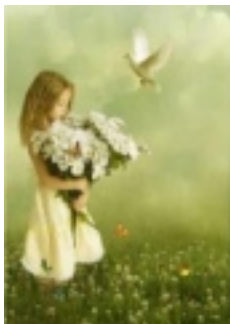

Trọn Đời Bình An

Contents

Trọn Đời Bình An	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	77
27. Chương 27	79
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	89

Trọn Đời Bình An

Giới thiệu

Từng bước lên bậc thềm, hai người lại gian nan đi về phía nhau, lúc anh hướng bàn tay anh về phía

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-binh-an>

1. Chương 1

P&H

Trên đường từ Shangri-La trở về, Mục An mơ màng thiếp đi một lúc, những hình ảnh hỗn loạn nhoáng qua không biết là mơ hay thực. Khí hậu cao nguyên khắc nghiệt khiến cô mệt rũ.

Trên xe, Lục Kiều và Chu Khải ở bên cạnh hưng phấn kể về những điều mắt thấy tai nghe dọc đường, anh chàng Chu Khải thô tục này hào hứng thảo luận về tập tục cưới hỏi của bộ tộc Mosuo(1), sau mới biết đây vốn là tập tục trong nội bộ tộc.

Mục An im lặng neho mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng mang lại cảm giác như có thể chạm tới được. Hiếm khi lòng được bình lặng thế này nhưng tâm trí trống rỗng vẫn khiến cô bức bối. Liếc mắt nhìn ba người ngồi trước đang tíu tít, Mục An càng thấy phiền muộn hơn, hung hăng đập phía trước cô gắt: “Có yên lặng một tí cho tớ nhờ không.”

Lục Bắc Giản nhìn cô một cái rồi đẩy Chu Khải: “Im lặng!”

Chu Khải đảo mắt xem thường: “Bác Giản, cậu cũng sợ cô ấy quá đấy!”

Lục Bắc Giản kéo mũ trùm đầu nhìn thẳng phía trước không đáp, qua kính chiếu hậu của chiếc xe việt dã anh nhìn Mục An vẫn đang ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe dừng ở một nơi gọi là chùa Tùng Tán Lâm, vốn là ngôi chùa phật giáo lớn nhất tỉnh Vân Nam, Mục An đứng cạnh xe nhìn tòa kiến trúc sừng sững tươi sáng giữa nền trời xanh thẳm mà giật mình.

Lục Kiều kéo tay Mục An, ôm bụng nói: “Không được, tớ đói không chịu nổi nữa rồi, bậc thang cao thế tớ không bò lên được đâu.”

Chu Khải nhìn dáng điệu Lục Kiều thì không đành lòng nên vội vả phụ họa với cô: “Vậy trước hết chúng ta cứ đi ăn chút gì đã, tớ cũng đói lắm rồi”

Lục Bắc Giản nhìn Mục An như muốn trưng cầu ý kiến của cô, Mục An cười nói: “Tùy mọi người.”

Lục Bắc Giản mở di động ra xem bản đồ địa phương: “Hình như cách đây không xa có một nhà hàng...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Lục Kiều cắt ngang, cô nhướn đôi mày mảnh đẹp dễ liếc xéo anh trai mình: “Đi du ngoạn thì nên tiếp xúc nhiều với phong cảnh dân tình, đến nhà hàng làm gì, gần đây có quán ăn nhỏ rất được, chúng ta là con cháu quân nhân, vừa hay có thể thử nghiệm phong cách bình dân thôn dã.”

Chu Khải cười nhạt: “Em không cần phải viện ra lý do trọng đại như vậy chứ.”

Lục Bắc Giản thấy sắc mặt Mục An thoáng bối rối, hắng giọng một cái: “Đi thôi!”

Thế là đoàn người đi tới quán ăn gia đình nhỏ, trong quán rất đông khách, chủ yếu là khách du lịch. Bốn người đứng ở cửa chính do dự chưa biết nên làm thế nào thì nghe tiếng bà chủ quán kêu lên: “Thật ngại quá, quán đông khách, ghép bàn có được không?”

Lục Kiều lên tiếng trước: “Được ạ.”

Bà chủ quán đi tới một cái bàn trong góc hời hợt, người bên kia dường như cũng đồng ý, thế là bốn người Mục An được dẫn sang ngồi.

Bàn gỗ lim hình tròn có thể đủ ười người, lúc này đang có 5 người ngồi, đều là nam nữ trẻ tuổi, nhìn cách ăn mặc thì giống như lời Lục Kiều đã nói, phong cách giản dị, dân dã. Trong đó có ba người là người phương tây, nhìn bề ngoài sẽ không nhận ra được là người nước nào, khi nói chuyện thì tiếng Anh xen lẫn tiếng Trung không chuẩn. Ngoài ra còn có hai người Trung Quốc, một nam một nữ, tuổi tác độ khoảng trên dưới 20, nhìn cách ăn mặc thì có lẽ là sinh viên.

Lục Kiều và Chu Khải đang bàn bạc chọn món, Mục An yên lặng nhìn lá trà trong chén quay vòng, Lục Bác Giản để Mục An nghỉ ngơi nên không hỏi cô ăn gì mà tự quyết định luôn.

Lục Kiều hừ một tiếng: “Lục Bác Giản, Mục An cậu ấy chỉ là mất trí nhớ chứ không bị ngốc, anh không cần chuyện gì cũng quyết định thay cậu ấy.”

Lục Bác Giản hơi xấu hổ, Mục An ngẩng đầu cười không đáp. Trong khoảnh khắc cúi đầu xuống, ánh mắt cô chạm phải ánh mắt của người thanh niên Trung Quốc ngồi đối diện. Đôi mắt đẹp dễ sâu lắng nhìn cô, vài sợi tóc đen tuyền mềm mại rũ xuống trán, áo sơ mi trắng thoải mái, tay áo xắn qua cổ tay để lộ một chiếc đồng hồ bằng bạc trên làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, mặt đồng hồ khảm kim cương phản chiếu những tia sáng lấp lánh.

Ánh mắt chạm nhau, khóe miệng người thanh niên nhếch lên thoáng hiện một nụ cười nhạt, nụ cười ấy khiến Mục An sững sờ. Người thanh niên nhanh chóng cúi đầu tiếp tục ăn. Mục An ngẩn người, lúc sau mới tiếp tục thưởng thức chén trà nhưng mắt lại không ngừng nhìn về phía bàn tay phải của người kia, trên ngón tay út của anh ta có đeo một chiếc nhẫn hình sao Vĩ (2) lấp lánh. Đôi mắt Mục An trong lúc ấy dường như bị hút chặt vào những viên đá đó.

Lát sau, năm người ngồi cùng bàn tính tiền rồi rời đi. Khi người thanh niên đi ngang qua cô, không biết có phải do ảo giác đã khiến Mục An cảm thấy anh ta gần như có ý định dừng lại. Một mùi hương nhàn nhạt thoảng qua, không phải mùi nước hoa cũng không phải xạ hương, rốt cuộc là mùi gì? Mục An ngửi, đột nhiên cảm thấy hoang đường về một cảm giác rất đối thân thuộc. Cô cười nhạo chính mình, rõ ràng là đầu óc trống rỗng mà còn tự cho là rất quen thuộc với mùi hương này.

Không sai, một năm trước, Mục An đột nhiên mất trí nhớ. Khi tỉnh lại trong bệnh viện, đầu óc một mảnh trắng tinh, sau này qua mẹ cô mới được biết, không hiểu tại sao cô lại xuất hiện trên Ngọc Long Tuyết Sơn ở Lệ Giang, còn được người ta tìm thấy khi đã bị thương và ngất đi ngay dưới chân núi. Nghe nói có một đôi tình nhân từ trên núi nhảy xuống, theo địa chỉ trên chứng minh thư thì được đưa về điều trị ở thành phố C. Cuối cùng là do trượt chân hay nguyên do nào khác không ai biết được.

Lục Kiều gõ những ngón tay thon dài xuống mặt bàn, vòng tay bằng bạc trên cổ tay đập xuống mặt bàn phát ra những tiếng kêu lanh canh: “Mục An, chỉ sau 1 tuần cậu đã trở thành tiểu tư sản rồi.”

Mục An nghe cô nói như vậy trong đầu bỗng đau nhức. Nghĩ đến hai ngày nữa phải tới Du gia vì chuyện phân chia tài sản mà cảm thấy bất đắc dĩ.

Lục Bác Giản lắc đầu, ý bảo em gái mình im lặng. Lục Kiều đảo mắt không để ý tới anh trai, tiếp tục nói: “Mục An, chúng tớ lần này cố ý đi cùng cậu đến Vân Nam để tìm lại ký ức, cậu có nhớ ra được gì chưa?”

Mục An ngẩng đầu nhìn Lục Kiều, tầm mắt cả nửa ngày mới tập trung được, cô hơi thất thần trả lời: “Chưa, chẳng nhớ nổi cái gì.”

Chu Khải gấp cho Lục Kiều một món ăn đặc sản địa phương gọi là tác nhũ phiến (3) giòn ngon, miệng anh ta cũng nhét đầy nên nói năng lúng búng: “Du gia đã nói rồi, em công Du tiên sinh cùng tự vẫn...” chưa kịp nói xong chân anh ta dưới gầm bàn đã bị Lục Bác Giản đá ột cú.

Mục An thở dài, cô mờ mờ nhìn Lục Bác Giản, hỏi: “Rốt cuộc tại sao em lại được gả cho Du tiên sinh?” Nghe nói là cô kiên trì phải lấy bằng được ông ta nhưng Du Ước Sinh tuổi tác còn lớn hơn tuổi của cha mẹ cô. Du gia nói cô vì tiền mới kết hôn nhưng Mục gia cũng không phải là một gia đình bình thường. Mặc dù cha cô đột ngột qua đời hơn 1 năm trước nhưng ‘lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa’(4), Mục gia vẫn có thể coi là thế gia giàu có. Vì tiền ư? Cái lý do buồn cười đó chỉ có đám phụ nữ Du gia có ngực mà không có não kia mới có thể nghĩ ra được.

Trong mắt Lục Bác Giản chợt lóe lên một tia sáng kỳ lạ nhưng sắc mặt không thay đổi nói: “Lúc đó, người ta nói là em yêu Du tiên sinh.”

Lục Kiều cắn dũa nói xen vào: “Không đúng, nếu là yêu tại sao ngày hôm sau, ngay sau khi đăng ký kết hôn lại cùng người đàn ông khác tới đây tự vẫn, chẳng nhẽ là bị trói mang tới.”

Mục An cau mày, đúng vậy, các giả thiết đều không đoán nổi, đầu lại bắt đầu âm ỉ đau.

Lục Bác Giản vỗ tay cô nói: “Nghĩ không ra thì từ từ nghĩ, đừng ép buộc mình quá. Bên phía Du gia cũng biết tin em tỉnh lại hơn nửa năm nay, bây giờ đến thời điểm tuyên bố di chúc nên mới náo loạn lên như thế, em không cần để ý đến họ.”

Lục Kiều lại nói tiếp, nheo nheo đôi mắt tinh quái: “Mục An, nghe nói Du Ước Sinh có 1 người con trai từ nhỏ tới lớn đều ở Mỹ, cậu từng gặp chưa?”

Mục An lắc đầu: “Hình như chưa từng gặp.”

Chu Khải trêu ghẹo nói, ‘Phải nói là dù có gặp rồi Mục An cũng không thể nhớ được.’

Lục Kiều và Chu Khải lại bắt đầu đầu võ mồm, Mục An thở dài trong lòng, xem ra quá khứ của cô quả là rối tinh rối mù, có lẽ không nhớ rõ được điều gì cũng không quá tệ.

Lục Bác Giản như đang có điều suy nghĩ, nhìn cô một hồi rồi nói, ‘Em thực sự để ý chuyện trước kia đến vậy sao? Kỳ thực, không nhớ được cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.’

Mục An ngẩng đầu nhìn anh vẻ nghi hoặc nhưng Lục Bác Giản chỉ cười nói: ‘Thuận theo tự nhiên có gì là không tốt.’

Lại lần nữa đứng dưới chân Ngọc Long Tuyết Sơn, nhìn đỉnh núi được phủ một màn trắng xóa, Mục An vẫn cảm thấy xa lạ, nghĩ nát óc cô cũng không hiểu tại sao mình lại rời nhà đến Ngọc Long Tuyết Sơn xa xôi như vậy, lại còn bị thương nặng.

Ngồi trên cáp nhìn ra chỉ thấy một màu tuyết trắng, nhìn xuống có thể thấy rừng cây xanh um, trong đầu Mục An bỗng lóe lên một ý nghĩ, nếu cáp treo bị đứt, nếu cứ vậy mà ngã xuống thịt nát xương tan thì cũng không có gì là không tốt.

Lên tới đỉnh núi, Lục Kiều rất hưng phấn. Vốn dĩ là người phương nam, những dịp có thể nhìn thấy tuyết tuy không nhiều nhưng biểu tình của Lục Kiều lại quá mức hưng phấn, cô giang tay hét vang rồi hòa vào đám đông chơi trò ném tuyết.

Xung quanh đều là những con người xa lạ, thậm chí còn có người nước ngoài nhưng giữa không gian mê mông tuyết trắng này, người người đều dễ dàng hòa nhập với nhau, cùng vui chơi cùng nghịch tuyết.

Chu Khải không yên lòng chạy đến bên Lục Kiều. Lục Bác Giản liếc nhìn Mục An hỏi, ‘Muốn qua chơi không?’

Mục An lắc đầu, xoa xoa tay: ‘Không có hứng thú’

Lục Bác Giản nhìn qua một cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, nói: ‘Anh đi mua ít đồ uống nóng, em ở đây chờ anh.’ Đi được mấy bước, không yên lòng anh lại quay đầu lại dặn dò: ‘Đừng đi đâu xa.’ Nói xong mới rào bước đi tiếp.

Mục An nhìn đám đông hỗn loạn phía trước, nhấc chân đi sang chỗ trống bên cạnh lại bị một người đang chạy rất nhanh đụng phải. Bỗng nhiên đụng vào một lồng ngực vững chắc, cô lao đảo, ngẩng đầu lên nhìn lại chạm phải một đôi mắt thâm trầm, u tối, ánh mắt dường như chứa rất nhiều tình cảm. Anh ta nhìn cô cười, hỏi: ‘Cô không sao chứ?’

Mục An lắc đầu, cố gắng đứng vững.

Giữa màn tuyết trắng xóa, anh ta cười vui vẻ, ánh mặt trời hắt lên người anh một tầng sáng vàng chói mắt, anh ta nói tiếng Trung không chuẩn lắm : ‘Thật khéo quá, lại gặp nhau rồi.’

Mục An nhíu mày, người đàn ông này không phải là tự cao thì cũng quá tự kỷ, chẳng lẽ anh ta chắc chắn là sau lần gặp trên bàn cơm đó cô sẽ nhớ kỹ anh ta sao. Mặc dù sự thật lại đúng như vậy.

Thấy Mục An không nói năng gì, anh ta giơ những ngón tay thon dài đeo găng tay da màu đen lên huơ huơ trước mặt cô : ‘Cô...không nói được ?’

Mục An lườm anh ta : ‘Anh mới không nói được ấy.’ Lời nói mang theo một làn khói trắng, Mục An lấy hai tay che miệng để hà hơi sưởi ấm.

Giữa màn sương mờ trắng, Mục An như thấy được khóe mắt người thanh niên lóe lên cùng một nụ cười mỉm, nhìn lại lần nữa lại thấy anh ta chỉ thản nhiên lịch sự nhìn Mục An.

Thấy Mục An chà sát bàn tay vào nhau để tự sưởi ấm, anh ta bỗng giữ tay cô trong lòng bàn tay mình, mặc dù cách một lớp găng tay nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh, Mục An ngẩn ngơ ngẩn ngàng nhìn anh. Anh chỉ cười nói: ‘Bạn gái của tôi cũng luôn không có thói quen đeo găng tay vào mùa đông.’

Mục An tức giận rút tay ra: ‘Bắt chuyện kiểu đó với con gái là thói quen của anh à ? »

Nói xong, cô đút hai tay vào túi áo khoác, bị một tên nhóc nhỏ tuổi hơn mình nhiều như thế trêu chọc khiến tâm trạng bức bối của cô càng trở nên tồi tệ hơn.

Anh còn muốn nói thêm gì nữa thì cô gái đi cùng anh đã gọi anh từ xa: ‘Lewis, mau lại đây!’

Anh khựng lại một chút, xoay người ra dấu với cô gái kia rồi quay lại nhìn Mục An ý vị nói: ‘Chúng ta còn gặp lại.’

Mục An nhìn bóng dáng anh dần rời xa, hắt hơi một cái.

Đứng ở chỗ vách đá mà đôi tình nhân đã nhảy xuống, bên dưới là một con sông lớn nước gầm rú chảy siết đập vào vách đá, Mục An choáng váng, dạ dày cuộn lên một cảm giác khó chịu.

Lục Kiều rún cả chân, lùi vào trong, giọng nói run rẩy : ‘Thật là đáng sợ, nơi khiến lòng người tuyệt vọng thế này sao có thể có cái tên lãng mạn thế nhỉ?’

Chu Khải nhặt một hòn đá thả xuống đáy vực nhưng không một tiếng dội lên, anh chà xát 2 bàn tay vào nhau nói: ‘Mục An, em nói đi, khi đó tại sao lại chạy tới nơi này? May là em mạng lớn nên mới vững vào cành dây leo, nếu như thật sự ngã xuống, ai mạng nhỏ thì coi như xong đời.’

Mục An nhìn những ngọn núi trập trùng xa xa. Giữa núi non trùng trùng điệp điệp, tâm tình cô dường như lại nặng nề thêm.

Lục Kiều ngồi trên một tảng đá lấm bầm : ‘Người đàn ông cùng cậu tự vẫn kia 8 phần là đã chết rồi.’

Mục An ngẩn người, quay đầu lại nhìn Lục Kiều, Chu Khải nhếch môi : ‘Mục An cho tới bây giờ chưa từng biết đến yêu đương, bên cạnh cô ấy trừ anh và Bắc Giản thì không có người bạn khác phái nào. Anh thì không thể nào rồi, chẳng lẽ cô ấy và Bắc Giản đến đây tự tử ?’

Lục Bắc Giản chưa kịp nói, Lục Kiều đã phản bác : ‘Sao có thể, anh em nếu cùng Mục An đến đây tự tử thì trước đó phải có tình cảm thì mới đi tự tử được chứ ?’ Nói xong cô liền trừng mắt : ‘Không đúng, anh, trước lúc Mục An gặp chuyện không may, anh có một thời gian không ở nhà mà?’

Mục An chăm chú nhìn Lục Bắc Giản, Lục Bắc Giản bật cười : ‘Khi đó anh đều ở trong quân ngũ, lúc đó quân đội diễn tập, em quên rồi sao?’

Lục Kiều suy nghĩ một chút, mơ hồ gật đầu : ‘Hình như đúng là có diễn tập.’

Mục An thở ra một hơi dài, đúng vậy, nếu yêu một người nào đó đến mức có thể tự tử thì tại sao bạn bè thân thiết và bố mẹ lại không biết đến sự tồn tại của người đó. Chỉ cả tin nghe đám phụ nữ Du gia đó chửi bới vào mặt mình, cô cũng thật quá ngây thơ.

Cô thầm buồn cười, có khi nào là cô mộng du chạy từ thành phố xa xôi đến đỉnh núi tuyết này, một mình tự vẫn không?

Hết chương 1

Chú giải:

- (1) Đó là Mosuo Tribe, vương quốc của nữ giới, nằm ở khu vực hồ Lugu, miền Nam Trung Quốc.
- (2) Sao Vĩ hay còn gọi là Vĩ Hỏa Hổ, tức con Cọp, thuộc hành Hỏa, hướng Đông, do nhóm sao Thanh Long cai quản, là một trong Nhị thập bát tú.
- (3) Tác nhũ phiến: như hình. Việt Nam gọi là gì thì tớ chịu.
- (4) Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa: méo mó có hơn không

2. Chương 2

Tối đến đoàn người ở lại Nhà khách Tứ Phương – Square Hotel. Đó là một tứ hợp viện thoải mái, sạch sẽ, giữa sân là một hòn đá màu có khắc đồ đồng (1) với lối chữ tượng hình của bộ tộc Nạp Tây (2) tượng trưng cho hạnh phúc. Bên dưới những cái cây cao vút xanh ngắt có bày những chiếc bàn bằng gỗ và phủ bằng khăn trải bàn họa tiết hoa cỏ được nhuộm màu của bộ tộc.

Đứng trên ban công của tầng cao nhất ở khách sạn, Mục An vươn vai duỗi lưng, dưới màn trời xanh trong là tầng tầng những mái ngói đen, trên những con đường của khu phố cổ rải rác những quán bar với ánh đèn lập lòe vừa nhu hòa vừa thâm sâu.

Mục An một mình ra khỏi khách sạn.

Cô gọi một ly Gin Fizz rồi tìm một chỗ ngồi xuống. Mặc chiếc váy đầm hoa, nữ ca sĩ trên sân khấu tay đeo những chiếc vòng bạc bản lớn đang khàn khàn hát một ca khúc tiếng Anh, Mục An nhìn cây dương liễu bên đường đến ngơ ngẩn. Không lâu sau, cảm giác được bàn phía sau vang lên một trận cười khê, Mục An nhú mào, sự yên tĩnh khó có được lại bị phá bình.

Bỗng bị một chiếc bóng chặn ánh sáng trước mặt, Mục An ngẩng đầu nhìn thấy người tới thì thoát cái liên âm thầm cảm thán, cổ nhân không lừa ta, hóa ra thật sự có duyên phận tồn tại?

Người thanh niên vô tình gặp trên núi tuyết, khuôn mặt trẻ trung dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar vẫn cười quyến rũ như thế. Anh chống hai tay xuống bàn Mục An, cúi người kề sát cô, tiếng nói trầm thấp hòa lẫn hương rượu thoang thoảng: «Có thể giúp tôi một việc không?»

Tư thế này không hiểu sao lại gây nên một cảm giác áp bách, Mục An nhẹ ngửa về sau, lạnh lùng nhìn anh ta: «Không có hứng, tôi không thích thú với việc giúp người đâu.» Thằng nhóc này, mặc dù chỉ mới gặp qua hai lần, lời nói cũng chẳng quá bốn câu nhưng lại đẩy lên trong lòng Mục An một thứ cảm xúc mâu thuẫn mãnh liệt.

Anh ta nghe Mục An nói cũng không kinh ngạc, khóe miệng khê nhếch lên: «Thật ra...tôi không hỏi xin sự đồng ý của cô.»

Mục An khó hiểu nhìn anh, đêm hè, gió lạnh nhẹ vờn qua má, đôi mắt gần trong gang tấc của anh lóe ra thứ ánh sáng kỳ lạ. Mục An chăm chú nhìn vào tròng mắt đen nhánh của anh, khi thấy mi mắt anh thoáng rũ xuống, một cảm giác lạnh lẽo bỗng rơi xuống đôi má cô. Mục An kinh ngạc tròn to mắt, thấy đôi mắt lấp lánh ý cười của anh dừng trên cô, môi anh nhanh chóng rời khỏi gương mặt Mục An.

Giọng nói trầm thấp lại như đang cười khê vang lên bên tai : «Tôi chỉ muốn báo cho cô biết một tiếng thôi.» Sau nụ cười mập mờ đó, anh liền xoay người trở về bàn mình.

Mục An nghe phía sau truyền đến một trận cười đang cố kiềm chế thì lửa giận trong lòng từ từ bùng lên, cô kéo khoe miệng, hình thành một nụ cười, nhấc ly rượu trong tay thông thả bước về phía anh.

Thấy Mục An đang đứng trước mặt, một bàn đầy người vốn còn đang âm ỉ cười cợt càn rỡ đều dần im bặt. Người thanh niên kia ngồi ở vị trí ngoài cùng, rất gần Mục An, anh nghiêng ngẫm nhìn Mục An, ly rượu cầm trên tay phải lắc nhẹ.

Mục An nhìn anh cười thật tươi, ngồi xuống bên cạnh anh, nghiêng đầu nheo mắt lại : «Tôi đã giúp cậu... Không phải nên nói cảm ơn sao?»

Đáy mắt anh hiện lên chút thần sắc phức tạp nhưng cô gái Trung Quốc bên cạnh anh đã lên tiếng trước, thanh âm ngọt ngào mềm mại của cô gái trẻ xen lẫn chút trêu đùa giễu cợt : «Lewis, anh xong đời rồi, ai bảo lại đi trêu chọc người ta làm gì.»

Một từ «lại» khiến cô giáo ngữ văn Mục An có sở trường nắm bắt từ ngữ lập tức kết luận được, người thanh niên này, rất đa tình.

Người được gọi là Lewis nhú mày, đáp lại ánh mắt của Mục An: «Sao, muốn tôi cảm ơn thế nào?»

Mục An nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cổ áo sơ mi của anh: «Rất đơn giản... Nhắm mắt lại.»

Lewis thoáng giật mình nhìn Mục An, Mục An nhìn anh, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng, cười thâm: “Thế nào?”

Lewis nhìn Mục An một lúc, không nói gì rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Mục An cầm ly rượu trong tay lặng lẽ nắm chặt, mặc người xung quanh hô lên, Mục An vẫn chậm rãi rót từng giọt rượu lỏng lách từ trên mái tóc mềm mại xuống mặt anh, không chừa lại giọt nào. Giây phút đó, Mục An đột nhiên cảm thấy ly rượu đêm nay vô cùng đáng giá.

Mái tóc đen còn đang nhỏ xuống những giọt nước trong suốt, tình cảnh chật vật như vậy nhưng từ trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh lại không nhìn ra chút bối rối hay tức giận nào. Lewis mở mắt, lông mi dài còn đọng nước, anh cúi đầu cười khê: «Mùi vị không tệ nhưng hơi lãng phí.»

Mục An đặt ly xuống, cúi đầu nhìn anh : «Nếu thích, không ngại mời cậu thêm một ly chứ?»

Ngón tay thon dài của Lewis từ tốn vuốt qua khóe môi, ý cười càng sâu : «Cô thế này...có thể xem là mời ư?»

Huyết thái dương của Mục An giật giật, rốt cuộc cũng diễn không nổi nữa, tên trước mắt này vô sỉ không gì sánh bằng rồi. Mục An thở ra một hơi, lắc lắc mái tóc dài : «Nhờ cậu mà đêm nay tôi rất vui, coi như huê đi.»

Lewis nhìn bóng dáng Mục An đi xa dần, khóe môi cong lên, kim lòng không động mà chậm rãi xoay xoay chiếc nhẫn hình sao Vĩ.

Hôm sau, còn chưa tỉnh đã nghe ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nhạc, Mục An cuộn mình trong chăn chỉ lộ ra đôi mắt, lắng nghe tiếng lục lạc du dương mà toàn thân cũng bắt giác thả lỏng. Lệ Giang với cô một năm trước có lẽ còn là một địa phương tràn ngập bí ẩn, một năm sau lại là nơi mang lại sự cứu rỗi.

Cô mở to mắt nhìn trần nhà trắng tinh, đêm qua vẫn là giấc mộng đó. Người đàn ông trong mộng vẫn là khuôn mặt mờ nhạt, chỉ có thể mơ hồ thấy được đôi mắt đau thương của anh, ánh mắt nhìn cô mâu thuẫn khi thì đau lòng khi lại phẫn nộ, còn có việc anh hình như vẫn quen dùng tay trái. Mục An mệt mỏi vùi sâu vào chăn, bên cạnh cô vốn không có ai như vậy. Nếu anh thực sự tồn tại, vì sao một năm qua chưa bao giờ xuất hiện, vì sao không đến tìm cô? Anh...đến tốt cùng là ai? Giấc mộng thật thật giả giả đã quấy rầy cô hơn nửa năm nay.

Sau hai ngày rong chơi ở Lệ Giang, cô bay về thành phố C. Chương trình ở trường không thể làm lơ, hơn nữa còn phải đến Du gia nghe luật sư tuyên bố di chúc. Cho dù bất đắc dĩ, trong lòng Mục An vẫn âm ỉ hy

vọng có thể từ chuyến đi đến Du gia lần này mà ít nhiều tìm hiểu thêm về quá khứ của chính mình. Dù chỉ là một chút.

Trước khi đến Du gia, Chung Việt mẹ cô vẫn lặp đi lặp lại lời dặn: «Nếu Du Ưc Sinh đã chết, chúng ta cũng đừng dính dáng nhiều quá với người ở Du gia. Không phải của mình thì đừng nhận.»

Mục An gật đầu, suy nghĩ một chút vẫn hỏi Chung Việt: «Mẹ, trước khi gả cho Du Ưc Sinh, con...có bạn trai không?»

Chung Việt thoáng sửng sốt vì không ngờ cô sẽ hỏi như vậy: «Không thấy con đưa người về nhà, con cũng chưa từng nhắc tới. Làm sao vậy?»

Mục An lắc đầu: «Không sao.»

Lúc xem tivi, tâm tư cô không biết lại bay bổng nơi nào. Đối diện với cảm giác trống rỗng, giống như giữa chừng bị lôi kéo xem một bộ phim, chỉ coi được quá trình và kết thúc, biết đâu...mở đầu mới thật sự là chân tướng.

Mục An ngây ngốc không để ý ánh nhìn lo lắng của Chung Việt.

Chung Việt khẽ thở dài, cuộc sống yên tĩnh này hi vọng không vì Du gia mà đất bằng dậy sóng.

Một ngày trước khi phải đến Du gia, Lục Kiều kéo Mục An đi tập thể dục. Mục An là một trạch nữ trăm phần trăm, rất ít khi vận động. Theo như lời Lục Kiều nói chính là người 24 tuổi nhưng thân thể lại 42 tuổi.

Chạy bộ trên máy chưa được 20 phút, Mục An đã không chịu nổi, bắt đầu đi thông thả, ánh nhìn vô thần bám trên khung cửa sổ lớn trước mắt.

Lục Kiều chạy mệt quay sang nhìn cô: «Lại ngây ngốc cái gì đấy? Cứ ngơ ngác như thế sớm muộn gì cũng biến thành cô ngốc.»

Mục An nghe vậy cười nói: «Cậu nói xem, mình nằm mơ có bao nhiêu phần là thật?»

Lục Kiều cau mày nghĩ: «Đều là giả hết, người ta đều nói ban ngày suy nghĩ nhiều đêm đến mới nằm mơ, cái này ý nói rằng cảnh trong mơ kỳ thực chỉ là tiềm thức của chính mình thôi.»

Đúng không? Mục An nhớ tới người đàn ông trong giấc mộng, đôi mắt nhìn cô cảm giác sao mà chân thật đến thế.

Lục Kiều lo lắng nhìn cô đang suy nghĩ: «Cậu gặp ác mộng à? Vẫn là...»

Mục An sững sờ, ác mộng? Nhớ tới người đàn ông với đôi mắt đẹp cùng hình ảnh trong mộng, anh ôn nhu nở nụ cười gọi tên cô, tay trái anh nhẹ nhàng lướt qua từng sợi tóc của cô.

Cô cười nhìn Lục Kiều: «Không phải ác mộng, là...mộng đẹp.»

«Cậu không phải nằm mộng xuân đấy chứ?» Lục Kiều trêu ghẹo.

Mục An không biết là do vận động làm nóng mặt hay do nghĩ tới những hình ảnh trong mộng ấy, cô cụp mắt, không dám nhìn đến bạn nữa: «Có cậu mộng xuân ấy.»

Lúc sắp về, ở trong góc phòng tập Mục An bắt gặp một hình dáng quen thuộc, chính là tên Lewis kia! Anh hình như đang tập lực cánh tay nhưng thật kỳ quái, người ta thường đều dùng hai tay tập, còn anh chỉ tập bằng tay phải, tay trái khoát lên tay ghế bên cạnh.

Mục An thăm thẳm chọc, tập thể hình còn đùa giỡn được, Lục Kiều qua gọi cô đi tắm: «Đang nhìn gì thế?»

«À, không có gì.»

«Lewis, gần đây cảm giác thế nào?» Một người mặc đồng phục áo ba lỗ của huấn luyện viên thể hình đến gần Lewis, Lewis nhăn mày, hạ tay trái xuống: «Không được, vẫn chưa có sức, xem ra thật sự tàn phế rồi.»

Huấn luyện viên thể hình thở dài, vỗ nhẹ lên vai anh: «Không sao, từ từ sẽ khá hơn, cậu mới vừa hồi phục, không thể nóng vội được.»

Lewis nhìn cánh tay trái vô lực của mình, cười nói: «Chỉ là tôi phải mau chóng đi gặp một người bạn cũ nên không muốn cô ấy nhìn thấy tôi như thế này.»

Huấn luyện nghe vậy cười nói: «Chính là vì cô ấy tay mới bị thương phải không? Chắc là rất đẹp nhỉ, hơn một năm rồi còn nhớ cô ấy sao?»

Lewis cúi đầu cười tựa hồ đang chìm đắm trong hồi ức, chỉ nói một câu: «Sao tôi có thể quên cô ấy được chứ?»

Hết chương 2

Chú giải

(1) Đồ đằng: hoa văn tượng trưng cho vật tổ

(2) Dân tộc Nạp Tây: dân tộc thiểu số của Trung Quốc, phân bố ở khu vực Vân Nam, Tứ Xuyên

3. Chương 3

Tới Du gia, nhìn thấy một phòng toàn phụ nữ Mục An lại đau đầu. Nếu nói lúc trước biết mình hôn mê ở núi tuyết Ngọc Long là kinh ngạc thì bây giờ biết mình được gả ột người đàn ông như vậy thì lại là kinh sợ.

Du Úc Sinh ngoại trừ vợ chính thức còn có ba tình nhân, sau khi người vợ chính qua đời vẫn chưa tái giá nhưng mấy tình nhân này vẫn theo Du Úc Sinh tới giờ, còn vì ông ta mà sinh con. Đáng tiếc, Du Úc Sinh không biết việc tốt làm chưa đủ để át vận khí xấu hay đã làm chuyện xấu quá nhiều mà chỉ có một đứa con, tên gọi Du Khâm từ nhỏ đã được cưng chiều vô cùng, du học ở Mỹ và hiếm khi về nước. Hôm nay hẳn là cũng gặp phải rồi.

Du Úc Sinh là nhân vật hắc đạo nổi tiếng ở thành phố C này, công việc kinh doanh bẽ thế, hắc bạch hai bên đều dưới trướng ông ta. Mục An thở dài, mình rốt cuộc làm thế nào lại chộc phải nhân vật hàng đầu như vậy.

Tìm một chiếc ghế ngoài hành lang mà ngồi xuống, Mục An nhìn hoa viên trước mặt đến xuất thần, có điều gì đó cô không tài nào nghĩ ra được. Đằng trước bỗng nhiên xuất hiện một chiếc cốc sứ trắng tinh, bàn tay đang cầm nó có ngón út đeo một chiếc nhẫn bạch kim hình sao vĩ sáng lấp lánh. Mục An vô thức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Lewis mỉm cười, nói đầy ẩn ý: « Tôi là Du Khâm. » Hình như rất hài lòng khi thấy Mục An kinh ngạc, cái thần tình thể hiện rằng mọi sự đều nằm trong dự liệu của anh ta khiến Mục An khó chịu.

Mục An nhận tách cà phê, mắt vẫn nhìn chằm chằm chiếc nhẫn của anh, Du Khâm cũng để ý thấy ánh mắt của cô, ánh mắt anh phức tạp, tay trái nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn : « Làm sao vậy? »

Mục An ngẩng đầu nhìn thẳng anh : « Chiếc nhẫn này... hình như tôi từng thấy ở đâu đó rồi. »

Du Khâm mỉm cười như có như không, dùng tiếng Trung không chuẩn nói : «Vậy sao? Nhẫn này rất bình thường, từng nhìn thấy cũng không có gì lạ.»

Vì đứng rất gần nên Mục An có thể ngửi được một mùi hương nhàn nhạt từ trên người anh, vẫn là cái cảm giác như lần ở quán cơm nhỏ gần chùa Tùng Tấn Lâm đó, trong đầu không ngừng hiện lên rất nhiều hình ảnh. Bỗng thấy choáng váng, cô vịn vào tay ghế sô-pha thở dốc.

«Cô không sao chứ?» Du Khâm thấy sắc mặt cô trắng bệch vội bước qua đỡ.

Mục An đẩy tay anh ra, lắc đầu : «Không sao.»

Vừa lúc người giúp việc đi tới : «Thiếu gia, Chu luật sư tới rồi.»

Du Khâm và Mục An cùng bước vào phòng khách, di chúc của Du Ưc Sinh ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Mục An một xu cũng không có nhưng đáng vẻ lại như chẳng sao cả. Mặc dù tài sản của Du Ưc Sinh rất nhiều, cô chỉ cần một mẩu cũng đủ để sống xa hoa cả đời, có điều không có đối với cô cũng chẳng sao, chỉ cần có thể cùng người Du gia phân rõ giới hạn cô cũng không quan tâm việc có được hay không.

Trước khi người của Du gia tìm tới cửa, cuộc sống của cô vẫn rất an bình, yên ổn, cô thích cuộc sống như vậy.

Chờ khi gải tán hết đám phụ nữ, Chu luật sư mới lấy ra một văn kiện khác, ông đẩy mắt kính : «Du phu nhân, Du tiên sinh kỳ thực còn làm một bản di chúc riêng cho cô, hơn nữa...» Ông dừng lại, nhìn Du Khâm, «Điều kiện của ngài ấy là nhất định phải tuyên bố ngay trước mặt Du Khâm thiếu gia. »

Mục An bất ngờ, Du Ưc Sinh này rốt cuộc là yêu cô hay không yêu cô?

Du Khâm nhũu mày, gơ tay lên ý bảo Chu luật sư tiếp tục.

Chu luật sư lấy từ trong túi văn kiện ra một tờ di chúc khác : «Du tiên sinh thật ra còn có một công ty được niêm yết trên thị trường đăng ký dưới tên Mục An tiểu thư, ý ngài ấy là bây giờ công ty này sẽ tiếp tục đứng tên Mục An tiểu thư, thế nhưng Mục An tiểu thư nhất định phải kinh doanh cùng Du Khâm thiếu gia, hơn nữa, Mục An tiểu thư nhất định phải chăm lo cho cuộc sống của Du Khâm thiếu gia cho đến khi Du Khâm thiếu gia kết hôn mới thôi. »

Mục An đen mặt, khóe miệng giật giật: «Ý của Du tiên sinh là... tôi phải thành mẹ kế của anh ta?»

Du Khâm nghe xong lời của cô thì môi mỏng khê cong lên, trên mặt có một tia trào phúng: “Mẹ kế? Cô hơn tôi bao nhiêu tuổi?»

Chu luật sư nuốt nuốt nước miếng, nghe rõ mồn một mùi thuốc súng nồng đậm: «Đây... là ý của Du tiên sinh, tôi chỉ dựa theo sự thật trên bản di chúc mà tuyên bố thôi.»

Mục An liếc nhìn Du Khâm: «Anh ta cũng đã trưởng thành rồi, còn cần chăm sóc cái gì?»

Đáy mắt Du Khâm xẹt qua một tia khác thường, anh nhếch môi cười ngây thơ: «Thật xấu hổ, năng lực tự sinh tồn của tôi không tốt lắm, đúng thật là cần chăm sóc, dì à!»

Mục An trợn to mắt, nói gì cũng không phải đành nở một nụ cười yêu thương: «Đừng khách khí, có đứa con đẹp trai lớn tướng như vậy thì thiệt hại thể nào cũng không phải là tôi.»

Chu luật sư nhanh tay lẹ mắt thu dọn mọi thứ xong lập tức đứng dậy: «Tôi lặp lại một lần nữa, nếu các vị không tuân theo di chúc mà làm thì cả hai người đều chẳng được một đồng nào.» Ý thức được khí áp đang xuống thấp, Chu luật sư quyết định ‘tẩu vi thượng sách’: «Tôi còn có việc, các vị từ từ trò chuyện, từ từ trò chuyện.»

Du Khâm dựa vào sô-pha, tay phải vuốt cằm: «Mục An, cô chỉ lớn hơn tôi ba tuổi, xác định là muốn làm mẹ tôi à? Hay thế này, tôi cho cô một số tiền, cô bỏ qua cổ phần của công ty. Theo tình huống hiện tại của cô, nếu làm kinh doanh thì không tới một tháng cũng phải tuyên bố phá sản thôi.»

Mục An là chòm sao sư tử, thà chết vì sĩ diện, lòng hư vinh rất mạnh, cô cười gượng: «Vây chẳng thà để tôi cho anh một khoản tiền, anh quay lại Mỹ ngoan ngoãn học hành là được rồi.»

Du Khâm bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất: «Mẹ kế thật hung dữ!»

Mục An đen mặt, lông mày chau lại một chỗ.

Du Khâm ngoan ngoãn im miệng, suy nghĩ một hồi anh nói : «Cô không phải là không quan tâm đến tiền sao, chút tiền cởn con đó cô sẽ không bận tâm chứ.»

Mục An nhìn khuôn mặt dễ coi của anh lộ ra đáng vẻ ‘thấy tiền là sáng mắt’ đáng đánh đòn kia thì u ám nhếch miệng cười : «Tôi không quan tâm đến tiền nhưng thay vì đưa tiền cho ‘nhị thế tổ’(1) ngài đây thì thà mang đi làm việc thiện còn hơn.»

Nhìn bóng lưng Mục An giận dữ đi xa, Du Khâm bất đắc dĩ mỉm cười. Cầm lấy tờ di chúc trên bàn anh âm thầm thở dài, ‘cha, sao cha phải khổ sở vậy chứ?’

«Vì thế, tiền của cậu đều ở trong cái công ty chết tiệt kia?» Lục Kiều tóm lại ý của Mục An

Mục An uống một ngụm nước: “Đúng vậy.”

Lục Kiều nghĩ nghĩ: “Vậy nhận thôi, chẳng ai ngại có nhiều tiền mà.”

Mục An chau mày, đặt ly nước trong tay xuống: “Vốn là không để ý, có thể nhận nhưng trên di chúc có nói, phải cùng tên nhị thế tổ kia kinh doanh.”

“Vậy thì cùng kinh doanh.” Lục Kiều không hiểu sự bực dọc của cô từ đâu đến.

Mục An thở dài, chân mày càng nhíu chặt hơn: “Kể ra cũng kỳ quái, đối với tên nhị thế tổ kia tớ lúc nào cũng đặc biệt khấn trương có đôi khi ngay cả hô hấp cũng không ổn.”

Lục Kiều kẻ sát vào Mục An, híp mắt: “Cái tên Du Khâm có phải bộ dạng rất tuần tú?”

“Chính là người Trung Quốc chúng ta ngồi cùng bàn trong quán cơm nhỏ lần trước đó.” Mục An tức giận nói, cô bây giờ hoàn toàn có thể kết luận, Du Khâm lúc đó là đang trong tâm tình chờ xem kịch vui, muốn đùa cợt cô.

Lục Kiều chớp mắt suy nghĩ thật lâu mới yếu ớt phun ra ba chữ: “Không nhớ rõ.”

Mục An thở dài nghĩ đến gương mặt anh, một lát sau mới nói: “Bề ngoài...có thể xem là tạm được.”

Lục Kiều nghi hoặc nhìn Mục An: “Vậy cậu cảm thấy bộ dáng Chu Khải thế nào?”

Mục An không chút suy nghĩ đáp: “Khó coi!”

Lục Kiều xầm mặt: “Dựa vào cái loại phân biệt như vậy thì nhị thế tổ kia phỏng chừng rất khá đây. Cậu đối với anh ta khấn trương cũng là hợp tình hợp lý.”

Mục An mím môi không lên tiếng, là bởi vì anh ta dễ coi nên mình mới khấn trương ư?

Lục Bác Giản không biết đã về lúc nào, khi anh bước vào, quân trang trên người còn chưa thay ra, một thân quân phục trắng tấp càng làm tăng thêm khí khái của anh, cởi khuya áo, anh thanh thản ngồi trên sofa: “Nói chuyện gì thế?”

“À, đang nói về nhị thế tổ của Du gia. Hóa ra Du Ưc Sinh để lại cho Mục An một công ty đã lên sàn (2) nhưng phải cùng nhị thế tổ kia kinh doanh, còn phải chăm sóc anh ta đến khi anh ta kết hôn mới thôi, anh nói xem Du Ưc Sinh này có quái dị không.” Lục Kiều nhiều chuyện lập tức thuật lại cho Lục Bác Giản.

Lục Bác Giản nhìn Mục An trầm mặc một hồi: “Ý của em thế nào?”

Mục An thở dài: “Em thật sự không quan tâm đến số tiền đó nhưng chỉ cảm thấy cứ như vậy mà buông tay thì có phải quá dễ dàng cho cái tên nhị thế tổ kia không.”

Lục Bác Giản cười: “Từ khi nào em lại trở nên để ý như vậy, nhất thời xả giận ỉn mà tự tìm phiền phức, chỉ bằng nhẫn nại cho xong, đây đưa cùng Du Khâm như thế không phải càng phiền sao?”

Mục An ngẫm nghĩ cũng thấy Lục Bác Giản nói rất có lý, suy đi tính lại, cô nghi ngờ nhìn Lục Bác Giản: “Anh... vì sao lại biết tên đó gọi là Du Khâm, hình như em chưa nói đến?”

Lục Bác Giản sững sốt một chút lập tức khôi phục nét mặt tự nhiên: “Em vừa nói mà, em đã quên rồi sao.”

Mục An nhăn mặt, Lục Bác Giản đứng dậy: “Anh về phòng thay quần áo, các em cứ nói chuyện đi.”

Mục An nhìn theo bóng lưng anh, cô vừa nói ư? Chẳng lẽ bây giờ trí nhớ của cô giảm sút đến thế sao?

Hết chương 3

Chú giải:

(1) Nhị thế tổ: Nền kinh tế Trung Quốc bùng nổ trong 30 năm qua đã tạo ra một tầng lớp nhà giàu mới với số tài sản từ hàng chục đến hàng tỉ USD. Những đứa con của họ và của các quan chức chính quyền sinh sau

thập niên 1980 được người Trung Quốc gọi là “phú nhị đại” hay “nhị thế tổ”, nghĩa là thế hệ thứ hai giàu có. Những thanh niên “phú nhị đại” này bị chỉ trích là lười biếng, trác táng và ngạo mạn.

(2) Đã lên sàn: ý nói công ty đã được niêm yết trên thị trường chứng khoán

4. Chương 4

Tối hôm qua bị Lục Kiều kéo đi uống rượu, sau khi về đến nhà dạ dày vẫn khó chịu, mãi đến gần sáng Mục An mới ngủ được, mơ mơ màng màng lại nghe tiếng điện thoại di động của mình vang lên, hai mắt nhắm nghiền cô cầm di động cũng chẳng buồn nhìn màn hình. Ngày cuối tuần mà đi quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người khác thật quá thiếu đạo đức.

Di động vài giây sau lại vang lên, Mục An bực bội ấn nút nhận, áp vào tai: “Nói!”

Bên kia khựng lại một giây: “Hai mươi phút sau gặp ở công ty.”

Mục An nghe được ma âm của nhị thế tổ thì choàng tỉnh nhìn thời gian, 8 giờ sáng, mới ngủ được có 3 tiếng. Cô gỡ mình tiếp tục nhắm mắt lại: “Không rảnh.”

“Vậy à?” Du Khâm chậm rì nói: “Xem ra...những gì cha tôi để lại cô đúng là chẳng có hứng thú nhỉ, vậy thì...nhật ký của ông cô cũng không có hứng à?”

Mục An lập tức mở mắt ra: “Nhật ký gì?”

“Trong nhật ký đó...hình như có chút ít về cô.”

Mục An tức tốc ngồi bật dậy, vén chăn lên: “Tôi đến ngay!” mở tủ quần áo tìm y phục, nhật ký của Du Úc Sinh, vậy có thể mình sẽ tìm được nhiều hơn về quá khứ của chính mình?

Mục An lái xe rất nhanh, thiếu chút nữa vượt đèn đỏ, khi đến công ty Du Khâm đang nhàn nhã ngồi sau bàn uống cà phê, nhìn thấy Mục An quàng mắt đen sì thì khinh thường liếc mắt: “Xem ra người nào đó tối hôm qua chơi bởi cũng rất vui vẻ nhỉ.”

Tay Mục An đang day day huyết thái dương bỗng dừng lại: “Làm sao anh biết hôm qua tôi đi chơi?” Tên này không phải là đầu đầu cũng có mặt đó chứ?

Du Khâm như cười như không nhìn cô: “Thành phố C nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, tối qua tình cờ thấy cô.”

Thấy thì thấy, hôm qua cũng không phải uống quá nhiều mà mắt kiểm soát, leo lên sân khấu nhảy nhót thôi sao, cần gì phải trừng mắt nhìn mình trào phúng như vậy.

Mục An ho khụ một tiếng: “Nhật ký đâu?”

Du Khâm nheo mắt: “Nhật ký nào?”

Mục An trừng lớn mắt: “Tôi cảnh cáo anh, nhóc con, nếu dám nói sáng sớm anh chỉ muốn gạt tôi đến đây thì tôi...” Cô không khách khí dứ dứ nắm đấm với Du Khâm, nghĩ đến cô đã bực bội là vì cuối tuần mà còn bị người ta sáng sớm kéo ra khỏi chăn.

Du Khâm nhàn nhã quay quay cây bút máy trong tay: “Tôi gạt cô đấy, nghĩ cũng đoán được, cha tôi sao có thể biết viết mấy thứ nhật ký này nọ chứ, cô thật đúng là ngốc, có điều...” Anh cúi người về phía trước, nheo mắt cười: “Tôi cũng rất hiếu kỳ, ngốc như vậy mà học múa cột từ khi nào vậy?”

Mục An nhớ tới bộ dáng tối qua, vì uống quá nhiều nên không khống chế được đã leo lên sân khấu múa cột mà nhất thời nghẹn cứng, tai nóng bừng lên: “Liên quan gì anh.”

Sắc mặt Du Khâm không tốt lắm, quầng mắt dường như cũng ảm ảm đen, Mục An nheo mắt lại như vừa phát hiện một bí mật lớn lao mà nhìn chằm chằm Du Khâm: “Xem ra... Tối hôm qua người vui vẻ không chỉ có mình tôi nha.”

Du Khâm xa xăm mặt, hừ mũi một tiếng: “Tôi vẫn có bệnh mất ngủ, đừng có suy nghĩ lung tung.”

Suy nghĩ lung tung? Mục An nhìn dáng vẻ chững chạc đàng hoàng của Du Khâm trong lòng oán thầm, muốn làm gì thì cứ làm đi, còn sợ người ta nói, cô lúng ta lúng túng nói: “Không phải là đi bar uống rượu thôi sao, mặc dù là mẹ kế của anh nhưng tôi cũng rất phóng khoáng, hơn nữa, anh cũng 20 rồi.”

Du Khâm đánh mặt, nghiêng răng nói với Mục An: “21!”

“Hả?”

“Tôi 21!”

“Ồ.” Mục An nhấp một ngụm cà phê thư ký bưng vào, 21 thì 21, việc gì phải cố ý cường điệu lên thế, nói cho cùng cũng chỉ là nhóc con.

“Cô nghĩ thế nào?” Du Khâm bỗng nhiên nói sang chuyện khác.

Mục An cúi xuống: “Tôi từ bỏ.”

Dường như không bắt ngờ khi cô quyết định như vậy, Du Khâm nhìn cô một lúc rồi nói: “Nói lý do xem.”

Mục An buồn cười: “Tôi bỏ cuộc không phải anh nên vui mừng sao?” Bộ dáng mất mát ấy diễn cho ai xem hả?

Du Khâm giương mắt nhìn cô, ánh mắt lướt qua khắp khuôn mặt cô rồi dừng lại ở đôi mắt cô, chậm rãi nói: “Nếu...cô tiếp nhận M&Y, tôi có thể giúp cô khôi phục ký ức.”

Bàn tay Mục An đang đặt trên đầu gối gắt gao nắm chặt, khôi phục... ký ức? Cô nhếch môi cười: “Vì sao tôi phải tin anh, chúng ta trước đây...có quen biết nhau không?”

Du Khâm làm bộ suy tư một chút rồi lắc đầu: “Không quen biết.”

Khóe miệng Mục An giật giật, biết là không thể tin cái tên tiểu quỷ chưa đủ lông đủ cánh này mà, cô hoài nghi nhìn Du Khâm: “Vì sao anh trước sau lại tương phản lớn như vậy, rõ ràng không muốn tôi tiếp nhận M&Y, bây giờ sao lại thay đổi chủ ý?”

Du Khâm bĩu môi, vẻ mặt thản nhiên: “Một mình chơi không có ý nghĩa, có bạn cùng chơi mới vui.”

Mục An nhìn trời thay tổ tiên Du gia mặc niệm, đem một khoản tài sản khổng lồ giao cho tên nhị thế tử này, Du gia xem ra cách con đường phá sản cũng không xa, lại quay sang nhìn Du Khâm ánh mắt không khỏi tỏ ra thương cảm: “Nhóc con, mẹ không có thời gian chơi với con đâu, mẹ còn nhiều việc quan trọng hơn phải làm.”

Du Khâm cũng không giận, sâu xa nhả ra mấy chữ: “Chuyện quan trọng, không phải vội vàng đi tìm cha dựng cho tôi đây chứ?”

Mục An âm thầm bóp trán, vì trình độ của tiếng Trung của anh mà cảm thán: “Vô nghĩa, trong tiếng Hán, cái đó phải gọi là kế phụ.”

Về mặt Du Khâm sốt ruột: “Mặc kệ cha dựng hay kế phụ, cha tôi mới đi chưa bao lâu mà cô đã chuẩn bị hồng mai bò tường.”

Mục An lần thứ hai không biết phải nói gì, yếu ớt sửa chữa: “Hong hạnh vượt tường.”

Du Khâm hung hăng trợn mắt nhìn cô, Mục An không chút do dự trừng lại: “Đã nói chúng ta trước đây không quen biết, tôi làm sao tin anh có thể giúp tôi khôi phục ký ức?”

“Từ cha tôi, tôi có thể giúp cô tra ra cái cô muốn biết. Sau đó từ từ giúp cô nhớ lại, khi tất yếu, còn có thể giúp cô sắp xếp trị liệu bằng thôi miên, gợi lại tầng ký ức sâu nhất của cô.”

Không biết có phải do Mục An ảo giác hay không, khi Du Khâm nói những lời này ánh mắt của anh như thú săn. Toàn thân cô nổi da gà, với ‘đứa con’ thua mình ba tuổi, cái sự tình loạn luân này...Khẩu vị của cô cũng không nặng như vậy.

“Sao anh muốn giúp tôi?” Mục An vẫn không hiểu được thái độ biến hóa của anh.

Du Khâm rốt cuộc không còn chút kiên nhẫn, nhả mặt nói: “Làm việc thiện, có được không?”

Mục An cố kiềm nén thôi thúc đánh vào đầu anh, trên mặt vẫn hiền lành cười: “Con trai, phải tôn trọng trưởng bối.”

Du Khâm kín đáo quét mắt qua trước ngực cô, không nặng không nhẹ nói: “‘Trưởng bối’? (bạn Du chơi chữ) Cô có sao?”

Mục An nghiêng rằng, vì sao lúc này tiếng Trung của tên quỷ này lại tốt vậy?

Du Khâm mất tự nhiên nhỏ giọng nói: “Tôi cũng muốn biết một chút về chuyện ba tôi, vì thế chúng ta hợp tác, đôi bên cùng có lợi.”

Mục An suy nghĩ, xác thực lý do này có thể chấp nhận được.

Cuộc sống của Mục An rất đơn giản, bên cạnh gần như không có bạn bè, ngoại trừ anh em Lục Bác Giản và Chu Khải thì chỉ có người chị họ ở thành phố N Tầm Hỉ Lạc. Thế nhưng từ khi cô ấy kết hôn thì thấy sắc vong nghĩa, rất ít khi lui tới. Bởi đó, từ chỗ cô ấy cũng chẳng thu hoạch được gì. Nghe Lục Kiều nói khi Mục An gặp chuyện không may là năm cuối đại học, vì thế có thể trở về đại học C tham quan, có lẽ có thể nhớ lại được gì đó.

Mục An đi trong sân trường đại học C, bộ dáng Du Khâm lại rất vui vẻ, dọc đường có không ít cô gái ngoái nhìn hoặc ở sau lưng nhỏ giọng thì thầm, Mục An liếc nhìn người bên cạnh, cắn răng: “Anh không thể khiêm tốn chút à?”

“....” Du Khâm rất vô tội chớp mắt, cái này liên quan gì đến anh?

Đi tới sân bóng, có rất nhiều nam sinh đang chơi bóng rổ, Mục An liếc mắt nhìn đang chuẩn bị bỏ đi thì chợt một cái bóng màu đen bay rất nhanh về phía cô, Mục An vô thức giơ tay lên chặn, lại phát hiện cánh tay chưa chạm phải thứ gì. Lúc mở mắt ra, nhìn thấy bàn tay trái của Du Khâm xò ra bắt gọn trái bóng rổ.

Anh đứng phía trước Mục An, tay trái cầm lấy bóng có chút khấn trương hỏi Mục An: “Không sao chứ?”

Mục An lắc đầu, chợt phát hiện sắc mặt Du Khâm rất không tốt, trán lấm tấm mồ hôi, vừa muốn mở miệng hỏi anh có sao không thì bên kia thao trường, các nam sinh ồn ào muốn Du Khâm cùng chơi bóng, có lẽ là thấy động tác đón bóng của Du Khâm. Du Khâm cũng hăng hái cười với Mục An: “Chờ tôi một lát.” xong anh đã đem trái bóng trong tay trái chuyển qua tay phải.

Mục An nhìn anh gia nhập vào đội bóng. Du Khâm vóc dáng cao ngất, đứng trong đám nam sinh vẫn có thể thấy rõ, anh mặc quần jeans màu xám cùng áo sơ mi trắng, phòng thủ, ném rổ, mỗi một động tác đều làm rất đẹp.

Mục An nhìn đến xuất thần, Du Khâm bật lên rất cao, ném bóng đẹp mắt, một đường vòng cung hoàn hảo xẹt qua, Mục An ngồi ngoài biên, dưới ánh chiều tà nhìn một bên mặt anh khi nhảy lên, tóc theo gió tung bay, khuôn mặt nhìn nghiêng ấy không hiểu sao có chút quen thuộc.

Trong đầu hiện lên cái gì đó...

“Vợ à, nhìn xem, anh có giỏi không?”

“Giỏi, em cũng thử nữa.” Giọng nữ rất quen tai, một thân ảnh màu trắng chạy đến trước mặt người con trai, chơi xấu bò lên lưng anh, người đó công cô gái chạy về hướng cái rổ, cô gái cười vui vẻ đưa tay ném trái bóng tùy tiện đập vào khung rổ.

“Du Khâm, xem kìa, vào rồi.”

...

Mục An siết chặt tóc mình, đầu đau muốn nứt ra, tiếng nói của người con trai còn vang vọng bên tai, rất rõ ràng: “Mục An... Mục An...”

“Mục An? Cô không sao chứ?” Khuôn mặt lo lắng của Du Khâm xuất hiện trước mắt Mục An.

Mục An mặt tái nhợt, hoảng hốt một lúc mới nhìn rõ Du Khâm, cô vươn tay nắm lấy vạt áo Du Khâm, hô hấp dồn dập: “Chúng ta... có quen biết?”

5. Chương 5

Du Khâm đưa lưng về phía mặt trời vì thế tia sáng chói mắt bao bọc gương mặt anh trong một vầng sáng khiến Mục An không nhìn rõ ánh mắt anh, chỉ nghe được anh nói: “Đương nhiên có quen biết, cô là Mục An, tôi là Du Khâm.”

Mục An nhú mày, gắt gao siết chặt áo anh : « Anh biết tôi không phải phải ý này. »

Du Khâm hiếm khi lộ ra một nụ cười ôn nhu, giọng nói cũng mềm mỏng lạ kỳ: « Cô làm sao vậy ? »

Đúng vậy, đúng vậy, mình đã thất thố, Mục An cụp mắt, thấp giọng nói : « Xin lỗi, tôi...hình như vừa nhớ tới một chuyện, lại hình như... không phải... » Điều bộ nhỏ giọng lí nhí của cô giống như đứa trẻ đang chịu uất ức vậy.

Du Khâm thở dài: “Không sao, nghĩ không ra thì từ từ nghĩ, đừng ép buộc chính mình. »

Mục An nhìn Du Khâm trước mắt không khỏi có chút buồn bực, mình rốt cuộc là thế nào đây, bây giờ anh ta là con trai trên danh nghĩa của mình, nếu mình cùng anh ta có cái gì thì tại sao lại gả cho cha anh ta ? Cô lập tức đem những suy nghĩ xấu xa trong đầu bóp chết ngay.

Trên đường trở về Mục An vẫn không nói chuyện, mạch suy nghĩ còn đang hỗn loạn. Du Khâm đi bên trái, nghiêng mặt nhìn Mục An, thấy mi tâm của cô hằn sâu thì huyết sáo: “Mục An, cô biết người nhảy từ tầng 1 xuống so với người nhảy từ tầng 10 có gì khác biệt không ? »

Mục An ngẩng đầu lên nhìn anh, đáp lại ánh mắt cô, anh cười rất hồn nhiên : «Lầu một là, thành thạch, A! Lầu 10 là, A, thành thạch! » Động tác của anh khoa trương cùng với quốc ngữ nói không chuẩn có chút buồn cười. Mục An biết anh đang muốn chọc cho cô cười nên cũng phối hợp nhếch môi.

Nhìn màn đêm đang buông xuống, Mục An thở dài, nụ cười yếu ớt hiện lên : « Đối với tôi mà nói, kết quả từ lầu 10 xem ra tương đối nhanh chóng hơn, còn lầu một lại quá dằn vặt con người ta. »

Du Khâm không nói thêm gì, bóng hai người bị đèn đường hắt lên mặt đất, cuối mùa hè, bướm đêm không ngừng lượn bên dưới ánh đèn, Mục An mãi miết nhìn, Du Khâm bỗng nói chuyện: « Cô quá chấp nhất với quá khứ của mình, vì sao thế ? »

Mục An suy nghĩ, dừng bước nhìn Du Khâm thần tình đang rất nghiêm túc, cô chậm rãi mở miệng : « Tôi dường như...đã quên một chuyện vô cùng quan trọng, cũng như...một người vô cùng quan trọng. » Cô cắn môi dưới nói tiếp, « Tôi thường nằm mơ, trong giấc mơ của tôi có một người con trai, tôi không thấy rõ hình dáng anh ấy nhưng lại biết anh hình như rất thân thiết với tôi. »

Du Khâm nhìn thấy trong đáy mắt cô một sự sâu thẳm khó dò, một lát sau mới hỏi cô : « Còn nhớ được những gì ? »

Mục An cố gắng nghĩ : « Anh ấy hình như đều dùng tay trái...là thuận tay trái. »

« Bên cạnh cô có người như vậy không ? » Du Khâm chậm rãi đi vượt qua cô, xoay lưng về phía cô, trên mặt lại là vẻ ngưng trọng.

Mục An bước theo anh, giọng nói thấp xuống : « Không có, bởi vì không có mới cảm thấy bất lực. »

Du Khâm một lát sau mới nói : « Có lẽ thực sự chỉ là giấc mộng mà thôi, ngày nghĩ nhiều đêm mới mơ, nhất định là cô quá nôn nóng tìm lại ký ức nên mới nằm mơ như thế. »

Mục An trầm mặc, có lẽ bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi ?

Du Khâm nhìn cô không nói, bước chân chậm lại, cúi người ghé sát mặt cô, vẽ mặt trên choker : « Đây, cô mơ thấy anh ta dùng tay trái...các người đã làm những gì ? »

Mục An nghĩ đến phút chốc đỏ mặt, tai nóng bừng lên, cô giơ tay đẩy mặt Du Khâm ra : « Liên quan gì anh. »

Du Khâm cúi đầu cười: “Không phải là...mộng xuân đó chứ ? Mơ à ? Không ngờ cô đã có tuổi thế rồi còn như thiếu nữ vẫn hoài mộng xuân thế, hahaha. »

Mục An hơi tức giận nhìn anh, vì sao tâm tình của anh ta bỗng lại tốt lên như vậy? Cô giận dữ nói : « Không biết lớn nhỏ, phải biết tôn trọng trưởng... » nhớ lại lần giáo huấn trước đây cô quyết nuốt xuống chữ còn lại.

« Trưởng gì ? » Du Khâm điệu bộ thông thả.

Mục An ngắc đầu ưỡn ngực, thốt ra: “Trưởng mẫu!”

Du Khâm như mắc nghẹn, giơ ngón tay cái lên, không nói gì nữa.

Mục An hòa được một ván, cười đắc ý. Du Khâm đi phía trước chậm rãi nói: « Người ta đều nói ngực to óc nhỏ, vì sao không nói rằng ‘trưởng bối’ cũng không dùng đến não nhỉ, xem ra Lão Tử đôi khi cũng gât người. »

Mục An ở phía sau hít vào thở ra, lại hít vào thở ra, khóe miệng co rút : « Cái tên vương bát đản nào thiếu đạo đức thế, dám chế nhạo chỉ số thông minh của Lão Tử. Cái loại lời lẽ này làm sao lại do lão nhân gia nói được. »

« Ừ, đó là Khổng Tử mà. » Du Khâm gật đầu, ra vẻ đang học hỏi.

Mục An lần thứ hai hít một hơi thật sâu, nghiêng rặng miến cường phun được một câu : « Cái gì ‘tử’ cũng không đúng, chỉ có cái loại ‘ngốc tử’ mới thêm tin. »

Du Khâm khẽ lắc đầu, nhìn Mục An vẽ mặt tiếc nuối : « Thật là đáng sợ, không ôn nhu chút nào. Mẹ kế như vậy mà cũng có kẻ nguyện hi sinh nhan sắc cùng cô mộng xuân sao?! »

Mục An nổi giận thật sự : “Du, Khâm!”

Du Khâm ngoáy ngoáy tai, vỗ về Mục An : « Được rồi, kỳ thực là có cả tá kẻ đang xếp hàng để được cùng cô mộng xuân. »

Mục An mặt đen phân nửa, hàm răng trắng nghiến ken két : «Con trai, con không muốn bị cắn chết thì ngoan ngoãn cầm miệng ẹ.» Du Khâm thức thời ngậm miệng, được rồi, anh thừa nhận bị cắn chết thực sự rất khó coi.

Mục An nằm trên giường, trong đầu cứ nghĩ tới cảnh trong mơ cùng đoạn đối thoại ban ngày, người con trai trong mơ và người kia đều có một điểm chung, họ đều dùng tay trái. Ban ngày sao mình lại nghĩ người đó là Du Khâm chứ ? Mục An mệt mỏi trở mình, chắc có lẽ ngày nghĩ đêm mơ rồi. Nhất định là gần đây tiếp xúc nhiều với Du Khâm nên mới như vậy.

Du Khâm vẫn luôn dùng tay phải ngoại trừ hôm nay thay mình chặn bóng. Mục An nhắm mắt lại, không đúng, trong đầu cô thoát hiện lên một tia sáng. Con người một khi đang vội vã sẽ không cần suy nghĩ, thân thể nhất định sẽ phản ứng trước bộ não, nếu là người quen dùng tay phải thì hẳn trước tiên sẽ dùng tay phải mới đúng.

Tim Mục An bỗng đập dồn dập, rốt cuộc mình đang nghĩ gì đây? Nghĩ thế nào cũng không thể là cái tên nhị thể tổ đó được, cậu ra nhỏ hơn mình nhiều tuổi như vậy.

Hôm sau, Mục An vừa bước vào phòng làm việc, thầy Trương ở lớp bên cạnh đã vỗ vai cô : «Chủ nhiệm tìm cô.»

Mục An thấp thỏm trong lòng, trên đường đến phòng chủ nhiệm còn mải suy nghĩ xem gần đây mình có phạm lỗi gì không, tới cửa phòng làm việc, Mục An gõ cửa.

«Mời vào!»

Vào phòng, Mục An ngoan ngoãn đứng lại, nhìn sang chủ nhiệm đang cúi đầu ký ngoáy công văn gì đó, Mục An cũng không lên tiếng chỉ đứng đó chờ.

Chờ chủ nhiệm hết bận, cầm văn kiện vừa ký bỏ vào một bao bì, đặt trước mặt Mục An: «Đơn từ chức của cô tôi đã phê chuẩn.»

Mục An trợn mắt, từ chức? Chuyện khi nào, vì sao cô không biết. Mục An cầm lấy hồ sơ của mình trên bàn: “Chủ nhiệm, cô...nói đùa sao?”

Chủ nhiệm nhìn Mục An, trầm mặc một lúc tựa hồ muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Đây là chỉ thị của hiệu trưởng, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Mục An nhắm mắt, nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, có đủ khả năng tạo áp lực cho hiệu trưởng ngoại trừ Du gia ra thì còn ai khác.

Mục An dồn nén lửa giận đi đến M&Y, mở toang cánh cửa văn phòng tổng giám đốc, Du Khâm ngồi phía sau bàn làm việc, dời mắt khỏi đồng giấy tờ ngược lên nhìn cô: “Ngày đầu tiên đã đến muộn.”

Mục An hai tay khoanh trước ngực, ngồi đối diện anh: “Ai cho phép anh giúp tôi từ chức?” Chờ một chút... Mục An có dự cảm không tốt, “Anh dùng thân phận gì giúp tôi từ chức với hiệu trưởng?”

Du Khâm hai tay chống cằm: “Tôi nói với hiệu trưởng: tôi là con trai cô.”

Mục An có thể tưởng tượng bộ dáng cầm hiệu trưởng rút xuống đất thế nào, cô nuốt nuốt: “Danh dự 24 năm nay của tôi coi như xong.”

Du Khâm nheo mắt cười: “Chúng ta không phải nói sẽ hợp tác tốt sao? Sau này công việc của cô là phó tổng M&Y, so với nghề giáo viên thì chơi vui hơn nhiều.”

Mục An trừng anh không lên tiếng, trong lòng oán thầm, Vui? Chỉ biết chơi bời!

Lúc này thư ký tiến vào đưa cà phê, đầu óc chậm chạp của Mục An bỗng nổi lên một suy nghĩ táo bạo, cô đứng dậy đón, lấy một ly đưa cho Du Khâm, ngay khi Du Khâm sắp cầm được cô liền buông tay.

Du Khâm nhanh tay lẹ mắt đón được ly cà phê, một chút sánh ra vẩy lên áo vest màu đen của anh, anh hoàn toàn không để ý mà chỉ nhìn Mục An, khấn trương hỏi: “Cô có sao không, có bị phỏng không?”

Mục An tim đập thình thình nhìn anh bưng ly cà phê bằng tay trái, quả nhiên như mình đã nghĩ, cô run run nói: “Anh... thuận tay trái?”

Du Khâm trong nháy mắt cứng người, sau đó chậm rãi nói: “Ừ, chỉ là...” Ánh mắt anh thâm sâu như đầm nước, chăm chú nhìn Mục An, từ tốn nói: “Tay trái của tôi đã tàn phế, không dùng sức được nữa. Vì thế... tôi không phải người trong giấc mơ đó của cô đâu.”

6. Chương 6

Mục An nhìn vào mắt Du Khâm, trong suốt không gợn sóng, không chút biểu hiện là đang nói dối. Mình không phải bị trúng tà rồi chứ? Sao lại cho rằng người trước mắt là người trong mơ ấy, tia sáng vừa lóe lên lại lắng xuống: “Tàn phế... Vì sao?”

Đôi mắt Du Khâm u tối, âm trầm nhìn cô. Một lúc sau, anh cởi chiếc áo khoác dính cà phê trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi được dệt may màu đen, nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay trái, nét mặt như đang kể lại một câu chuyện đau khổ chẳng liên quan đến mình: “Khi ở Mỹ cùng bạn bè leo núi, không cẩn thận rơi xuống biển.”

Mục An sững sốt một chút rồi ngồi trở lại ghế không nói năng gì, chỉ im lặng nắm chặt tách cà phê trong tay đến phát ngốc.

Du Khâm thấy cô không nói gì thì tâm tình bắt đầu bực bội, hất tóc mái: “Tôi đã nói cô đừng nghi thần nghi quỷ rồi, có lẽ người đàn ông đó vốn không tồn tại.”

Mục An ngẩng đầu nhìn anh, mở miệng nhưng không cất lên lời, tầm mắt lại chuyển qua tay trái của anh, ngón tay thon dài hơi cong, nhìn thế nào cũng không giống một cánh tay bị phế, cô nhỏ giọng hỏi: “Trị liệu cũng không có tác dụng sao?”

Du Khâm vừa nhúu mày lại giãn ra, tay phải vuốt lên bàn tay trái: “Vẫn đang hồi phục, bây giờ chỉ là không dùng lực được nhưng có lẽ tương lai sẽ tốt thôi.”

Mục An không nói nữa, tay phải Du Khâm chống cằm quan sát cô, trầm ngâm nói: “Cô rốt cuộc vẫn muốn biết người đàn ông đó có tồn tại hay không? Tôi có cách.”

Mục An bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, Du Khâm cười khê: “Có thể tìm chú Trần hỏi, ông là trợ lý của cha tôi, chuyện của cha ông đều biết hết.”

Mục An hướng nhìn vị nhị thế tử này, trong mắt tỏ ý khen ngợi: “Sao tôi lại không nghĩ tới nhỉ.”

“Rất đơn giản, bởi vì tôi dùng đầu óc.” Du Khâm xoay tròn ghế, nhàn nhã nói, Mục An trừng anh một cái nhưng tốt tính không so đo với anh. Bây giờ nhìn vị nhị thế tử này kỳ thực cũng không quá mức đáng ghét.

Nhìn thấy trợ lý Trần Mục An hơi hồi hộp. Cô lo lắng ngồi trên sô-pha chăm chú nhìn người đàn ông hoàn toàn xa lạ trước mắt này, đối với ông, cô không hề có chút ký ức nào.

“Chú Trần, chuyện cha tôi vẫn luôn do chú xử lý, chuyện giữa Mục tiểu thư và ông hẳn là chú rành rọt hết thấy đúng không?” Du Khâm liếc nhìn Mục An đang khấn trương, cất tiếng hỏi trước.

Trợ lý Trần gật đầu: “Chuyện của Du tổng và Mục tiểu thư tôi đúng là có biết.”

Mục An càng lo lắng siết chặt sô-pha, người đàn ông này dường như có thể thực sự giúp cô cởi bỏ những vướng mắc.

Du Khâm hỏi tiếp: “Vậy, Mục tiểu thư và cha tôi sao lại quen biết nhau?”

“Du tổng hình như là qua một người bạn cũ mới biết Mục tiểu thư, đối với Mục tiểu thư nhất kiến chung tình. Mà Mục tiểu thư đối với Du tổng...” Ông liếc qua Mục An rồi mới nói tiếp: “Mục tiểu thư cũng rất thích Du tổng, quen nhau không lâu thì chấp nhận lời cầu hôn của Du tổng.”

Mục An nhẩn mặt, kết hôn chóng vánh? Trước khi mất trí nhớ, mình bị điên sao?

Du Khâm liếc nhìn sắc mặt rối rắm của Mục An, cúi xuống tiếp tục đặt câu hỏi: “Mục tiểu thư vì sao ngay sau ngày đăng ký lại được phát hiện ngất đi dưới chân núi tuyết Ngọc Long?”

“Đăng ký xong, Mục tiểu thư hình như vì ba vị tình nhân của Du tổng... xảy ra chút tranh chấp với Du tổng, trong lúc tức giận đã bỏ đến Lệ Giang du lịch. Mà Du tổng thân thể vốn không khỏe, biết Mục tiểu thư bị thương nặng càng bị kích thích, cuối cùng gắng gượng mấy tháng thì cũng ra đi.”

Du Khâm nhìn nửa khuôn mặt đang thất thần của Mục An, hỏi trợ lý Trần một câu nữa: “Nói cách khác, Mục tiểu thư trước đây chưa từng có bạn trai. Hơn nữa... lúc cô ấy cùng cha tôi cũng không có kẻ thứ ba?”

Trợ lý Trần gật đầu.

Mục An hoàn toàn im lặng, sự tình sao lại như vậy? Cảnh trong mơ và ký ức mơ hồ của mình là thế nào? Chẳng lẽ đúng thật do mình nghĩ nhiều mà tưởng tượng ra?

Trợ lý Trần đi rồi, Du Khâm ngồi đối diện cô: “Sao? Bây giờ đối với quá khứ còn nghi vấn gì không?”

Mục An trầm mặc một hồi mới lắc đầu: “Hóa ra tất cả chỉ đơn giản như vậy, do tôi nghĩ nhiều rồi.”

Du Khâm thấp giọng nói: “Biết thế rồi thì đứng truy tìm quá khứ nữa, sống thật tốt cuộc sống bây giờ. Ký ức cũ không có thì có thể tạo ra ký ức mới.”

Mục An ngẩng đầu nhìn khuôn mặt dịu dàng kia, cười nhẹ: “Tiểu quỷ rõ ràng mới 21 tuổi, sao lại hiểu chuyện như vậy?”

Du Khâm cười nhạt: “16 tuổi mẹ qua đời, tôi đều tự sống cuộc sống một mình, đầu óc tôi tuyệt đối trưởng thành hơn cô.”

“À, thì ra là bên ngoài còn trẻ nhưng bên trong lại chính là Thiên Sơn lão nhân.”

Du Khâm lộ ra dáng vẻ trẻ con hiếu kỳ: “Thiên Sơn lão nhân là cái gì? Nhân vật trong trò chơi hả? Chính phái hay tà phái?”

Mục An nghĩ nghĩ: “...Là một nhân vật hư cấu.”

“Rất nổi tiếng?”

“...Ừ.”

“Ồ, không tồi”

Mục An nhìn Du Khâm tươi cười khoe hàm răng trắng thì lòng dần trầm tĩnh lại, đã biết chân tướng quá khứ thì nên đặt xuống nỗi tò mò mà sống cho thật tốt thôi. Không khôi phục được ký ức thật ra cũng không sao, vương vấn quá khứ trái lại càng khiến bản thân sống mỗi một ngày. Cô còn đang cảm thán về cuộc đời thì bị một bóng đen che phủ tầm mắt.

Du Khâm ném áo khoác lên người Mục An, Mục An kéo áo xuống, chặt vật mãi làm tóc tai rối bù. Cô ngạc nhiên nhìn anh, Du Khâm cười đến ngây thơ: “Giặt quần áo là trách nhiệm của ‘mẹ’ mà? Hơn nữa, còn do cô làm dơ.”

Mục An khước miệng trẻ xuống: “Mẹ? Cậu nhập vai quá đấy!”

Du Khâm vẽ mặt bất đắc dĩ, nửa ngày mới bật ra được một câu: “Tôi tưởng cô rất thích chơi trò này?”

“...” Đề tài này hình như không thích hợp ẹ kể và con trai cùng thảo luận? Vì sao lần nào Du Khâm cũng đều hữu ý vô ý lái cô theo hướng đen tối mờ ám này?

Cô nuốt nuốt xuống, có chút phòng bị nhìn Du Khâm: “Con trai, con không phải là... thích tình mẹ con đó chứ?” 16 tuổi mẹ đã mất, cũng khó nói được.

Du Khâm đến gần Mục An, duỗi mắt khẽ xé lên: “Cô đoán xem?”

Mục An hoảng sợ lùi về sau, ngượng ngùng cười: “Tôi không xui xẻo vậy chứ, trên người tuy có tản ra hào quang vĩ đại của người mẹ nhưng không nghĩ sẽ hấp dẫn cậu đâu?”

Du Khâm sâu xa nhìn cô một lúc rồi bật cười vô hại: “Yên tâm...tôi có bạn gái rồi.”

Buổi tối, Du Khâm đứng trước cửa sổ nhìn bóng đêm nặng nề bên ngoài, dưới bầu trời lấp lánh các vì sao là đô thành đèn đuốc sáng trưng, tay trái nhét trong túi quần, tay phải giơ lên ngăn ngờ nhìn chiếc nhẫn.

Vài tiếng gõ cửa vang lên, Du Khâm xoay người nhìn cửa: “Vào đi.”

Trợ lý Trần tiến vào, đặt một chiếc cặp đen đựng máy tính xách tay lên bàn làm việc: “Nhật ký của Du tiên sinh tôi đã mang tới.”

Du Khâm cầm chiếc cặp, suy nghĩ nhìn một hồi, sau đó đặt vào ngăn kéo cuối cùng của bàn khóa lại: “Hôm nay biểu hiện của chú rất khá, cô ấy hình như không còn nghi ngờ gì. Nhớ kỹ, sau này mặc kệ ai truy hỏi, những lời hôm nay chú nói mới là sự thật.”

Trợ lý Trần vội vàng cúi đầu: “Vâng, thiếu gia!” Ngẩng đầu nhìn Du Khâm sắc mặt không tốt lắm, ông lấy hết can đảm nhiều lời: “Thiếu gia, cậu che chở Mục tiểu thư như thế, chờ đến một ngày cô ấy bỗng nhớ lại...”

Du Khâm day day huyết thái dương, trong giọng nói không che giấu được mệt mỏi: “Đến ngày đó rồi hãy tính. Trước mắt chỉ có thể làm như vậy, nội dung nhật ký nếu như để cô ấy biết, cô ấy nhất định sẽ không chấp nhận nổi.” Trầm mặc một hồi anh lại phân phó trợ lý Trần, “Chuyện này nhất định không thể để cho ba người đàn bà kia biết, liên quan đến danh dự Du gia.”

Trợ lý Trần đương nhiên biết tính chất nghiêm trọng của sự việc: “Vâng, thiếu gia yên tâm. Có điều, thiếu gia, cậu đã biết nội dung nhật ký kia...không phải cũng nên duy trì khoảng cách với Mục tiểu thư sao.” Nhìn sắc mặt càng lúc càng xa xăm của Du Khâm, trợ lý Trần ngưng ngừng im miệng.

Du Khâm không kiên nhẫn quét mắt nhìn ông: “Chuyện của tôi, tôi tự có chừng mực, không cần chú nhiều lời.”

Trợ lý Trần ngoan ngoãn lui ra ngoài, tới cửa, nhớ lại nội dung trong nhật ký, ông thầm thổn thức: thiếu gia không phải quá biến thái chứ? Loại chuyện trái với luân thường đạo lý này...khẩu vị cũng nặng thật!

Du Khâm ngồi xuống ghế, xoay ghế nhìn vào bóng tối mịt mù, mệt mỏi ngã lưng vào ghế. Mục An, anh về rồi. Thế nhưng, làm sao anh có thể cùng em bắt đầu lại lần nữa đây? Quá khứ, anh có xóa thế nào cũng không thể xóa bỏ được, thật hy vọng em cứ mất trí như thế cả đời.

7. Chương 7

Mục An giơ tay vuốt nhẹ lên cây tiên nhân cầu bên cạnh chiếc máy tính, cây này là khi cô dọn vào phòng làm việc Du Khâm đã để trên bàn cô, không thể không thừa nhận thẳng thóc này ở những phương diện khác xác thực rất cẩn thận. Phòng làm việc rộng rãi, ánh mặt trời phía ngoài cửa sổ lớn chiếu vào khiến căn phòng sáng một cách dịu nhẹ.

Du Khâm đứng trước cửa phòng cô gõ cửa: “Ngây người gì thế?”

Mục An chống cằm, ngẩng đầu nhìn người ngoài cửa: “Du Khâm...tôi sắp mốc meo cả rồi.”

Du Khâm mỉm cười: “Sao lại lộ vẻ mặt như bị người ta lừa thế kia?”

Mục An đảo mắt, ‘còn không phải bị anh lừa?’, hoài bão của cô không lớn, chuyện bày mưu tính kế trên thương trường ứng phó không được nhưng người trước mắt này lại rất có khí phách làm mưa làm gió. Mục An ai thán một tiếng: “Yến Tước nan tri Hồng Học chí mà!” (1)

Du Khâm mù mờ, người nào đó không hiểu cổ văn bắt mẫn hỏi: “Có ý gì?”

Mục An chậm chậm lắc đầu, nhìn lông mày anh chau lại, có chút đắc ý: “Không có gì!”

“Dùng tóc ghê cùng biết nhất định là chữ xéo.”

Mục An sững sốt, a, câu nói này không phải là cô thường xuyên nói đó sao? Làm thế nào Du Khâm cũng biết, chẳng lẽ ở nước ngoài cũng có người nói như vậy?

Du Khâm nhìn người ủ rũ bỏ toái ra bàn: “Thật chán lắm sao?”

Mục An gật đầu như già tở: “Thật còn hơn sự thật.”

“Vậy...đi với tôi đến một nơi.” Du Khâm vẻ mặt như đang làm ơn làm phúc.

Mục An hoài nghi nhìn anh: “Đi đâu?”

“Studio, quan sát tiến độ sản phẩm mới đang được quay, có cả Eric cô thích.”

Mục An sững sốt một chút: “Eric? Tôi thích Eric lúc nào?”

Du Khâm khựng lại một giây nhưng lập tức trở lại bình thường: “Không phải, tôi nhớ lầm, là một người bạn gái của tôi từng thích.”

Mục An khinh bỉ liếc nhìn Du Khâm: “Còn nhỏ đã có thói bạc tình...” Bản thân qua lại với mấy cô bạn gái cũng không nhớ nổi.

Đứng cùng Du Khâm trong studio, nhìn Eric cùng một đám người mẫu nữ mặc đồ tắm quảng cáo sản phẩm bảo vệ da mới tung ra, Mục An chỉ cảm thấy thích Eric quả nhiên đều là mấy nữ sinh tuổi tác trạc bằng Du Khâm.

Buồn chán nhìn quang cảnh xung quanh, Mục An cảm thấy nhạt nhẽo. Đạo diễn tuyên bố nghỉ ngơi giữa giờ, Du Khâm đang cùng đạo diễn bàn luận phương án quay quảng cáo. Một tia sáng lóe lên, thì ra là một vị trợ lý nhiếp ảnh gia đang thử thiết bị chụp ảnh mới mua về, Mục An nhìn ống kính đến lạng người, lại có một loạt ánh sáng lóe lên.

Hình ảnh người con trai trong trí não hiện lên với gương mặt rõ ràng và ánh mắt đen thẳm, Mục An sững sờ tại chỗ, nhịp tim không ngừng tăng tốc.

Du Khâm cùng đạo diễn vừa bàn bạc xong, xoay người thì thấy Mục An ngầy ngẩn đứng đối diện người trợ lý chụp ảnh, anh nhú mày gọi cô nhưng Mục An không biết đang suy nghĩ gì, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của anh.

Liếc nhìn người trợ lý chụp ảnh, Du Khâm hươ hươ tay trước mắt cô: “Mục An?”

Mục An hình như bị làm hoảng sợ, cơ thể run rẩy. Quay đầu nhìn Du Khâm, Du Khâm nhìn con người của cô chậm rãi co rút lại, lo lắng hỏi: “Mục An...cô có sao không?”

Mục An một lát sau mới nói: “Không sao.”

Du Khâm nhìn sắc mặt cô không tốt lắm, vẫn không yên lòng: “Tôi đưa cô về nghỉ nhé?”

Mục An không từ chối, trên đường về Du Khâm vừa lái xe vừa quan sát phản ứng của Mục An, cô chỉ chăm chăm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nói rất ít.

“Làm sao vậy? Từ studio ra cô đã rất kỳ lạ.” Du Khâm quay sang liền chạm phải ánh nhìn không một chút độ ấm của Mục An, ánh mắt đó khiến Du Khâm cảm thấy rất bất an. Anh chuyển tầm mắt: “Khó chịu hả? Có cần đi bệnh viện không?”

Mục An cũng dời mắt đi: “Không cần.”

Du Khâm bỗng nhiên có dự cảm không lành, quay đầu nhìn cô lần nữa, chỉ thấy khuôn mặt tái nhợt của cô đang dựa trán vào cửa kính, Du Khâm nhú chặt mày, dự cảm không lành càng mãnh liệt.

Đưa Mục An tới cửa, Du Khâm nhìn Mục An tháo dây an toàn muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì. Mục An tháo dây an toàn xong cũng không xuống xe ngay, cô cần môi xoay người nhìn Du Khâm: “Chúng ta trước đây thực sự không quen biết?”

Du Khâm mỉm cười: “Tại sao lại khơi lại chuyện này, tôi không phải đã nói rồi sao, trước đây chúng ta không quen biết.”

Mục An tối mắt lại, cười khê: “Cha anh và tôi kết hôn, anh lại là con trai duy nhất, khi chúng tôi kết hôn cũng chưa gặp anh sao?”

Du Khâm một tay khoác lên tay lái, một tay khoác lên lưng ghế phía sau Mục An, nheo mắt lại nhìn Mục An: “Vì sao cô cứ khẳng định truy hỏi quan hệ của chúng ta, chẳng lẽ...” Anh cúi người tới gần Mục An, “Cô hi vọng giữa chúng ta... có cái gì đó?”

Trên người anh tỏa mát hương vị như có như không khiến đầu óc Mục An trong khoảnh khắc cảm thấy choáng váng, Mục An nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp, nắm chặt bàn tay: “Du Khâm, anh đã lừa tôi phải không?”

Du Khâm lặng lẽ nhìn vào mắt Mục An, tay phải của anh bỗng nhiên theo lưng ghế trượt xuống, chậm rãi vén mái tóc dài buông xõa bên vai của Mục An ra sau vành tai, âm thanh khàn khàn: “Mục An...”

Mục An nhìn anh cách cô quá gần, hô hấp chợt trở nên gấp gáp, cảm giác được đầu ngón tay anh lạnh lạnh, Mục An quay đầu thoát khỏi động tác vuốt ve má cô của anh, Mục An nhỏ giọng nói: “Tạm biệt.”

Nhìn bóng cô khuất dần, Du Khâm cay đắng cười, gạt em? Nếu gạt em có thể ngăn em nhớ lại tất cả thì anh thà rằng cứ gạt em như vậy.

Một lát sau, Mục An lại xuất hiện trước cổng khu nhà, nói địa chỉ cho tài xế, Mục An tựa vào ghế ngồi, không để ý phía sau có một chiếc Cayenne màu đen đang bám theo. Tới nơi, nhìn phòng khám trước mắt Mục An hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào.

Liệu pháp thôi miên có thể giúp khôi phục ký ức cô đã từng nghe nói, khi bác sĩ giải thích qua cho cô các tình huống có thể xuất hiện, Mục An vẫn im lặng.

Ở studio, giây phút ánh sáng lóe lên, cô đã thấy khuôn mặt người con trai trong mơ và người trong ký ức trùng khớp nhau, họ là cùng một người, người đó cô biết, là Du Khâm!

Cô rõ ràng biết có vài thứ dường như không đúng, rằng Du Khâm đang gạt cô. Tay trái của Du Khâm sao lại trùng hợp bị thương sau khi cô mất trí nhớ, chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì? Du Khâm hiển nhiên không muốn nói cho cô biết sự thật.

Ý đã quyết, cô đồng ý tiếp nhận trị liệu bằng phương pháp thôi miên.

Bác sĩ Lâm cho Mục An nằm lên ghế, bắt đầu thôi miên, Mục An rơi vào giấc ngủ sâu.

Trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh, dường như có những bức hình đẹp để thoáng cái đã trôi qua, nhanh đến mức không cách nào nắm bắt được, Mục An mờ mịt đứng giữa màn sáng, đầu óc hỗn loạn.

Khi tỉnh lại cô thở hổn hển, trên trán rịn mồ hôi, Bác sĩ Lâm nhẹ hỏi: “Sao rồi? Có nhớ được gì không?”

Mục An nhìn Bác sĩ Lâm, môi nhếch lên thành nụ cười yếu ớt: “Tôi nghĩ...tôi đúng là đã quên mất một người rất quan trọng.”

Khi Mục An từ phòng khám đi ra, vừa bước ra khỏi tòa nhà đã thấy cỗ xe Cayenne đen quen thuộc, thân hình cao to của anh dựa bên cạnh xe, tay phải kẹp một điều thuốc, giữa khói thuốc lượn lơ sắc mặt anh ngưng trọng nhìn Mục An. Dưới chân đã ném rất nhiều mẩu thuốc, Mục An cúi đầu cười cười, Du Khâm quả nhiên vẫn luôn chú ý động tĩnh của cô. Trong khoảng thời gian cô được thôi miên, anh rốt cuộc đã suy nghĩ gì, lo sợ cô biết được sự thật thì tại sao không vào ngăn cản cô?

Du Khâm giẫm lên mẩu thuốc lá, nhìn Mục An đang đứng trên bậc thềm, mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi vờn quanh hai bên má, anh nhấc chân đi về phía cô, giữa bọn họ vĩnh viễn đều là anh đi về phía cô.

Hai người mặt đối mặt nhưng lại không nói gì, chỉ im lặng nhìn đối phương. Du Khâm cao hơn Mục An nhiều, anh cúi đầu nhìn cô, trong giọng nói thoáng mang theo sự cứng chiều: “Em muốn biết cái gì, anh có thể nói cho biết.”

Mục An ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Tôi nghĩ...tôi đã nhớ ra rồi.”

Quả nhiên Du Khâm sững người, sắc mặt anh thoát cái không có chút huyết sắc, môi động mấy lần mới phát ra âm thanh : « Em...đã nhớ ra. »

Mục An gạt đầu.

Du Khâm rũ mắt mỉm cười, khóe miệng lướt qua một tia cay đắng : « Anh làm như vậy đều là vì muốn tốt cho em. »

Mục An siết chặt nắm tay, tim lại không ngừng đập thành thịch : « Tốt cho tôi ? »

Du Khâm thở dài, vươn tay nắm lấy bàn tay cô : « Khi trở lại anh lập tức tới tìm em, lúc đó anh bị thương nặng được chú đưa sang Mỹ trị liệu, trở về biết em đã đi Lệ Giang tìm trí nhớ, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đó thật ra là anh đi tìm em. Anh...không ngờ em lại mất trí nhớ. »

Mục An chậm rãi rút tay ra, trên mặt lộ một nụ cười thản nhiên : « Vì thế, anh cứ tiếp tục lừa dối tôi? »

Ánh mắt Du Khâm trở nên tối tăm: « Em biết anh cho tới bây giờ chưa từng lừa gạt em mà. »

Mục An cười khẩy : « Vậy tại sao ngăn cản tôi tìm lại trí nhớ, thậm chí không dám thừa nhận chúng ta từng yêu nhau. »

Du Khâm bị thái độ khác thường của Mục An làm cho luống cuống, Mục An dù trước hay sau khi mất trí nhớ cũng chưa từng gay gắt như vậy, giọng nói của anh trở nên thấp hơn : « Anh chỉ mong nếu như có thể, chúng ta một lần nữa bắt đầu suôn sẻ hơn thôi. Ký ức trước kia đối với em mà nói không có gì vui cả. »

Mục An một lúc lâu không nói gì, Du Khâm thấp thỏm nhìn cô. Một lúc sau, Mục An khẽ cười : « ...Thật ra, tôi vốn chẳng nhớ được gì cả. Thôi miên, tôi cũng chẳng nhớ ra. Cám ơn anh đã nói cho tôi biết. »

Du Khâm ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn Mục An với vẻ không thể tin nổi, thấy nụ cười trên khuôn mặt cô anh dần hồi phục mạch suy nghĩ, anh dường như đã quên mất trước khi mất trí nhớ Mục An rất thông minh. Đây mới là Mục An...Anh nở nụ cười : « Không sai, anh chính là gã đàn ông chết tiệt đã cùng em ‘tự tử’ đó. »

Mục An mím chặt môi nhìn Du Khâm, có chút tức giận, nói cách khác người đàn ông nhỏ hơn cô đến 3 tuổi này vẫn đùa giỡn cô vòng vòng, nhìn cô tự làm trò cười? Tạo ra một lời nói dối để che đậy quá khứ của anh và cô. Vậy bây giờ thì sao? Anh tiếp cận cô để làm gì?

Nhìn lửa giận trong mắt cô càng lúc càng đậm, Du Khâm ngược lại chỉ rừ mắt cười khế. Mục An càng phát bực, xoay người bỏ đi.

Du Khâm nắm lấy tay cô : « Thẹn quá hóa giận hả? »

Mục An hất tay anh : « Cứ cười nhạt tôi thế rất vui phải không? Anh có hiểu hoàn toàn không biết gì về quá khứ của chính mình lại có cảm giác không an toàn đến thế nào không? »

Du Khâm thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc : « Xin lỗi. Bây giờ em muốn biết gì, anh nhất định sẽ nói cho em biết từ đầu chí cuối, được không? »

Nghe âm giọng bỗng trở nên mềm mại cùng nét mặt dịu dàng của anh, Mục An đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một xúc cảm thân thiết.

Du Khâm đẩy cô vào ghế phó lái : « Anh dẫn em đến một nơi. »

Mục An cũng ngồi vào, mặc dù trong lòng vẫn giận nhưng trước mắt chỉ có thể theo anh. Nhìn một bên mặt anh khi anh lái xe, Mục An trong lòng thầm chán chường, quá khứ của mình rốt cuộc là cầm thú đến mức nào đây, 1 năm trước, khi đó anh ta nhiều lắm cũng chỉ 20 tuổi. Trời ạ, ở cái tuổi đó của anh ta thì... thà cho sét đánh cô luôn đi.

« Em đang nghĩ gì thế ? » Du Khâm nghiêng đầu hỏi cô.

Mục An gượng gạo nghịch móng tay, không dám nhìn anh : « Chuyện đó...trước đây tôi... » Quanh co một lúc vẫn không sao mở miệng được, Mục An ơi là Mục An, quá khứ của mày rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện giật mình đang chờ khám phá đây. Yêu đương với con trai, kết hôn chớp nhoáng với cha, mày còn có thể làm loạn hơn nữa không ?

Du Khâm tựa hồ biết cô muốn hỏi cái gì, khóe môi nhếch một nụ cười : « Chúng ta đã ở bên nhau hai năm, đương nhiên không có gì ngạc nhiên chính là anh theo đuổi em. »

“Hai... Hai năm?” Mục An lần thứ hai có ham muốn tìm cái lỗ chui xuống, bản thân trước đây thật không bằng cầm thú mà, đứa trẻ mới 18, trong đầu hiện lên một dự cảm không lành, cô cười mỉa hỏi : « Anh bây giờ... Mang tôi đi đâu ? »

« Nhà cũ của chúng ta ! » Du Khâm thần nhiên nói ra cái đáp án kinh động trong đầu Mục An.

« ...Nhà ? » Mục An hoàn toàn muốn ngắt, mình là kẻ so với cầm thú cũng không bằng sao? Đứa trẻ 18 tuổi, lại còn ở chung, Mục An khóc không ra nước mắt, hóa đá tại chỗ.

Du Khâm nhìn bộ dáng sững sờ của cô thì cho rằng cô nhất thời không tiếp nhận được sự xuất hiện của mình, lại bình tĩnh tung thêm quả bom : « Yên tâm! Sau khi anh trưởng thành chúng ta mới ở chung, vì thế em không bị tính là dụ dỗ vị thành niên, không ai truy cứu trách nhiệm hình sự với em đâu. »

Mục An giật giật khóe mắt, thế thì có gì khác đâu ? Trong mắt cô, trước 18 hay sau 18 vốn không phải trọng điểm, trọng điểm là anh nhỏ tuổi hơn cô. Mục An nhìn trời, quá khứ của mình đến tột cùng là có bao nhiêu điều chịu không nổi đây.

Hết chương 7

(1) Yến tước nan tri hồng học chí”- (chim Yến chim Sẻ không thể biết được chí khí của chim Hồng học (kẻ tiểu nhân sao biết được chí lớn của người anh hùng!)

8. Chương 8

Khi Du Khâm đưa Mục An tới một căn nhà nhỏ số 90, giây phút mở cửa Mục An cảm thấy rất hoảng sợ. Căn nhà có diện tích nhỏ, lại ẩm áp, bên trong bài trí theo phong cách điền viên, hẳn là làm theo ý cô trước khi mất trí nhớ, rèm cửa sổ khăn trải bàn và những vật trang trí bằng vải khác đều có màu sáng, thoạt nhìn không gian nhỏ nhỏ tràn đầy không khí ấm cúng.

Vừa vào phòng, Du Khâm liền theo thói quen lấy ra một đôi dép lê hình con hổ ngộ nghĩnh màu hồng nhạt đưa cho Mục An. Mục An nhìn đôi dép màu hồng đó thì do dự nhưng cũng đổi lại, khi cô trợn mắt nhìn Du Khâm xỏ chân vào đôi dép cùng kiểu màu xanh thì khóe miệng nhin không được khe mỉm cười.

Mục An sờ soạng mặt bàn, rất sạch sẽ.

Du Khâm ở sau lưng nhìn thấy động tác của cô, lập tức giải thích : « Sau khi về nước anh vẫn ở đây, có người giúp việc theo giờ tới quét tước. »

Mục An nhìn sô-pha và thảm trải sàn, dường như đều theo phong cách cô thích, khi ngang qua phòng bếp cô lộ đầu nhìn vào, bên trong có đủ các đồ dùng và gia vị làm bếp.

Du Khâm dựa lên tường, nghiêm nhiên đảm nhiệm vai trò một người hướng dẫn : « Chúng ta trước đây thường xuyên nấu ăn ở nhà, một người xem sách dạy nấu ăn một người làm. »

Mục An quay đầu lại nhìn anh, Du Khâm cười : « Em không biết nấu ăn, anh cũng không, chúng ta làm xong đều đưa người kia thử trước, ai nấu không được sẽ phải rửa bát. »

Mục An vừa lắng tai nghe anh nói vừa hình dung tình huống lúc ấy, nét mặt vô thức nhu hòa hơn.

Đi tới phòng ngủ, nhìn chiếc giường king-size kia Mục An không hiểu sao cảm thấy mặt nóng lên, Cô ngưỡng ngưỡng chuyển tầm mắt. Nhìn thấy trên tường là tấm ảnh chụp khổ lớn cô liền ngây ngẩn cả người, trong ảnh là một người con trai và một người con gái vừa nhìn đã biết đó là cô và Du Khâm.

Vấn đề là cử chỉ của cô đã khiến cô thẹn thùng: Mục An mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, đứng dựa vào tường, hai mắt nhắm nghiền đầu ngẩng lên, lông mi cong dài rũ xuống, mái tóc dài vén bên tai. Du Khâm cũng mặc áo sơ mi trắng một tay chống tường, cúi xuống thân mật hôn lên môi cô. Ảnh chụp chỉ lấy được nửa người trên nhưng hiệu quả lại rất bắt mắt, khiến Mục An lúc này cảm thấy hai người trong ảnh là cặp đôi đẹp nhất.

Du Khâm không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng cô cách đó không xa, hai tay của anh bỗng nhiên không báo trước vòng qua eo cô, từ sau dán sát vào cô. Nhiệt độ nóng hổi bên dưới lớp áo sơ mi của anh bỗng truyền qua lớp vải vóc mỏng sang người Mục An. Mục An giật mình, cơ thể hơi run sau đó lập tức giãy giụa: “Du Khâm, cậu làm gì thế?”

Du Khâm đặt cằm lên đỉnh đầu cô, cất tiếng nói rầu rĩ: “Đừng nhúc nhích, anh chỉ muốn ôm em một chút thôi...Anh nhớ em!” Mỗi ngày đối diện với cô, mỗi ngày nhìn thấy cô nhưng lại không thể ôm cô, cảm giác đó thực sự mới gọi là dằn vặt.

Mục An cứng người, lưng bị anh dán vào tựa hồ cũng muốn bốc cháy, cô trầm giọng nói: “Du Khâm, tôi không còn là Mục An trước đây. Buông tay!”

Tay Du Khâm đặt trên eo cô khựng lại rồi từ từ buông xuống: “Xin lỗi.”

Mục An nhìn Du Khâm buồn bã mà có chút không đành lòng, cô ra khỏi phòng ngủ, tiến vào một gian phòng khác hình như là thư phòng. Mục An nghĩ, thư phòng vẫn là tương đối an toàn.

Vào thư phòng, Mục An liền trợn tròn mắt, hai người kia đến tột cùng là thích phơi bày hạnh phúc đến độ nào?

Trên một mặt tường gắn những bức ảnh chiếm diện tích hơn nửa, gân xanh trên trán Mục An bắt đầu giật giật, cô đến gần nhìn bức ảnh trên tường, nhân vật chính vẫn là cô và Du Khâm.

Hình như phía dưới mỗi tấm đều có đề ngày tháng, Mục An nhìn, là bút tích của cô: ngày 2 tháng 8 năm 2009, trải suốt 2 năm. Mục An thấy trong hình, cô mặc một bộ đồng phục quân sự đứng dưới ánh nền hai mắt nhắm lại như đang cầu nguyện, bối cảnh hình như là... thao trường của trường học trước đây?

Nhìn một tấm khác, nét chữ hẳn là của Du Khâm, vì tiếng Trung viết rất khó coi: ‘ngày 20 tháng 5 năm 2009, 520, I love you forever, Ann!’ Trong hình là Du Khâm đang mỉm cười ôm Mục An dưới ánh chiều tà.

Còn rất nhiều, mỗi tấm cơ hồ không cùng một chủ thích. Mục An không thể hình dung được tâm tình của cô lúc này, rõ ràng nhân vật chính bên trong là cô, bây giờ nhìn lại chỉ thốn thức trước một đôi tình nhân rất đáng ngưỡng mộ nhưng dường như chẳng liên quan gì đến cô.

Du Khâm đứng sau lưng cô, yên tĩnh nhìn bóng lưng Mục An, từ khi về nước phát hiện Mục An mất trí nhớ anh vẫn ngày ngày chăm sóc mình, ở trước mặt cô vẫn kiềm chế tình cảm của mình. Một mình trở lại căn nhà này, trong lòng là một nỗi đau chết lặng.

Bây giờ cô đang đứng trước mặt anh, cùng anh chứng kiến những chứng tích tình yêu của họ nhưng vẫn không thể đi tới ôm cô, hôn cô.

Mục An quay đầu nhìn thấy vẻ mặt thâm tình Du Khâm nhìn mình, đôi mắt đẹp lại chất chứa nỗi cô đơn vô tận, Mục An bối rối vuốt mũi: “VẬY...chúng ta đã từng bên nhau, vì sao ngay từ đầu anh lại làm bộ không nhận ra tôi? Hơn nữa còn muốn giấu giếm chuyện anh đã từng tồn tại?”

Du Khâm nhìn Mục An một lúc rồi xoay người ngồi xuống một chiếc ghế mềm: “Vì không muốn khiến em bị áp lực.” Anh thấy ánh mắt nghi hoặc của Mục An thì cười nói, “Bây giờ không phải em đang rất mâu thuẫn sao? Bởi vì tuổi của anh, bởi vì thân phận của anh.”

Mục An nhìn thấy mắt anh đen thẳm, trong đó dường như có thể hiểu rõ tất cả, cô đến ngồi cạnh anh: “VẬY vì sao tôi còn lấy cha anh?” Nhìn mọi thứ trong phòng, bọn họ trước đây nhất định là rất yêu nhau?

Du Khâm cúi đầu, mái tóc trước trán che phủ đôi mắt anh, một lát sau mới thấp giọng nói hai chữ: “Trả thù.”

Mục An kinh ngạc nhìn anh, anh nhìn thẳng cô: “Trả thù! Là trả thù anh.”

“VÌ sao?”

Du Khâm do dự rất lâu mới mở miệng: “Bởi vì anh đã từng tổn thương em.”

Mục An đoán: “Anh bắt cá hai tay ?”

Du Khâm nhăn mặt, ánh mắt lay động rồi khẽ gạt đầu, Mục An hiểu ra liền bĩu môi, tuổi tác chênh lệch quả nhiên không phải vấn đề nhỏ, anh ta bắt cá hai tay là chuyện dễ hiểu. Thế nhưng vì vậy mà lấy Du Ưc Sinh? Minh trước kia thật đúng là quá ấu trĩ.

“Đúng rồi, vậy vì sao tôi lại ở Lệ Giang?”

“Bởi vì về sau em hối hận.”

“VẬY vì sao anh cũng tới đó?”

“Bởi vì anh đi tìm em.”

Mục An nghĩ mãi, tựa hồ cũng đã thông suốt, cô có chút ngắc ngứ hỏi lại: “Chuyện ‘tự tử’ kia là sao?”

“Là không cẩn thận té xuống, không phải tự tử.” Du Khâm cười trả lời.

Mục An lại nghiêng đầu, tất cả đều không có khe hở nhưng vì sao vẫn cảm thấy có chỗ là lạ?

“Đói không? Anh làm cơm cho em.” Du Khâm vừa nói vừa đứng lên đi vào phòng bếp.

Nghe anh nói Mục An cũng cảm thấy hơi đói nên theo anh vào phòng bếp, nhìn anh thuần thục mở tủ lạnh, bên trong đầy nguyên liệu nấu ăn, Du Khâm lấy ra một hộp sữa chua vị đào đưa cho cô: “Trước đây em thích uống nhất.”

Mục An cầm hộp sữa chua nhìn nhìn, ngày sản xuất là hôm kia.

Du Khâm đẩy cô ra khỏi phòng bếp: “Em đi xem ti vi đi, sẽ có ngay thôi.”

“Tay anh...” Mục An lo lắng liếc nhìn tay trái của anh.

Du Khâm hiểu ý, cười cười: “Anh còn có tay phải, hơn nữa anh cũng không phải tàn phế hoàn toàn.”

Mục An ngồi trên sofa ở phòng khách tầm mắt cũng rất ít khi dừng lại trên tivi, trong phòng bếp không ngừng truyền đến tiếng nước ào ào và tiếng lạch cạch của nồi niêu xoong chảo, rất khó tưởng tượng một thiếu gia như vậy mà cũng biết nấu ăn. Lúc này Mục An chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, biết mình và anh đã từng bên nhau, lúc đối mặt với anh, tâm tình không cách nào nói thành lời.

Đồ ăn làm rất nhanh, ba món mặn một món canh, Mục An nhìn các món được bày trên bàn đều là món cô thích. Cô lặng yên kéo ghế ngồi, Du Khâm vừa cầm lấy đĩa vừa nói: “Em bây giờ không nhớ rõ nên không biết khẩu vị có thay đổi theo không, trước đây em rất thích ăn cay, thử xem có cay quá không?”

Mục An nếm thử một miếng, trong lòng lại trăm mối tơ vò, cô nhỏ giọng nói: “Ngon lắm!”

Du Khâm cười tươi, im lặng ăn cơm không nói thêm gì nữa. Gia giáo nhà anh rất nghiêm, lúc ăn cơm tuyệt đối im lặng, Mục An thỉnh thoảng ngẩng đầu lặng lẽ quan sát anh. Ngón tay thon dài, tư thế ngồi cũng thẳng tắp, lông mày thanh tú, làn da trơn láng, một lỗ chân lông cũng không thấy, đôi mắt có thể soi bóng được và thỉnh thoảng còn cong lên ấy đang yên tĩnh nhìn cô.

Nhìn cô? Mục An phục hồi tinh thần lại thì thấy Du Khâm đang chọc đĩa nhìn cô cười cười, trong mắt anh có ý cười: “Nhìn cái gì?”

Mục An cúi đầu ăn, nói năng không rõ: “Không có gì.”

Du Khâm khẽ thở dài, vươn tay cầm tay cô siết chặt không cho phép cô rút lại, ánh mắt anh nóng bỏng nhìn Mục An: “Mục An...Dù em có thể nhớ ra anh hay không, anh cũng sẽ không để em rời xa lần nữa. Ông trời đã cho chúng ta một khởi đầu mới, chúng ta... bắt đầu lại được không?”

Mục An tim đập thình thịch, tay không sao rút ra được, cô cắn môi: “Du Khâm, tôi không biết lúc trước tại sao mình lại ở bên anh, có lẽ chúng ta đã từng rất yêu nhau. Thế nhưng đó tôi của trước đây, còn tôi hiện tại không thể đón nhận anh, tuổi tác, thân phận, tôi không cách nào vượt qua được.”

Du Khâm nắm tay cô âm thầm siết chặt hơn: “Lại là lý do này, tuổi tác cho tới bây giờ đều không là vấn đề, trước đây cũng vì cái lý do thói nát này mà chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian. Bây giờ lại dùng đến nó lần nữa với anh sao? Mục An, cái tính rề rà chết tiệt này của em bao giờ mới bỏ được?”

Mục An ngẩng đầu thấy anh đã nổi giận thì ngữ khí cũng gay gắt hơn: “Tôi là thế đấy, cậu nhìn vẻ mặt cậu bây giờ xem, vừa nhìn đã biết ngay là trẻ con chỉ biết giận dỗi ấu trĩ. Tôi làm sao lại chấp nhận cậu được nhỉ, nhất định là trước đây đầu óc tôi có vấn đề mới đi thích loại người trẻ con như cậu.”

Sau khi nói xong căn phòng rơi vào im lặng, Du Khâm rất yên tĩnh, anh nhìn ra trên mặt Mục An có tia thất vọng thì nét mặt như bị tổn thương, anh buông đôi đũa trong tay xuống, nói khẽ: “Xin lỗi.”

Mục An nhìn anh như vậy trong lòng có chút áy náy, hiện bản thân hoàn toàn không nhớ được bất cứ gì, dù sao cũng không có tư cách bình luận về tình cảm của họ trước đây. Cô hối hận: “Ngại quá, tôi...lỡ lời thôi!”

Du Khâm cup mắt nói nhỏ: “Mục An, có lẽ em thực sự đã quên. Thế nhưng anh không quên được, dù em có nhớ được anh hay không anh cũng sẽ không buông tay. Con đường này anh không biết em sẽ đi bao xa, nhưng anh nhất định sẽ đi theo em, chỉ hi vọng...em đừng đi quá xa.”

9. Chương 9

Từ căn nhà nhỏ đi ra sắc trời đã sẫm tối, Du Khâm đi phía trước trong tay cầm chìa khóa xe. Mục An nhìn bộ dáng anh đi rất nhanh thì biết trong lòng anh vẫn còn hờn dỗi. Mặc dù 21 tuổi nhưng anh vẫn còn cảm xúc trẻ con. Đang xuất thần bỗng nhìn thấy một chiếc Audi màu đen lao rất nhanh về phía mình, tốc độ ấy khiến cô chôn chân tại chỗ, không kịp có bất kỳ phản ứng nào. Mục An trơ mắt nhìn chiếc xe kia cách mình ngày càng gần, chân lại không sao nhúc nhích được.

Chính lúc đó cô cảm thấy một làn gió xẹt qua bên cạnh. Mục An nhìn Du Khâm trước mặt mà chưa hồi phục nổi tinh thần. Du Khâm ôm cô ngã lăn ra lối đi bộ, anh nhìn theo biển số xe, ánh mắt trong phút chốc trở nên sâu thẳm khó dò.

Chiếc Audi màu đen dừng lại cách đó không xa rồi từ từ lăn bánh rời đi, Du Khâm lo lắng vươn tay ôm má Mục An: “Có bị thương ở đâu không?”

Mục An hơi thở hỗn loạn lắc đầu, giọng run rẩy: “Chiếc xe kia hình như là cố ý đụng tôi.”

Du Khâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô trấn an: “Không có, là ngoài ý muốn thôi, em đừng nghĩ nhiều...Không sao nữa rồi.” Anh quay đầu nhìn theo hướng chiếc Audi màu đen biến mất, hàm răng cắn chặt.

Mục An còn kinh hồn chưa trấn định lại được. Du Khâm đỡ cô dậy, dè dặt chạm vào vai cô, thấy cô không chống cự mới khoác tay lên vai cô.

Đưa Mục An về đến cổng khu nhà, Du Khâm nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô dịu dàng nói: “Ngày mai anh tới đón em, đừng tự lái xe.”

Mục An nhăn mày: “Du Khâm, nói cho tôi biết... Có phải là có chuyện tôi còn chưa biết, đúng không?”

Bàn tay Du Khâm khoác lên lưng ghế cô nắm lại thành quyền nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc: “Không có, tin anh đi, quá khứ của em anh đã nói rồi, không phức tạp như thế đâu.”

Mục An nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh nhưng lòng lại không dịu xuống được, chiếc xe kia rốt cục có nhằm vào cô hay không cô biết rõ.

Nhìn Mục An đi vào cổng khu nhà Du Khâm mới lái xe đi, cũng không lâu lắm điện thoại di động của anh quả nhiên vang lên, Du Khâm lập tức mở máy, không đợi đối phương lên tiếng anh đã tức giận quát: “Chú, chú có điên không!”

Triệu Chấn Minh ngồi trong chiếc Audi đen nghe tiếng nói gấp gáp của Du Khâm thì nhắm mắt lại: “Chú ở dưới lầu chờ cháu.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Du Khâm mắng một câu “shit” rồi nhấn ga tăng tốc về nhà. Dưới lầu, thấy Triệu Chấn Minh đang đứng cạnh một cỗ Audi đen, Du Khâm đóng sầm cửa xe đi về phía ông ta.

Triệu Chấn Minh cười đánh giá Du Khâm: “Xem ra cơ thể hồi phục không tồi, vừa nãy có bị thương không?”

Du Khâm tối mắt nhìn ông, khi nói chuyện giọng điệu rất không tốt: “Chú, vừa rồi chú có ý gì?”

Nụ cười trên mặt Triệu Chấn Minh héo đi, nét mặt nghiêm túc: “Tại sao cháu lại ở cùng Mục An.”

“Không có.” Du Khâm mất tự nhiên quay mặt đi.

Triệu Chấn Minh nhếch mép, điệu bộ trào phúng: “Bây giờ là không có nhưng rồi sẽ có thôi, không phải cháu đang lên kế hoạch đoạt lại cô ta đó chứ?”

Du Khâm mím môi, nắm tay bên hông siết chặt lại.

Triệu Chấn Minh sắc mặt đanh lại nhìn anh: “Đừng quên cha cháu chết thế nào.”

Hơi thở tắc nghẹn, Du Khâm nhìn xuống: “Chú, Mục Vĩ Hào đã chết.”

“Thì sao?”

Du Khâm nhìn Triệu Chấn Minh vẻ không thể tin: “Mục An đã đủ đáng thương rồi, chú còn không buông tha cô ấy?”

Triệu Chấn Minh bóp vai Du Khâm, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Cháu và Mục An kiếp này cũng không thể ở bên nhau được, cô ta hại cháu chưa đủ thảm hay sao, cháu cho là khi cô ta khôi phục được trí nhớ thì vẫn có thể ở bên cháu? Thậm chí lúc trước cô ta lấy...”

“Được rồi!” Du Khâm thô bạo cắt ngang lời ông, “Chú, cháu chỉ... muốn hạnh phúc mà thôi, điều này cũng không được sao?” Hạnh phúc thuộc về người con tại 20 tuổi thực sự khó đến vậy ư?

Triệu Chấn Minh trong mắt thoáng một tia xúc động: “Cháu oán chú?”

“Không phải, cháu chỉ là rất cảm ơn ông trời đã không để Mục An chết đi, còn mang đi ký ức của cô ấy.” Du Khâm nhìn Triệu Chấn Minh, gương mặt có vài phần mong đợi: “Chú, coi như vì cháu đi, có được không, đừng đến tìm Mục An nữa.”

Bàn tay Triệu Chấn Minh đặt trên vai anh trượt xuống, không nói gì.

Khóe miệng Du Khâm giật giật, trên mặt có một chút cay đắng: “Chú, chú đã quên...chú đã tìm thấy cháu ở đâu ư? Nếu như Mục An chết đi, cháu có thể sống một mình không?”

Triệu Chấn Minh nhớ lại một năm trước, dưới chân núi tuyết Ngọc Long, tìm ba ngày bên bờ sông mới thấy được Du Khâm, lúc đó anh đã cả người toàn máu hôn mê bất tỉnh, trở lại Mỹ điều trị gần một năm mới khôi phục.

“Cháu vì cô ta đến cả tay trái cũng phế đi, cô ta nếu khôi phục ký ức cũng sẽ không chấp nhận tình cảm của cháu đâu, việc gì cháu phải khổ sở như vậy?” Triệu Chấn Minh cuối cùng vẫn thương yêu cháu trai hơn.

Du Khâm cười khổ: “Chú à, thật ra là chúng ta nợ Mục An.”

Triệu Chấn Minh mờ mịt nhìn anh: “Cháu nói nhăng nói cuội gì đấy, Mục Vĩ Hào nợ cháu mới đúng.”

Du Khâm không đáp lại, anh thu hồi mạch suy nghĩ nhìn Triệu Chấn Minh: “Sao chú lại đột nhiên về nước?”

“Cũng không phải là về tìm cháu à, không nói tiếng nào đã lên chuồn khỏi bệnh viện, gấp gấp trở về là vì muốn tới gặp cô ta?”

Du Khâm cười cười không nói tiếp đề tài này nữa: “Về nhà trước rồi hãy nói.”

Kể từ khi biết mình trước đây và Du Khâm là người yêu, Mục An bắt đầu không được tự nhiên, luôn tìm đủ cớ trốn tránh Du Khâm, ở công ty thì cố tránh chạm mặt anh, anh hẹn đi ăn cơm cũng tìm lý do để từ chối.

Sau khi tan sở, Mục An mới vừa ra khỏi công ty đã thấy xe Du Khâm đậu trước cổng, cô cúi đầu giả bộ không thấy chuẩn bị đi đường vòng thì Du Khâm quay cửa xe xuống: “Em trốn cái gì?”

Mục An cứng người, bất đắc dĩ quay lại: “Trùng hợp nhĩ...”

Du Khâm lạnh lùng hừ một tiếng: “Đúng là trùng hợp, chứ không muốn gặp em một lần cũng khó.”

Mục An nhìn thái độ của anh, bản thân cũng lười diễn tiếp: “Du Khâm...”

Du Khâm cắt ngang lời cô: “Anh biết, em không phải là Mục An trước đây, không phải bạn gái của anh.”

“Vậy anh bây giờ là thế nào đây?”

Du Khâm cười: “Không làm bạn được sao? Hay là...em tương đối thích làm mẹ kế của anh hơn?”

Mục An đen mặt, bây giờ đối diện với Du Khâm, cô chỉ cảm thấy trên đầu của mình hai chữ ‘loạn luân’ sáng lấp lánh.

Du Khâm mở cửa xe: “Đi ăn cùng anh nhé? Em biết đó, bây giờ anh không bạn bè, không người thân, dù đứng ở lập trường nào em cũng đều nên đi ăn với anh chứ?”

“Mục An”, bỗng nhiên xuất hiện một giọng nam cắt đứt cục diện giằng co giữa hai người, Mục An nhìn Lục Bác Giản thành linh xuất hiện thì ngạc nhiên: “Sao anh lại đến đây?”

Lục Bác Giản liếc nhìn Du Khâm, Du Khâm sắc mặt u ám nhìn lại anh, ánh mắt hai người có chút khác thường. Lục Bác Giản đi tới bên cạnh Mục An, mỉm cười: “Quên rồi sao? Hôm nay ông anh mừng đại thọ 70, dì Chung kêu anh tới đón em.”

Mục An hơi bối rối nhìn Du Khâm, cô do dự nói với Du Khâm: “VẬY...hôm khác tôi sẽ đi cùng anh.”

Du Khâm nhìn Mục An xoay người lên xe Lục Bác Giản, lên tiếng gọi cô, Mục An quay đầu nhìn anh, còn chưa kịp hỏi chuyện gì đã bị Du Khâm ôm đầu hôn thật mạnh. Mục An kinh ngạc không biết nên phản ứng thế nào chỉ cảm thấy chiếc lưới trơn trượt của anh bá đạo luồn vào miệng mình. Mục An không biết làm thế nào chống cự lại anh. Ánh mắt của anh sâu thẳm nhìn cô, hôn xong trong mắt còn mang ý cười.

Cổng công ty giờ này có rất nhiều nhân viên lui tới đang nhỏ giọng bình luận. Lục Bác Giản đứng cạnh xe, nắm tay siết lại bên người.

Thừa lúc Mục An kịp phản ứng lại, muốn cự tuyệt, anh đã thản nhiên buông cô ra, đồng thời cúi đầu ôn tồn nói: “Đừng nghĩ lại trốn được, chỉ lần này thôi, lần sau không được viện lý do này nữa.”

Mục An dựa vào ghế phó lái, ngây ngốc nhìn cảnh vật phía trước, Lục Bác Giản nhin mãi cuối cùng vẫn không nhin được: “Em và Du Khâm...hai người...?”

Mục An quay đầu nhìn anh: “Sao ạ?”

“Hai người ở bên nhau?”

Mục An rũ mắt xuống, lông mi hơi rung: “Không có, thân phận của tụi em...em không chấp nhận được.”

Bàn tay Lục Bác Giản nắm tay lái cũng trở nên trắng, thấp giọng hỏi: “Nếu không tồn tại vấn đề thân phận thì thế nào?”

Mục An kinh ngạc nhìn Lục Bác Giản, Lục Bác Giản chậm rãi hỏi: “Nếu như chỉ là người kia, chỉ là Du Khâm, cảm giác của em thế nào?”

Mục An tim đập dồn dập, giật giật khóe miệng, chuyển tầm nhìn: “Làm gì có nếu như, đây là sự thật, hơn nữa...anh ta chỉ là một đứa trẻ, sao em có thể thích một đứa trẻ chứ.”

Lục Bác Giản nhìn đường phía trước không nói, ‘không vui ư? Có thể trước đây em yêu cậu ta đến mức tự sát. Còn bây giờ...anh có nên ngăn cản hai người tiếp tục không?’

Lục Bác Giản thềm siết chặt tay, quay đầu nhìn Mục An thật sâu: “Mục An... Chúng ta quen nhau nhé?”

Mục An ngơ ngác nhìn Lục Bác Giản, cười gượng: “Bác Giản.”

Lục Bác Giản ánh mắt thâm trầm: “Ở bên anh, được không?”

10. Chương 10

Edit: Moon_xinh

Proofreader: Phong Ca

Mục An nhìn người đàn ông đã cùng cô lớn lên, trong trí nhớ mơ hồ của cô, anh có vẻ như không giống trước đây. Đối với tâm tư của Lục Bác Giản cô cho dù có triện đến mấy cũng có thể cảm nhận được, chỉ là đột nhiên anh nói những lời này thật sự không giống bản tính trầm ổn, bình tĩnh của anh lúc trước. Mục An mím môi hồi lâu vẫn không lên tiếng trả lời.

Nhưng từ sau ngày đó, Lục Bác Giản bắt đầu xuất hiện để đưa đón Mục An, buổi chiều nào cũng có thể nhìn thấy chiếc xe nổi bật của Lục Bác Giản đỗ ở dưới lầu. Thái độ của Mục An đối với quan hệ của bọn họ không thừa nhận cũng không phủ nhận. Du Khâm nhìn thấy lại im lặng đến bất ngờ.

Lúc đó, trong công ty bắt đầu nổi lên những lời đồn đại, có người nói Mục An cùng Du Khâm lén lút qua lại, thậm chí có người nói hai người có gian tình, bị Du tổng phát hiện được, giận quá mà chết. Lời đồn càng lan truyền càng quá đáng, thậm chí có một tin khác lại nói Mục An rất ghét những thiếu gia trẻ tuổi mà lại coi trọng một Trung tá nào đó vừa chững chạc vừa thành thực... Buổi trưa, Mục An ở trong nhà vệ sinh nghe thấy mấy đồng nghiệp bàn luận sau lưng, cô đứng bên trong cả nửa ngày cũng không ra. Bây giờ cô đã có thể hoàn toàn hiểu được việc Nguyễn Linh Ngọc (1) đã chết như thế nào.

Vừa từ nhà vệ sinh đi ra, cô nhận được điện thoại của Lục Bác Giản, đầu bên kia trước sau đều là một giọng nói bình tĩnh dịu dàng: “Buổi tối ăn cơm cùng nhau nhé?”

Mục An dựa vào vách tường hành lang, nhìn màu trắng trên tường đến ngơ ngẩn: “Không, không muốn ăn.”
“Làm sao vậy?”

Mục An cười khê: “Trung tá Lục, với kiểu quan hệ mới bây giờ, anh lại trở nên cưng chiều em hơn đây.”

Lục Bác Giản ở bên kia cũng cười: “Kiểu quan hệ này rất hợp ý anh.”

Mục An cảm thấy hơi đau đầu, nói: “Bác Giản, như thế này thật sự không giống anh.”

Lục Bác Giản yên lặng một lúc, sau đó mới chậm rãi nói: “Mục An, em cũng biết tâm tư của anh, nếu em đã muốn tránh cậu ta, anh nguyện ý làm lá chắn cho em.”

Tránh ư? Rõ thế sao? Mục An sâu sắc hiểu rằng Lục Bác Giản như vậy càng khiến cho cô mệt mỏi hơn: “Đối với anh như vậy thật không công bằng.”

“Không sao, chỉ cần có thể đứng bên cạnh em, lý do gì anh cũng có thể chấp nhận được.”

Mục An cúp máy, nhìn di động trong tay mình đã nóng lên khe khẽ thở dài, xoay người liền đối diện với một đôi mắt đen thâm trầm phức tạp. Du Khâm đang đứng cách cô không xa, mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh ngọc, trên vai còn gắn quân hàm, thân hình cao to, rắn chắc thờ ơ dựa vào vách tường, động tác cực kỳ giống những bức ảnh chụp các nam người mẫu mấy ngày trước trên trang quảng cáo.

Khuôn mặt anh không lộ ra cảm xúc gì, Mục An không biết đoạn đối thoại vừa rồi anh đã nghe được mấy phần. Nhìn lại anh một cái, cô ung dung bình thản đi qua anh. Vừa đến bên cạnh anh, giọng nói của anh như dự đoán vang lên: “Xem ra em và anh ta đã tiến triển không tồi nhỉ.”

Mục An mỉm cười nhìn anh, chẳng đáp lời.

Ánh mắt Du Khâm tối lại, cúi người nhìn cô, anh nghiêng răng nói bên tai cô: “Hôm nay, tăng ca!”

Mục An nhìn bóng anh trong hành lang từ từ biến mất, dở khóc dở cười lấy điện thoại di động ra gửi cho Lục Bác Giản 1 tin nhắn, cũng hay, hai bên không cần phải kiếm cớ nữa.

Liên tiếp tăng ca mấy ngày, Mục An thực sự không chịu đựng thêm được nữa. Cho dù cô có không sao thì người bên dưới cũng bắt đầu ca thán, họa của mình thì không nên làm hại đến người khác, điều này Mục An rất tự giác hiểu được. Lúc kết thúc cuộc họp, cô hỏi Du Khâm: “Anh muốn gây rối tới khi nào nữa?”

Du Khâm gơ hai tay, vẻ mặt hoang mang: “Không hiểu rõ ý của em?”

Khóe miệng Mục An khẽ nhếch lên cười, hai tay chống lên bàn họp: “Đừng để tôi phải nghĩ anh thực sự ấu trĩ đến vậy.”

Ấu trĩ? Du Khâm như đang suy nghĩ, đắn đo: “Ngược lại, anh cảm thấy em rất ấu trĩ.”

Mục An ngồi xuống, nhìn điệu bộ như hiểu rõ tất cả của anh mà lòng có chút chán ngán, Du Khâm quả nhiên là một nhân vật không hề đơn giản. Cô thở phào đầu: “Chúng ta không có khả năng đó, con trai.”

Hai chữ ‘con trai’ rất động chạm đến Du Khâm, ánh mắt anh trở nên sắc nhọn, thế nhưng vẫn tĩnh lặng như không. Có lúc Mục An rất khâm phục anh ở điểm này, ít nhất bản thân cô không thể ‘thâm tàng bất lộ’ như vậy được. Ngón tay Du Khâm nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn: “Tại sao lại không thể? Chẳng lẽ... em còn e sợ?”

Mục An bị anh nhìn chằm chằm thì cảm thấy hoảng hốt, che giấu tâm trạng bằng một nụ cười, cô nói: “Sợ cái gì? Chẳng lẽ tôi lại đi thích một tên nhóc như anh, quá tự tin không phải lúc nào cũng là đức tính tốt đâu.”

Du Khâm không nói gì, chỉ dùng ánh mắt sâu lắng nhìn cô. Mục An cảm thấy trong mấy giây ngắn ngủi này chính cô gần như đã đắm chìm trong ánh mắt anh, một ánh mắt chất chứa nhiều điều mà cô không hiểu hết, cũng có lẽ là đã hiểu nhưng lại không muốn truy đến cùng. Mục An đứng dậy, cầm lấy văn kiện trên bàn nói: “Đều là chuyện đã qua, tôi quên rồi.”

Bỏ lại một câu như vậy Mục An yên lặng ra khỏi phòng họp. Du Khâm nhìn bóng cô càng lúc càng xa, nỗi chua xót trào dâng, ‘vì sao giờ phút này anh lại cảm thấy căm hận việc em mất trí nhớ như vậy. Tại sao việc cần nhớ em lại quên, lại chỉ nhớ được những dần vật, luyến tiếc.’ Du Khâm cảm giác mình đang bị báo ứng, ăn phải quả đắng do chính mình tạo ra.

Du Khâm rút cuộc cũng tỉnh lặng, không giận cá chém thớt nữa. Mục An cũng có được những ngày vui vẻ thanh nhàn. Có điều, ở công ty mọi người vẫn còn đang sôi nổi suy đoán, ngày đó người ta nhìn thấy Du thiếu gia ôm Du phu nhân hôn đến trời đất quay cuồng, vậy mà bây giờ hai người lại ra vẻ nghiêm túc đến mức lễ phép và xa cách.

Ở công ty, Du Khâm luôn đối diện với Mục An bằng một thái độ lãnh đạm lạnh lùng. Trong lòng Mục An ít nhiều cũng cảm thấy không thoải mái, nói thế nào thì cũng mang danh là ‘con trai’ cô, là người yêu bí mật, bây giờ lại như nước với lửa thế này quả là không cần thiết. Nhưng bản thân mặt nóng đi dần nguội lạnh lại chỉ nhận được cái quét mắt lạnh lùng của người nào đó, Mục An rất buồn bực. Tên nhóc này cũng vẫn còn ấu trĩ lắm.

Công ty tổ chức kỷ niệm 5 năm thành lập, Mục An là phó tổng giám đốc, không thể không tham dự. Lục Kiều cùng cô đi làm tóc, mua lễ phục, Mục An nhìn bản thân trong gương lại cảm thấy rất xa lạ. Tới nhà hàng, vừa mới xuống xe cô liền nhìn thấy Du Khâm khoác tay một cô gái trẻ đi về phía đại sảnh. Trong lúc chờ thang máy, Mục An đã chạm trán Du Khâm. Liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh anh, Mục An lúc này mới phát hiện ra, chính là cô gái đồng hành cùng anh trong chuyến đi Lệ Giang lần trước.

Thu lại ánh mắt, Mục An chuyển tầm nhìn sang bảng dây số, ánh mắt quét qua cửa thang máy, cánh cửa sáng bóng cho cô thấy Du Khâm đang chăm chú quan sát cô. Hai tầm mắt gặp nhau qua cửa kính nhưng lại không ai dời mắt đi. Mục An nhìn anh, ánh mắt ấy đang nhìn sâu vào mắt cô, như trong mỗi giấc mộng, ánh mắt tràn đầy thâm tình lại ẩn giấu đau thương.

Bình thường Mục An rất ít khi có cơ hội tham gia các bữa tiệc như vậy, cuộc sống của cô thật đơn thuần, lúc Mục Vĩ Hào còn sống, cô được bảo hộ rất kỹ. Sau khi Mục Vĩ Hào qua đời, bởi vì cô bị mất trí nhớ, Chung Việt lại là một người phụ nữ mạnh mẽ, núi cao có đổ cũng không hề hấn gì. Cho nên từ đầu tới cuối, chuyện Mục An không thích làm thì chưa bao giờ phải bận tâm tới.

Bị một vòng các bà các cô không quen biết vây quanh, nói vài câu cho có lệ, Mục An liền trốn sang một bên tìm đồ ăn, thấy Du Khâm bên kia đang bị vây kín, Mục An nhìn nụ cười lịch sự điềm tĩnh trên mặt anh đến xuất thần. Không thể phủ nhận rằng từ khi tiếp xúc với anh, vị nhị thế tử này có rất nhiều thứ làm cô phải kinh ngạc.

“Hi!” Một âm thanh ngọt ngào quen thuộc vang lên, Mục An nhìn cô gái bên cạnh, làn da trắng như sứ, đôi môi tô son màu hồng phấn nhìn đã muốn cắn một cái.

“Hi!” Mục An cười chào lại cô bé.

Cô gái trẻ mặc một bộ váy bông màu đen, tóc dài chấm vai, đôi mắt to tròn xoe đang đưa tay phải ra: “Em là Triệu Mạch Âm”

Mục An cũng đưa tay phải ra bắt: “Mục An”

Triệu Mạch Âm mỉm môi cười: “Em biết.”

Mục An hơi kinh ngạc, Triệu Mạch Âm chỉ vào Du Khâm: “Anh ấy là anh trai em.”

Mục An nhú mảy, anh trai? Một người họ Du, một người họ Triệu, quan hệ này có bản đại bác cũng chưa tới. Trẻ con bây giờ hình như cũng thích nhận anh trai em gái nhỉ. Mục An nghĩ thế nên chỉ cười cười không nói.

Triệu Mạch Âm dường như rất thành thực, cầm một miếng bánh ngọt đưa lên cái miệng nhỏ cắn 1 miếng, trong miệng còn đầy bánh ngọt nói: “Anh trai em thật nhỏ mọn, về nước lâu như vậy rồi mà không giới thiệu cho chúng ta làm quen. Từ khi về nước, em đều không có bạn bè gì, chị em mình tính ra cũng chỉ hơn kém nhau có mấy tuổi, hẳn là có thể trò chuyện được.”

Mục An đang ngậm một ngụm sâm panh suýt nữa thì sặc, hơn kém có mấy tuổi? Cô gái nhỏ trước mặt nhìn thế nào cũng chưa quá 18 tuổi chứ?

Triệu Mạch Âm cầm một tờ giấy ăn cho Mục An rồi lấy cái ly của cô hươ hươ dưới ánh đèn: “Chị, đây là đồ uống gì vậy? Nhìn có vẻ rất ngon.”

“Là sâm panh nhưng em không nên uống, uống nước chanh là được rồi.” Mục An lấy 1 cái ly khác rót nước trái cây cho Triệu Mạch Âm. Triệu Mạch Âm cau mày, mắt còn nhìn chăm chăm vào ly rượu của cô.

Đôi mắt mở to ngập nước của cô bé đang nhìn chăm chăm Mục An, rất giống đôi mắt của giống chó Matlese (2), thật chỉ muốn yêu thương. Mục An nâng ly rượu để trên môi cười: “Nếu em muốn uống, chỉ được uống một chút thôi.”

Triệu Mạch Âm lập tức lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, cầm lấy cái ly Mục An đưa tới hưng phấn nhấp môi định uống một ngụm, ly còn chưa chạm môi đã bị một bàn tay đoạt lấy, tầm mắt Triệu Mạch Âm dịch chuyển theo chiếc ly cuối cùng đậu trên tay của một người.

Du Khâm liếc mắt nhìn Triệu Mạch Âm nhưng ngay lập tức lại chuyển sang nhìn Mục An: “Em biết con bé bao nhiêu tuổi không mà lại cho nó uống rượu.”

“...” Mục An cảm thấy mình bị oan, còn nữa, chẳng lẽ cô bé này chưa đủ 18 tuổi, còn đang cần giám hộ chặt chẽ, Mục An cầm ly rượu trong tay, đưa lên uống cạn mới nhú mảy phát hiện, chính mình vừa rồi lại đang cầm một ly rượu đỏ.

Du Khâm nhìn cô, nhẩn mảy, vết hằn trên trán càng sâu.

Triệu Mạch Âm bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Hai tháng nữa em đủ 18 rồi.”

Mục An mở to mắt nhìn cô bé, thì ra cô nhóc này mới 17... cô lại nhìn sang Du Khâm với ánh mắt xem thường, vị thành niên cũng không buông tha, còn cầm thú hơn cả mình.

Du Khâm phát hiện ánh mắt Mục An nhìn anh không bình thường thì lạnh mặt nói: “Đem những suy nghĩ hồ đồ vớ vẩn của em về anh vứt hết đi.”

Mục An dời ánh mắt sang hướng khác, ý tứ chính là không thèm tranh cãi với anh.

Du Khâm giải thích không được, chỉ có thể nhìn Triệu Mạch Âm, thấp giọng dọa: “Lúc trước cam đoan với anh thế nào, nếu không ngoan ngoãn, anh gọi trợ lý Trần mang em về nhà đấy.”

Về mặt Triệu Mạch Âm đầy ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó nhìn Mục An, Mục An tỏ thái độ cứng rắn, kiên quyết không can thiệp, cô bé, anh trai của cô khí thế bức người quá, tội vô tội nên sợ bị liên lụy lắm.

Không có người cứu, Triệu Mạch Âm đang ngoan ngoãn cầm ly nước trái cây bị Du Khâm xách qua một bên, đến khu giải trí. Mục An nhìn người nào đó còn đang ‘lưu luyến’ dấn dỏ mà bất tri bất giác lại đưa ly lên miệng uống hết ngụm này đến ngụm khác, cuối cùng đã uống cạn mấy ly rượu. Uống xong sâm panh, lại uống rượu đỏ, càng uống càng nhiều, kết quả là...

Du Khâm đưa Triệu Mạch Âm về nhà xong, quay đầu nhìn một Mục An hoàn toàn không còn ý thức gì đang ngồi ở ghế sau thì thở dài. Ôm Mục An lên lầu, vừa mới mở cửa phòng Mục An liền đẩy Du Khâm ra, phóng thẳng vào nhà vệ sinh. Mục An khốn khổ quỳ trên đất, nôn xong hết thì đầu lại đau như muốn nứt ra, tự thề trong lòng rằng sau này sẽ không uống rượu bữa bãi nữa. Du Khâm đưa đến một chai nước khoáng: “Súc miệng đi.”

Mục An súc miệng xong rồi rửa tay rửa mặt, Du Khâm mang đến một cái khăn mặt mới, giúp cô lau mặt. Ánh mắt Mục An mơ màng nhìn người trước mắt có chút hỗn loạn, động tác lau mặt của Du Khâm chậm lại, một tay để ở hông của cô, trượt dần vào trong bộ trang phục dạ hội, da thịt ấm áp của cô mỗi một tác động với anh đều rất quen thuộc.

Du Khâm nhìn thấy ánh mắt mông lung của cô, ngón tay đang cầm khăn mặt âm thầm dùng sức, cuối cùng vẫn buông cánh tay đang đặt ở hông cô ra: “Anh đi tìm quần áo cho em, em tắm rửa xong thì đi ngủ sớm đi.” Cũng không để ý người trước mặt mình cuối cùng có đủ ý thức để cởi quần áo đi tắm hay không, Du Khâm bước nhanh ra cửa, đứng trước tủ quần áo cầm lấy một chiếc váy ngủ trắng của Mục An, Du Khâm khẽ nhắm mắt.

Gõ cửa phòng tắm mấy lần cũng không có ai trả lời, bên trong hình như có tiếng nước chảy, Du Khâm do dự một lúc liền mở cửa đi vào. Liếc nhìn cảnh tượng bên trong, Du Khâm thẫn thờ dài, người này cho dù có mất trí nhớ thì hành vi khi say rượu...vẫn như trước, thật làm cho người ta đau đầu.

Nước bồn tắm tràn ra làm cho sàn nhà tắm ướt hơn một nửa, người lại không ngồi trong bồn tắm. Mục An đang ngồi trên bệ rửa mặt, làn váy lay động, cặp chân trắng nõn lộ ra ngoài, nghiêng người cười đến khiêu gợi: “Du Khâm, đêm nay anh phải ngủ cùng tôi!”

Hết chương 10

Chú giải:

(1) Nguyễn Linh Ngọc tên thật là Nguyễn Phượng Căn, là một nữ diễn viên phim câm của Trung Quốc, một trong những ngôi sao nổi tiếng nhất Trung Quốc của thập niên 1930 cho đến khi cái chết thương tâm của cô ở độ tuổi 24. Cô đã trở thành huyền thoại của điện ảnh Trung Quốc.

(2) Chó Matlese: Giống chó Maltese trở nên phổ biến đặc biệt trong giới nữ. Các bà các cô thường bỏ chúng vào tay áo rồi mang theo bên mình, thậm chí cho chúng lên cả giường ngủ. Maltese có đôi tay dài lông lằng và đuôi phủ rậm lông. Mắt tối, tròn, lớn với viền mắt sậm màu. Mồm hơi thon, dài bằng 1/3 chiều dài của đầu. Mồm đen với hai lỗ mũi mở. Thân mình hơi dài hơn một chút so với chiều cao.

11. Chương 11

Moon_xinh

Phong Ca

Du Khâm đứng ngoài cửa có thể nhìn thấy trong tấm gương đằng sau cô cả một khoảng lưng trắng nõn, Mục An nghiêng đầu nheo nheo mắt, miệng vẫn còn nhỏ giọng thì thầm: “Không ai được đi hết, đêm nay phải ngủ ở nhà tôi.”

Trước đây Du Khâm đã cảm thấy không có cách nào chống đỡ được với một Mục An đã uống say, so với dáng vẻ của cô lúc thanh tỉnh là một trời một vực. Mục An uống say sẽ kéo dặt người bên cạnh không cho đi đâu hết, sống chết lôi người ta về nhà cùng cô đi ngủ. Trong lời nói của cô, ‘ngủ cùng’ kỳ thực là nằm bên cạnh cô, nghe cô nói chuyện linh tinh cho đến khi nào cô ngủ mới thôi. Ngày trước, Du Khâm cũng đã hỏi cô, rốt cuộc thời thơ ấu cô đã được bao bọc cỡ nào mà bây giờ lại khiến cô có một bộ dáng... đáng yêu như vậy? Hôm sau tỉnh dậy Mục An sẽ dứt khoát phủ nhận hành động, thái độ ấu trĩ của mình lúc say.

Day day mi tâm, Du Khâm đi tới trước mặt cô kéo lại làn váy đang bay bay dưới chân cô: “Ngoan nào, đừng làm loạn nữa, đi ngủ thôi.”

Mục An bĩu môi nhìn anh, lông mày anh nhíu chặt. Du Khâm nhìn nét mặt như đang nghiền ngẫm của cô thì không nhịn được cười: “Sao thế?”

Mục An đưa ngón tay trở chạm vào môi của anh: “Tôi đã gặp anh, trong mộng.”

Ý cười của Du Khâm càng sâu, đưa tay vuốt ve gò má cô: “Trong mơ thấy anh đang làm gì?”

Dưới ánh đèn phòng tắm, mặt Mục An rất trắng, gần như là trắng nõn, trong suốt, một lúc sau hai phiến màu hồng hồng nhuộm lên gò má cô, cô mím môi không trả lời. Du Khâm cũng chỉ cười, không nói lời nào. Hai tay để ở hông cô, chuẩn bị nâng cô lên, ôm cô khỏi bồn rửa tay.

Mục An bỗng nhiên vươn tay ôm chặt cổ anh, nghiêng mặt ngay trước mắt anh, nụ cười của Du Khâm cứng lại bên khóe môi, nhìn người trước mặt mình, chớp mũi cơ hồ cũng cũng chạm vào nhau. Mục An lại nhả nhả cánh mũi, ngửi ngửi trên mặt anh: “Thơm quá, anh vừa xịt cái gì thế? Thơm thiệt!”

Mắt Du Khâm sụp xuống, dưới ánh đèn nhà tắm, từng sợi lông tơ nhỏ trên má cô đều có thể nhìn rõ, anh nói, hơi thở tươi mát của anh phả trên mặt cô dậy lên cảm xúc: “Mục An... mệt không?”

Mục An nghi hoặc ngẩng đầu, không rõ ý tứ của anh, nghĩ nghĩ một lúc lại lắc đầu lia lia đến chóng mặt: “Tôi muốn tắm, sau đó... anh giúp tôi.” Cô kéo kéo vạt áo trước của Du Khâm, nở một nụ cười khoe chiếc răng khểnh.

Hơi thở của Du Khâm càng thêm nặng nề, tay anh để ở thắt lưng cô nhẹ nhàng xoa xoa: “Em thực sự muốn anh cùng em?”

Mục An nghiêm túc gật đầu: “Ừ”

Khóe môi Du Khâm nở một nụ cười câu dẫn: “Được.” Nói xong, anh ôm lấy Mục An, bế cô vào bồn tắm bên trong, Mục An bị anh ôm chặt trong tay, cô mơ hồ nhìn Du Khâm, lấy tay đẩy đẩy ngực anh: “Như vậy... không thử được.”

Mắt Du Khâm tối thêm mấy phần, mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng bóng của cô, ngón tay mang theo một luồng xung động, Mục An co rúm người lại lùi dần về phía sau. Du Khâm nhìn hành động của cô, cúi đầu xuống cười, tay anh chậm rãi cởi quần áo cô: “Ngoan, đừng lộn xộn.”

Với tay lấy bình sữa tắm bên cạnh, mềm mại xoa lên người cô, Du Khâm yên lặng giúp cô tắm rửa, mắt anh không chớp nhưng lại không dám nhìn cô. Còn Mục An lại không chút lo lắng, nghiêng người một cái, cả người đã nằm gọn trong lòng Du Khâm, cô thoải mái nhắm mắt than một tiếng: “Buồn ngủ quá!”

Áo sơ mi trắng trên người Du Khâm đã ướt đẫm, chăm chú nhìn người đang ngủ trong lòng mình, cô mềm mại dán chặt vào lồng ngực anh. Tay Du Khâm chống trên bồn tắm, hơi thở bắt đầu bất ổn: “Mục An, em đứng lên cho anh.”

Mục An bị anh làm cho hoảng sợ, ngẩng mặt lên với vẻ hoảng sợ, ánh mắt nhìn anh đã phiếm hồng: “Anh hung dữ cái gì, sẽ làm cho tôi ngủ không ngon đó.”

Ấn hiện giữa làn hơi nước mỏng manh mờ mờ là đường cong đẹp đẽ của cô, điểm tiếp xúc trong lòng ngực làm cho anh nảy sinh một cảm xúc đã rất quen thuộc nhưng lại không thể hành động như trước. Du Khâm khẽ nhắm mắt, tay phải bắt ngờ ôm tai cô, nâng gương mặt cô lên và hôn xuống. Mục An đang mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy có một cái gì đó ẩm ướt chui vào trong miệng mình mang theo vị ngọt ngào. Cô cũng tò mò, cho phép bản thân mình đưa lưỡi đáp trả, cảm giác ngọt ngào này hình như là vị sâm panh.

Cảm thấy được lưỡi cô đáp ứng, ánh mắt Du Khâm tràn ngập kích thích. Muốn tăng thêm cảm giác, tay anh chậm rãi trượt xuống ngực cô. Mục An chỉ cảm thấy trên người rất nóng, toàn bộ phía sau lưng cô nóng đến độ sắp tan chảy ra được. Du Khâm ôm cô, để cô ngồi lên thắt lưng mình, ngón tay vuốt ve bờ môi như cánh hoa của cô, hỏi: “Thích không?”

Mục An cảm giác được tay anh hơi lạnh, sờ vào môi cô rất thoải mái nên gật đầu: “Có”

Ánh mắt Du Khâm có nét cười, giọng nói trầm thấp: “Vậy... chúng ta tiếp tục nhé?” (câu dẫn, rõ ràng là câu dẫn mà)

Mục An cũng không biết muốn tiếp tục là ý gì, chỉ cảm thấy bây giờ dán sát vào anh thế này thật sự rất thoải mái, không dừng lại được. Ngón tay Du Khâm ở trong nước chậm rãi tiến vào trong cô, anh vừa hôn cổ cô, vừa thốt ra những tiếng than nhẹ ôn nhu: “An An...”

Mục An luống cuống mở mắt, chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, đến tận cùng là trong mơ hay đời thực, cô không phân biệt được rõ ràng, trong mơ cũng đã phát sinh nhiều cảnh tượng chân thực như thế này. Khi ấy, anh ôn nhu nỉ non, một lần lại một lần, Mục An nhắm mắt lại, tập trung cảm thụ thất lưng rắn chắc của anh, nếu như vẫn là trong mơ, vẫn còn đang bất tỉnh... cũng tốt thôi.

Lúc Mục An tỉnh lại, cảm thấy toàn thân không có sức, bủn rủn khó chịu. Cô vắt một tay lên trán, mắt còn chưa mở đã cảm thấy có gì đó không đúng. Vì sao bên hông cô lại có cảm giác ấm áp? Mục An mở mắt ra, đập vào mắt mình chính là một chùm đèn thủy tinh hoàn toàn xa lạ, tim Mục An nhảy lên thành thạch, nghiêng mặt nhìn sang lại thấy gương mặt Du Khâm đang ngủ say, anh lúc ngủ và anh lúc tỉnh gần như là hai người khác nhau, hoàn toàn không còn nhìn thấy trên người đang ngủ kia khí thế bức người và tác phong bá đạo.

Lúc này, biểu hiện của Mục An đương nhiên không phải là kinh ngạc hay tiếng thét chói tai mà chỉ ngơ ngác nhìn người đang ngủ bên cạnh đến phát ngốc. Anh thật sự rất đẹp trai, nếu so với đàn ông thì cũng phải công nhận là một dạng đàn ông đẹp. Mục An nhìn nét mặt anh, tầm mắt chậm rãi chuyển xuống lồng ngực anh đang lộ ra ngoài chăn. Mục An lấy lại tinh thần, Du... Du Khâm?

Mục An nơm nớp lo sợ, giật lại tấm chăn, thầm than thở một trận, xong đời, lần này đúng là 2 chữ “loạn luân”. Mục An xấu hổ úp mặt xuống, tại sao lại phát sinh tình huống này? Cô đập đập tay vào trán, có phải do tối hôm qua uống nhiều quá? Thế nhưng, chuyện về sau thế nào thì cô đều không nhớ rõ nữa...

Một bàn tay cầm lấy cánh tay đang đập lên trán của cô, Mục An cố xoay người sang chỗ khác, chống lại ánh mắt đang ngăm ngăm tràn đầy ý cười: “Đã ngốc lại còn dùng cách này đập vào đầu thì thật hết thuốc chữa.”

Mục An ngượng ngùng cười trừ: “Này... Tối hôm qua, tôi với anh chỉ là cùng ngủ một đêm thôi đúng không? Không... làm gì chứ?” Nhanh gật đầu đi, gật đầu đi, Mục An thầm cầu nguyện trong lòng, mặc dù theo quan sát tình hình ở dưới tấm chăn thì khả năng này là cực kỳ nhỏ bé, chỉ là Mục An chưa chết thì vẫn còn muốn giãy giụa thôi.

Du Khâm nhìn Mục An một lúc, Mục An trừng mắt lại, bởi vì cô cảm giác được cánh tay để bên hông cô đang đi tới một nơi thần bí... Mục An không chút nghĩ ngợi, đưa chân đá lên người Du Khâm, Du Khâm cầm chặt mắt cá chân của cô, cười gian xảo: “Ngoan nào, em quên mất trước đây những động tác này đối với anh không có tác dụng à.”

Mục An oán hận trừng mắt với anh, Du Khâm xoay người nằm đè lên cô, hai tay bắt đầu khởi động, làm cho cô thở dồn dập. Ánh mắt anh chăm chú nhìn cô, tiếng nói lúc to lúc nhỏ: “Mục An... Chuyện tối hôm qua, thực sự không nhớ rõ ư?”

Mục An khấn trương nuốt nước miếng một cái, lắp bắp nói: “Không... không nhớ rõ.”

Du Khâm nhìn điệu bộ cuống quýt của cô, nhíu mày hỏi: “Không nhớ rõ... như thế không tốt lắm, sẽ làm em hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” về mặt Mục An kinh ngạc.

Du Khâm cười: “Hiểu lầm là anh chủ động.”

Mục An chớp chớp mắt, chẳng lẽ là mình chủ động? Chẳng lẽ là... Cô cũng từng nghe Lục Kiều nói khi cô uống say sẽ luôn lôi kéo người khác đến ngủ cùng mình. Thế nhưng, sẽ không xui xẻo đến mức lôi Du Khâm ngủ cùng như vậy chứ?

Du Khâm chậm rãi áp mặt gần sát mặt cô, ánh mắt tràn đầy nhu tình: “Nếu không nhớ, anh giúp em nhớ lại, được không?” Tay anh ở dưới chăn chậm rãi dùng sức, mặt Mục An nóng bừng lên, giọng nói run run: “Không được làm loạn, tôi... nhớ ra rồi.”

Du Khâm nhíu mày: “Thật?”

“Thật!”

Mắt Du Khâm nheo lại như cười, cúi đầu ấn lên trán cô một nụ hôn: “Nhưng... anh muốn ôn lại một chút...”

“A!” Mục An nhắm chặt hai mắt hét lên một tiếng.

Du Khâm hiếm khi thấy được cô trong tình trạng như vậy, Mục An giãy giụa nói: “Anh là sắc lang, cút xuống cho tôi, nếu không, tôi đá xuống dưới làm anh bán thân bất toại luôn bây giờ.”

Du Khâm lắc đầu, thật chịu không nổi, trước đây cũng vậy sao anh vẫn chịu đựng được nhỉ. Tay anh vuốt tóc cô: “Ngốc ạ, anh đùa em thôi, chỉ cần em không muốn, anh sẽ không cậy mạnh.”

Lời này tuyệt không phải để làm cho người ta cảm động, Mục An yên lặng nghĩ, có phải ý tứ rõ ràng là: Tối hôm qua, chính mình tự nguyện? Mục An vắt óc suy nghĩ, hoàn toàn không biết tối qua mình như thế nào lại bị cái miệng lưỡi khéo léo kia dụ dỗ sa ngã.

Mục An nằm bất động trên giường, hai mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà, Du Khâm đã mặc quần áo tử tế đang ngồi bên giường, vỗ nhẹ vào mặt cô: “Em cứ như vậy làm anh đau lòng đó.”

Mục An liếc mắt nhìn anh: “Tôi đây còn bị thương toàn thân cơ.”

Du Khâm nhìn cô không nói gì, Mục An ý thức được lời nói của mình thì cảm thấy xấu hổ, đưa mắt nhìn một vòng: “Cái kia... tối hôm qua, hãy quên hết đi.”

Du Khâm vẫn im lặng không nói, Mục An có chút mất tự nhiên, quần chặt chần đứng dậy, xuống giường đi về phía quần áo của mình, quay lưng về phía Du Khâm. Du Khâm lao người từ phía sau ôm chặt cô, cầm để trên bả vai cô, giọng nói đau lòng không chút che giấu: “Quay trở lại được không? Anh một mực chờ em... chờ rất khổ sở.”

12. Chương 12

Moon_xinh

Phong Ca

Mục An từ nhà của Du Khâm đi ra, đứng ở cửa ảo não vỗ vỗ vào trán mình, bất luận cẩn thận thế nào cuối cùng vẫn cùng Du Khâm phát triển đến bước này...

Tiếng chuông di động vang lên, lấy điện thoại từ túi ra, nhìn thấy tên hiển thị là Lục Bác Giản, Mục An do dự một lúc mới mở máy ra nghe.

“Em có sao không? Tối qua cả đêm không về nhà, di động cũng không gọi được, dì Chung rất lo lắng cho em.”

“Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận uống hơi nhiều rượu..., em ở lại nhà bạn một đêm.” Mục An trả lời xong thì cảm thấy hơi lo, bên cạnh cô căn bản không có mấy bạn bè, Lục Bác Giản biết rất rõ điều này.

Cũng may, Lục Bác Giản tựa hồ cũng không có ý định hỏi đến cùng, vẫn tỏ thái độ quan tâm săn sóc như trước: “Có muốn anh đến đón em không?”

“Không cần đâu!” Mục An ngay lập tức cự tuyệt, “Không cần... bây giờ em đang ở trên đường rồi.”

Phía bên kia Lục Bác Giản im lặng, giống như đang kìm nén tâm sự sau đó lại quan tâm dặn dò: “Hôm nay em nhớ ăn chút gì thanh đạm nhé, dạ dày sẽ tương đối khó chịu đấy.”

“Em biết rồi, cảm ơn...” Cảm ơn cái gì còn chưa kịp nói bỗng nhiên có người từ phía sau bịt lấy miệng cô, Mục An phản xạ có điều kiện, đưa tay kéo tay người phía sau ra, di động “cộp” một tiếng, rơi xuống dưới chân. Người phía sau thực sự rất khô, Mục An phản kháng dữ dội nhưng không hiệu quả.

Lục Bác Giản chỉ nghe được bên trong điện thoại của Mục An mơ hồ vang lên tiếng kêu rên nhỏ của cô cùng với tiếng giãy giụa, hoàn toàn không biết bên kia đang xảy ra chuyện gì, gọi cô mấy tiếng cũng không thấy trả lời. Anh nhạy cảm nghe được động tĩnh bên này nhưng gần như ngay sau đó, âm thanh biến mất.

Trực giác cho anh biết Mục An nhất định đã xảy ra chuyện, tỉnh táo suy nghĩ lại, cuối cùng anh vẫn bấm dây số gọi cho người kia.

Du Khâm nhìn dây số hiển thị trên điện thoại, thoáng nhíu mày sau đó tiếp máy: “Alo”

“Tối qua Mục An ở cùng một chỗ với cậu?”

“Ừ”

Bàn tay đang để trong túi quần của Lục Bác Giản siết chặt nhưng giọng nói vẫn trầm tĩnh: “Có khả năng Mục An đã xảy ra chuyện ...”

Du Khâm vội cầm áo khoác chạy ra ngoài, ngón tay dùng hết sức nhấn nút thang máy, di động của Triệu Chấn Minh không thể nào gọi được, Du Khâm cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa sắp đốt cháy cả người anh, là sơ suất của anh, anh cho rằng khi đó Triệu Chấn Minh đã đồng ý bỏ qua, anh chưa từng nghĩ Triệu Chấn Minh đối với chuyện báo thù này lại cố chấp như vậy. Du Khâm đứng trong thang máy, hàm dưới cắn chặt lộ rõ đường nét cương nghị, sớm biết thế này anh đã đem tất cả chân tướng sự việc nói cho Triệu Chấn Minh biết rồi.

Khởi động mấy lần ô tô mới nổ máy, ngồi trong xe Du Khâm tự nói với mình là phải bình tĩnh, bình tĩnh, trấn định. Hít thở thật sâu để đầu óc thanh tỉnh, anh gọi điện thoại cho Triệu Mạch Âm: “Chú đi đâu rồi?”

Triệu Mạch Âm nghe máy, giọng như còn ngái ngủ có chút mơ màng: “Sáng sớm bố em đã ra khỏi nhà... Em nào có biết bố đi đâu đâu.”

Du Khâm khẽ nhắm mắt: “Mạch Mạch, nghe đây, chú đã bắt cóc Mục An, em giúp anh điều tra nhanh một cái.”

Triệu Mạch Âm lúc đó mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, gạt đầu lia lịa đáp: “Anh, anh yên tâm, em tra ra được cái gì lập tức sẽ báo cho anh biết.”

Trong năm phút đồng hồ ngắn ngủi, Du Khâm chăm chú nắm chặt điện thoại di động, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, anh thực không nghĩ ra được Triệu Chấn Minh sẽ đối phó với Mục An thế nào.

Di động vang lên, Triệu Mạch Âm vừa nói địa chỉ Du Khâm liền phóng xe như bay ra khỏi bãi đỗ.

Lúc Mục An mở mắt ra, cảm thấy trong đầu rất hỗn loạn nhưng những thứ trước mắt làm cho thần kinh của cô lập tức căng thẳng, cô đang bị trói? Nhìn về phía người đang ở trước mặt mình, một người đàn ông trung niên mặc bộ tây phục sọc tối, cô biết người này cô chưa từng gặp mặt, càng không nhận ra là ai.

Triệu Chấn Minh đi tới trước mặt Mục An, nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu, Mục An bị nhìn chăm chú đã thấy tê tái da đầu, ánh mắt của ông ta tuyệt đối không phải có ý tốt. Triệu Chấn Minh nhếch khóe môi nở nụ cười: “Mục tiểu thư, xem ra vụ tự sát lúc trước không lưu lại cho cô di chứng gì, bây giờ nhìn cô vẫn rất ổn nhỉ.”

Tự sát? Mục An nhìn Triệu Chấn Minh: “Ông là ai? Vì sao lại biết chuyện trước đây của tôi?”

Triệu Chấn Minh cau mày đánh giá cô một lúc, tựa hồ có chút không hiểu: “Cô thực sự bị mất trí nhớ?”

“Cũng không sao, cô bị mất trí nhớ hay không đều không liên quan đến tôi... Chỉ cần cô vẫn còn là người họ Mục là được.” Triệu Chấn Minh đứng lên đi ra cách đó mấy bước, chậm rãi châm một điếu thuốc.

Hai tay Mục An bị trói sau lưng bắt đầu ngo nguẩy, dây thừng buộc rất chắc chắn, quần quai một lúc đã cọ vào cổ tay cô đau đớn. Liếc nhìn căn phòng bẩn thỉu, sáu bảy người đàn ông thân hình to cao đứng phía sau Triệu Chấn Minh, Mục An biết khả năng chạy trốn là cực kỳ nhỏ.

Mục An nhìn Triệu Chấn Minh đang im lặng không nói chuyện, có một tầng sương mù ẩn hiện trong sắc mặt thâm trầm của ông ta.

“Tôi và ông có thù oán gì?” Bây giờ nhìn lại, lần trước có người lái xe định đâm cô có lẽ chính là người này, thế nhưng rốt cuộc có chuyện gì lại khiến ông ta hận cô đến mức muốn giết chết cô như thế? Nhìn có thể thấy hai người cách nhau cả vài chục tuổi, khả năng mình đắc tội với ông ta sẽ không quá lớn.

Triệu Chấn Minh nghe vậy quay lại nhìn cô, ánh mắt thâm thúy nhưng lại không lên tiếng, tựa hồ như vẫn đang suy nghĩ cái gì.

Mục An bị tình cảnh quỷ dị này làm cho không biết nên ứng phó thế nào, nói không hoảng loạn là giả, cô chỉ có thể giả bộ trấn tĩnh nhưng khí thế của người đàn ông trước mặt cô lúc này không cho cô được phép xem thường, chỉ im lặng nhìn cô đã làm lòng cô thầm run rẩy rồi.

“Chuyện quá khứ... Cô thật sự không nhớ rõ?” Triệu Chấn Minh nửa ngày sau mới thốt ra câu nói đó, “Vậy, tối hôm qua cô ở lại trong nhà Du Khâm làm cái gì?”

Mục An choáng váng đầu óc, tại sao lại nhắc đến Du Khâm? Chỉ là cô cũng chưa biết trả lời thế nào thì cửa đã bị người ta đập một cái, một cú đập rất mạnh, ván cửa đập vào vách tường vang lên tiếng động đinh tai nhức óc. Mục An nhìn thấy giữa cửa là Du Khâm sắc mặt bừng bừng lửa giận, cô rất kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu nổi tình huống hiện tại, Du Khâm làm thế nào mà lại tìm được cô?

Triệu Chấn Minh nhìn thấy Du Khâm đi vào, sắc mặt càng thêm u ám, khuôn mặt căng thẳng không nói lời nào.

Du Khâm chỉ liếc qua Triệu Chấn Minh rồi trực tiếp đi về phía Mục An, bọn hạ thủ đứng bên cạnh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Triệu Chấn Minh có quan tâm tới vị thiếu gia này thế nào bọn họ đều biết, Du Khâm đi tới trước mặt Mục An, quỳ xuống đưa tay cởi sợi dây thừng đang trói chặt tay cô, sau khi cởi xong anh đưa tay vuốt ve mặt cô, thấp giọng nói: “Ra xe chờ anh.”

Mục An nhìn sáu, bảy người xã hội đen kia, lắc lắc đầu không dám hành động, Du Khâm dù có thân hình cao lớn nhưng cũng không thể địch lại bọn chúng, nếu có địch lại nhất định cũng sẽ bị hại.

Du Khâm cầm lấy tay cô, lòng bàn tay anh ấm áp truyền cho cô một cảm giác yên tâm: “Tin anh, được không?”

Mục An cắn chặt răng nhưng vẫn gật đầu: “Cẩn thận!”

Nhìn thấy Mục An đứng lên muốn đi ra khỏi phòng, mấy người xã hội đen đều không tự chủ được mà bước về phía trước một bước, đồng loạt nhìn về phía Triệu Chấn Minh, Du Khâm đỡ Mục An rồi nhìn Triệu Chấn Minh nói: “Thả cô ấy ra trước, tôi có chuyện muốn nói với ông.”

Triệu Chấn Minh híp mắt nhìn Du Khâm, thật là một thằng nhóc thấy sắc quên nghĩa, ông ta bắt đắc dĩ ra lệnh cho thủ hạ của mình tránh ra.

Mục An đi rồi, Du Khâm mới tới gần Triệu Chấn Minh nói: “Chú à, cháu đã nói rồi, Mục Vĩ Hào đã chết, chuyện này không thể cứ như vậy bỏ qua sao?”

“Không thể.” Triệu Chấn Minh phun ra một câu.

Du Khâm trầm mặc nói: “Cháu vốn không muốn nói ra nhưng nhìn sự tình càng ngày càng bị làm cho rối rắm cháu không thể không nói được.” Anh nhìn thẳng vào mắt Triệu Chấn Minh, nói từng tiếng rõ ràng: “Mục An là con gái của Du Ưc Sinh.”

Đầu thuốc trên tay Triệu Chấn Minh rơi xuống đất, vẻ mặt khó tin nói: “Cháu nói là... cô ấy không phải là con gái của Mục Vĩ Hào?”

“Đúng.” Du Khâm gật gật đầu, “Một năm trước, Mục An ở trên núi tuyết Ngọc Long nói cho cháu biết.”

Triệu Chấn Minh nhắm chặt mắt, không nói gì thêm.

“Chú à, cháu cho rằng chuyện này đã kết thúc một năm trước, cháu không muốn Mục An nhớ lại nhưng xem ra nếu cháu không nói cho chú, chú vẫn sẽ cố chấp trả thù. Mục An không phải họ Mục, buông tha cho cô ấy đi.”

Triệu Chấn Minh thở dài, nhìn vẻ mặt đang chờ đợi của đứa cháu: “Vì cô ấy mà giữ nhiều bí mật như vậy, cháu không thấy mệt à?”

Du Khâm cười khỏ: “Người Trung Quốc không phải còn có câu thành ngữ: ‘Cam chi như di’ đó sao.”

Triệu Chấn Minh hừ hừ trong mũi nói: “Xem ra một năm trước cô ấy đã dạy tiếng Trung cho cháu rất tốt, cái gì gọi là Cam chi như di.” Thở dài, ông tiếp: “Mà thôi, chuyện của cháu, chú cũng không muốn xen vào nữa, nhưng chú vẫn phải nhắc nhở cháu, cho dù Mục An không phải là con gái của Mục Vĩ Hào, thì cô ấy cũng là do Mục Vĩ Hào nuôi lớn hai mươi mấy năm, cháu có ngăn cản mấy thì cô ấy vẫn sẽ nhớ lại những việc mà một năm trước cháu đã làm. Đến lúc đó tất cả sẽ tái diễn, sao lại phải khổ sở như thế?”

Du Khâm trầm mặc, Triệu Chấn Minh vỗ lên vai anh, nói với anh mấy câu thăm thía: “Cùng chú quay lại Mỹ đi, buông tha cô ấy cũng là tha cho chính mình, còn nhiều cô gái tốt hơn cô ấy mà.”

“Chú à, nếu như có thể, khi đó cháu đã không cùng cô ấy nhảy xuống núi.”

Trầm mặc một lúc lâu, Triệu Chấn Minh mới hỏi: “Thế tình huống trước mắt cháu định xử lý thế nào? Cô ấy nhất định sẽ hỏi quan hệ của chúng ta, nếu để cho cô ấy biết quan hệ của chúng ta, thông qua hạ thủ của chú, sẽ điều tra ra cháu không phải là con trai của Du Ưc Sinh, đến lúc đó chuyện của cha cháu...”

Du Khâm nhìn Triệu Chấn Minh, lập tức cười nói: “Vậy phải phiền chú giúp cháu một việc rồi.”

Mục An ở trong xe lo lắng đứng ngồi không yên, cô đã ngồi đợi rất lâu, không biết Du Khâm ở bên trong có gặp phải chuyện gì không, muốn báo cảnh sát nhưng di động lại rơi dưới lầu nhà Du Khâm lúc cô bị bắt. Cô thò đầu ra ngoài cửa sổ quan sát, cuối cùng nhìn thấy Du Khâm chạy ra, tay phải ôm kín vai trái. Trên vai trái còn có nhiều chỗ loang vết máu chưa kịp khô hết, Mục An ngẩn ngơ nhìn, đến lúc Du Khâm bắt đầu khởi động xe, cô mới hồi phục lại tinh thần: “Anh bị thương?” Mục An nhìn áo sơ mi trắng của anh đã nhuộm đỏ mà giật mình.

Sắc mặt Du Khâm hơi tái: “Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi.”

Mục An lo lắng liếc nhìn kính chiếu hậu: “Bọn họ không đuổi theo, chúng ta đến bệnh viện đi.”

“Không cần, chỉ là bị thương ngoài da, trong nhà có thuốc.” Du Khâm liếc nhìn Mục An, “Em giúp anh băng bó là được rồi.” Anh chuyên tâm nhìn đường phía trước, đi bệnh viện? Làm vậy không phải sẽ kinh động đến cảnh sát sao, điều tra xong không phải là đều bị lộ hết ư, nơi bả vai lại đau nhói, anh nhú mày, chú ra tay cũng thật mạnh...

Tới nhà, mặt Du Khâm đã hoàn toàn tái nhợt do mất máu, Mục An nhìn thấy một mảng máu đỏ tươi thì hơi choáng váng, mắt cô nhìn chăm chăm vào mảng máu màu đỏ kia, trong đầu tựa hồ như có thứ gì đó đang dần hiện ra.

Du Khâm nhìn về mặt cô thất thần ngây dại thì nhẹ nhàng cầm lấy tay cô: “Anh biết em thấy máu sẽ choáng nhưng nếu em bị hôn mê rồi sẽ không có ai giúp anh nữa.”

Mục An nhìn anh, đến lúc này rồi mà còn có tâm tư mà nói đùa được: “Hộp thuốc ở chỗ nào?”

“Ở trên tủ phía đầu giường trong phòng ngủ, ngăn kéo thứ ba.” Du Khâm mệt mỏi nằm trên sofa, tựa lưng vào ghế yếu ớt nói chuyện, trong lòng lại đang thở dài, khổ nhục kế kiểu này đúng là không phải ai cũng có thể diễn được.

Mục An tìm được hộp thuốc, lấy thuốc mỡ ra chấm lên mảnh vải xô nhưng cô lại không biết nên làm thế nào, đành nói quanh co: “Trước hết anh cởi áo ra đã.”

Thấy Du Khâm cố sức giơ cánh tay trái lên, Mục An đưa tay cởi nút tay áo giúp anh, khoảng cách quá gần, cô có thể nghe thấy cả tiếng anh thở, cảm giác được mắt anh đang chăm chăm nhìn vào mặt mình, đầu Mục An càng cúi thấp hơn. Sau khi cởi áo sơ mi của anh ra, nhìn thấy sáu múi cơ trên bụng anh thì chút kỷ ức tồi qua lại quay về, Mục An cảm thấy hơi xấu hổ, dời tầm mắt đi nhưng lại không biết nên nhìn chỗ nào.

Du Khâm vui vẻ nhưng yếu ớt cười nói: “Có thể giúp anh cầm máu xong hãy tiếp tục thưởng thức được không, anh sẽ không để ý nếu em muốn nhìn những nơi khác nữa đâu.”

Mục An thấy anh còn ba hoa được thì lực trên tay liền tăng thêm mấy phần: “Xem ra anh bị thương không nặng lắm, vẫn còn sức lực đùa giỡn được.”

Du Khâm đau đến nín thở, mở to mắt vì kinh ngạc, sắc mặt đã tái nhợt pha chút mệt mỏi nói: “Tiểu thư, em thử mất nhiều máu như vậy xem.”

Nhìn mày anh nhăn lại, tay Mục An cũng giảm bớt lực, ngoài miệng vẫn nói cứng: “Con gái chúng tôi mỗi tháng đều phải chảy máu bảy ngày có được tính đến không?” Nói xong, tự cảm thấy mình lý sự cùn, không có sức thuyết phục.

Du Khâm bị làm cho ghen, bất mãn im lặng.

Mục An băng bó không khéo lắm, mặc dù vết thương không lớn, thực sự chỉ là vết thương ngoài da nhưng cô vẫn băng bó giống như bị trọng thương do súng ống tập kích, trông vô cùng thảm.

Du Khâm cúi đầu nhìn một bọc vải xô rất dày, lại nhìn thấy nét mặt âm u của Mục An, miệng đang định nói lại thức thời ngầm lại.

Mục An thu thập thuốc vào trong hộp, đẩy nắp “cạch” một tiếng: “Nói đi.”

“Nói cái gì?” Du Khâm kinh ngạc nhìn cô.

“Anh và ông ta có quan hệ như thế nào?” Mục An khoanh hai tay trước ngực, lông mày nhíu lại, trông đáng vẻ giống như đang thẩm phán tội phạm.

“Tiểu thư, anh hình như là đi cứu em mà... em thế nào lại đi hỏi ngược lại quan hệ của anh với ông ta?” vẻ mặt Du Khâm vẫn yên lặng như cũ.

Mục An nheo mắt lại cười: “Tôi còn chưa ngốc đến nỗi nghĩ rằng một mình anh có thể đánh lại bảy tám người cao lớn, hơn nữa... anh làm sao biết được là tôi bị bắt cóc?”. Cô nheo nheo mắt, ngồi chồm hổm bên cạnh ghế sofa của Du Khâm, “Ánh mắt ông ta nhìn anh không giống với bình thường, hai người... có quen biết nhau?”

Hết chương 12

Chú giải

(1) Cam chi như di: Cái này bản gốc là có nghĩa là chỉ vì làm một việc nào đó, mà cam tâm tình nguyện chịu đựng gian nan, vất vả.

13. Chương 13

Moon_xinh

Phong Ca

Du Khâm nhìn Mục An trước mặt, ánh mắt lấp lánh: “Ông ta chính xác là định nhằm vào em bởi vì cha anh trước kia đã đắc tội với ông ta.”

“Du Ưc Sinh?”

“Ừ.”

Mục An cẩn thận đánh giá độ đáng tin của những lời nói này, Du Ưc Sinh hắc bạch lẫn lộn, đắc tội với người khác cũng là điều dễ hiểu, thế nhưng tại sao lại phải tìm cô, một người phụ nữ yếu đuối? Suy nghĩ thế nào vẫn cảm thấy không đáng tin lắm.

Du Khâm nâng cánh tay lên nói: “Mục tiểu thư, bây giờ anh đã thực sự biến thành người tàn tật rồi.”

“Ừ” Mục An gật đầu, “Thì sao?”

“Thì sao?” Du Khâm nheo mắt cười, vẻ mặt lộ ra vài tia gian xảo xấu xa: “Thì không phải em nên chăm sóc thật tốt cho sinh hoạt hàng ngày của anh sao?”

Mục An nhìn vẻ mặt tươi cười vô hại của anh, tại sao vẫn có cảm giác mình đang bị giăng bẫy? Cô kéo tay trái của Du Khâm lắc lắc: “Thế này thì sao? Không có chút cảm giác gì à?”

Sắc mặt Du Khâm đã hơi khó coi: “Sao? Em để ý ư?”

Mục An ngượng ngùng rút tay lại, nhỏ giọng lúng túng: “Để ý cái gì?”

Du Khâm không nói thêm, đứng dậy đi thẳng vào phòng ngủ. Mục An nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, nhẹ nhàng gõ gõ vào trán mình, tựa hồ không ngờ đã làm tổn thương lòng tự trọng của tên tiểu tử này.

Đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, lòng mày Mục An nhăn lại, trong tủ toàn là đồ đông lạnh nhưng lần trước lấy sữa chua cho cô lại làm bộ đầy đồ ăn. Mục An lấy ra nhìn ngày sản xuất, là hai ngày trước đó. Khẽ thở dài, xem ra trước khi cô mất trí nhớ anh ta thật sự rất yêu cô. Để lại đồ vào tủ lạnh, Mục An đi giày, lấy chiếc chìa khóa anh để trên tủ giày rồi ra khỏi nhà.

Đến lúc Du Khâm ngủ dậy, ra khỏi phòng ngủ đã ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, anh đứng ở cửa bếp nhìn Mục An đang đứng bên bàn bếp chậm rãi khuấy nồi canh, bóng lưng cô vẫn giống như trong trí nhớ của anh, cảnh tượng trước mắt tạo nên một cảm giác rằng mọi thứ lại trở về như trước đây.

Mục An quay đầu thấy Du Khâm, nhìn anh cười: “Tỉnh rồi à, có cơm ngay đây.”

Về mặt Du Khâm không thay đổi, mỉm cười: “Ừ.”

Mục An bưng đồ ăn ra đã thấy Du Khâm đang ngẩn ngơ ngồi một mình trên sofa, không biết suy nghĩ cái gì mà vẻ mặt thất thần. Mục An đem đồ ăn để trên bàn cơm, bước đến cạnh anh thấp giọng gọi: “Du Khâm?”

Du Khâm nghe thấy tiếng gọi thì ngước lên nhìn cô, trên mặt dần nở nụ cười: “Mục An... Nếu có thể duy trì như thế này...thì tốt biết bao.”

Mục An không nói gì, chỉ nắm tay anh: “Nếm thử đồ ăn tôi nấu xem thế nào.”

Du Khâm ngồi xuống bàn, yên tĩnh ăn cơm, Mục An ngẩng đầu nhìn anh, Du Khâm khi ăn cơm rất ít nói chuyện thậm chí là rất im lặng, một tiếng động cũng không có. Đột nhiên Mục An cảm thấy ngồi ngắm một người ăn cơm như vậy cũng là một loại hưởng thụ.

“Thế nào?” Mục An hỏi anh.

“So với trước đây thì ngon hơn nhiều.” Du Khâm cho cô một nụ cười ấm áp, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Mục An cũng không nói gì, cúi đầu ăn, một lúc sau Du Khâm bỗng nhiên mở miệng: “Em trước đây cũng không biết nấu cơm, bây giờ... hình như đã thành thạo rồi.”

“Trước đây trong nhà tôi có bảo mẫu, chỉ từ khi bố tôi qua đời, cơ thể mẹ tôi ngày càng yếu nhưng lại mãi mê công tác, trong nhà chỉ có một mình tôi. Vì không có quen có người lạ trong nhà, tôi cho người giúp việc nghỉ, tự mình nấu nướng.”

Biểu tình trên mặt Du Khâm hơi biến đổi, khóe môi cứng lại, ánh mắt rũ xuống không nói thêm câu nào.

Mục An có chút hoang mang nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

“Cơ thể mẹ em không khỏe sao?” Du Khâm hỏi tiếp.

“Ừ”. Mục An trầm mặc một chút rồi nói tiếp “Sau khi bố tôi xảy ra tai nạn xe, mẹ tôi đã bị bệnh đến nỗi không dậy nổi, sau đó tôi lại gặp chuyện không may...”

Du Khâm im lặng hồi lâu, Mục An không biết anh đang suy cái gì, nghĩ nghĩ một lúc cô hỏi chuyện để thăm dò: “Anh có phải là... người cùng ngã với tôi không?”

Du Khâm ngẩng đầu mỉm cười, chăm chú nhìn vào mắt Mục An: “Không phải.” Chỉ là, trong lòng tựa hồ như có thứ gì đó đang chà xát rất đau.

Mục An cắn đũa, nét mặt vẫn bình thản: “Chúng tôi bây giờ rất tốt, mặc dù cơ thể mẹ tôi không khỏe nhưng tâm tình đã dần hồi phục. Tôi dù không có ký ức gì đối với quá khứ của mình nhưng cũng có thể coi là đã bình phục. Mẹ tôi nói như thế là đủ rồi.” Cô cúi đầu cầm chiếc đũa gầy gầy thức ăn trong chén, tiếng nói lại nhỏ hơn: “Có điều, có những đêm tôi chạy sang phòng ngủ của mẹ lại nhìn thấy mẹ ôm quyển

album ảnh, len lén lau nước mắt, ngày hôm sau viền mắt sẽ hồng hồng nhưng mẹ vẫn miễn cưỡng cười nói với tôi là bà không sao cả.”

Du Khâm rũ mắt, giọng nói trầm thấp: “Mục An, em có nhớ bố em không?”

Mục An nghĩ nghĩ rồi lại lắc đầu; “Tôi đối diện với ký ức thực sự chẳng nhớ nổi cái gì, tôi đối với bố tôi lại càng không có chút nhận thức nào.” Du Khâm ngẩng đầu nhìn Mục An, Mục An lại thản nhiên cười khẽ: “Nhưng, từng là một gia đình, nếu thiếu đi một người thì sẽ không còn hạnh phúc đầy đủ nữa.”

Mi tâm của Du Khâm đã nhú rất sâu nhưng lại không nói thêm câu gì nữa.

Mỗi ngày Du Khâm đều đến công ty, nhìn vẻ mặt anh chăm chú nghiên cứu tài liệu Mục An không thể không thừa nhận rằng, nhiều khi nhận thức của bản thân đối với anh còn rất mơ hồ, phiền diện. Anh có nhiều đặc điểm mà chính cô cũng chưa từng nhìn thấy.

“Du tổng, Mạc tiên sinh tới.”

Mục An nhìn thấy Du Khâm nhú mày, trông giống như không muốn gặp người này, cuối cùng anh vẫn nói vào điện thoại nội bộ: “Cho cậu ta vào.”

“Mạc Khởi Diễn của Mạc Thị” Mục An đã từng nghe thấy danh xưng này.

“Ừ.” Du Khâm vừa ngẫm nghĩ vừa nói với Mục An “Đừng nói gì với cậu ta, cậu ta tương đối... nói chuyện không có ý nề nang.”

Mục An cười nói: “Nói không suy nghĩ.”

Du Khâm cười: “Vâng, thưa cô.”

Mục An nhìn người trước mặt, anh vừa nói vừa cười tủm tỉm, vì sao cô lại cảm thấy hình ảnh này với cô rất quen thuộc đến mức không thể nói thành lời.

“Lewis, gặp cậu một lần cũng khó thật.” Người chưa thấy mà đã nghe tiếng, ấn tượng đầu tiên của Mục An đối với người đàn ông này chính là ăn to nói lớn.

Mạc Khởi Diễn vào phòng, nhìn thấy Mục An thì có hơi bất ngờ, tay liền ôm vai Mục An, Mục An khó khăn lắm mới thoát khỏi cánh tay dài của anh ta, hỏi: “Mạc tiên sinh... Chúng ta có quen biết nhau sao?”

Mạc Khởi Diễn nhìn Mục An rất kinh ngạc, mắt lại hướng sang Du Khâm: “Lewis, cô giáo nhỏ của cậu đang đùa cái gì vậy?”

Du Khâm liếc xéo Mạc Khởi Diễn: “Cô ấy bị mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ?” Mạc Khởi Diễn lập tức bày ra một bộ dạng kỳ quái, đôi mắt anh đảo chớp chớp lay động, lóe ra ánh lửa hiếu kỳ: “Xem ra tôi đi một năm đã bỏ lỡ không ít trò hay nhỉ, nói một chút cho tôi nghe coi.”

Mục An đảo mắt, ấn tượng vừa giảm một nửa bây giờ thì giảm hết sạch sành sanh! Cực kỳ khinh bỉ đàn ông nhiều chuyện.

“Tôi ra ngoài trước.” Mục An đứng dậy nói với Du Khâm, Du Khâm gật đầu.

Về mặt Mạc Khởi Diễn giả bộ tức tối: “Cô giáo nhỏ, tại sao vừa nhìn thấy tôi đã tránh đi thế?”

Mục An hừ mũi, còn chưa kịp nói đã thấy Mạc Khởi Diễn khoan thai tới trước mặt Du Khâm, hướng thẳng tới ngực Du Khâm nện một quyền, Mục An lập tức kêu toáng lên: “Này, sao anh lại thô lỗ như vậy?”

Mạc Khởi Diễn và Du Khâm đều ngăn cả người, mắt Mạc Khởi Diễn nháy nháy, sao lại phản ứng như thế nhỉ, bọn họ lần nào gặp mặt đều chẳng chào hỏi bằng cú đánh như vậy.

Mục An vội đi tới trước mặt Du Khâm, kéo tay Mạc Khởi Diễn ra, đôi mắt nheo nheo lại toát lên vẻ giận dữ: “Anh thử động tay động chân một lần nữa xem.”

Khóe môi Du Khâm khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ. Chờ Mục An ra khỏi phòng, Mạc Khởi Diễn ngượng ngùng hỏi: “Cậu xác định là cô giáo nhỏ nhà cậu mất trí nhớ thật à? Không phải là đang đóng kịch?”

Du Khâm không đáp, trên mặt vẫn là nụ cười hờ hững, tầm mắt dán trên cánh cửa nhưng dáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

14. Chương 14

Moon_xinh

Phong Ca

“Cậu nói... cô giáo nhỏ đã quên thù cũ với cậu trước kia.” Mạc Khởi diễn xoa cằm chắc chắn thở dài: “Đây không phải là ông trời giúp cậu sao? Lewis, cậu đúng là người phi thường may mắn.”

Du Khâm cười nhạt: “May mắn?” Không biết là may mắn thật hay ông trời vẫn đang trêu đùa họ mà thôi.

“Nhưng quên đi cũng tốt, đối với cô ấy mà nói cũng chẳng có ký ức nào tốt đẹp cả.” Mạc Khởi Diễn cực kỳ nghiêm túc nói, hai người đều im lặng.

“Mặc kệ nói thế nào, chuyện ban đầu vẫn phải cảm ơn cậu đã giúp đỡ.”

Mạc Khởi Diễn trừng mắt liếc anh một cái: “Nói như vậy là coi tôi như người ngoài sao?”

Mục An từ phòng làm việc của Du Khâm đi ra chưa xa, nhìn về phía thang máy chuyên dụng thì thấy một cô gái đang đứng, Triệu Mạch Âm mang theo nụ cười ngọt ngào đi tới, giọng nói vẫn giống như đêm trước: “Chị!”

Mục An bị giọng nói ngọt ngào của cô bé làm cho lảng lảng nhưng cô thực sự không biết nên xưng hô với cô bé thế nào, Triệu Mạch Âm như thể nhìn rõ sự lúng túng của cô, hiểu ý nên nói “Gọi em là Mạch Mạch được rồi.”

“Mạch Mạch, đến tìm Du Khâm à?” Mục An cũng theo lời mà gọi.

“Vâng, chán quá.” Triệu Mạch Âm bĩu môi, liếc nhìn cánh cửa phòng làm việc còn đang đóng chặt, tò mò hỏi, “Anh ấy đang làm gì thế ạ?”

Mục An thuận miệng đáp: “Đang gặp bạn.”

“Ồ” Triệu Mạch Âm quan sát qua lại rồi hỏi: “Bạn bè nào thế ạ?”

“Con trai thứ ba của Mạc thị, Mạc Khởi Diễn.”

Không biết có phải là ảo giác của Mục An hay không mà khi vừa nói đến ba chữ Mạc Khởi Diễn, khuôn mặt cô bé hình như có xuất hiện một vài biểu cảm không nên có trên mặt của một cô gái mới chỉ 17 tuổi...về mặt... tính toán?

Quả nhiên là cô nhìn lầm rồi. Trong chớp mắt đã thấy Triệu Mạch Âm khôi phục dáng vẻ ôn hòa nhu thuận, cười nói với Mục An: “À, em cũng có biết, đã lâu rồi không gặp, để em vào chào hỏi một cái.”

Lúc này, có người nào đó đang hứng khởi trò chuyện cùng Du Khâm bỗng cảm giác được phía sau có luồng khí lạnh cả người, vô thức quay đầu lại liền thấy ngay một tiểu công chúa vận một chiếc váy bằng tơ lụa trắng đang đẩy cửa vào.

Về mặt Du Khâm hoàn toàn thản nhiên như sắp được xem kịch vui.

Sắc mặt Mạc Khởi Diễn đen đi mấy phần, quay đầu hung hăng trừng mắt với Du Khâm, Du Khâm nhún vai về vô tội, ánh mắt ám chỉ cho anh ta biết, anh cũng không biết cô bé sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây.

Triệu Mạch Âm thấy phản ứng của Mạc Khởi Diễn thì cười đến ngọt ngào, giọng nói cũng dịu dàng đi: “Cậu ơi!”

Mạc Khởi Diễn sợ run cả người, nhìn tiểu công chúa ngày càng tiến lại gần, trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào, trong lòng anh ta có một dự cảm vô cùng không tốt; “Mạch Mạch...”

Triệu Mạch Âm mở to đôi mắt ngập nước đang chuyển dần sang màu hồng: “Cậu... Cậu đi đâu mà lâu như vậy cũng không thèm gọi điện cho cháu.”

Nhìn bộ dạng bối rối của Mạc Khởi Diễn, Du Khâm xấu bụng khẽ bật cười.

“À...” Mạc Khởi Diễn cảm thấy đau đầu, lần thứ n+1 hướng lên ông trời mà tự cảm thán xem rốt cuộc mình đã làm gì trên chộc phải vị tiểu tổ tông này.

Triệu Mạch Âm cắn cắn môi, dằn vế ngâm thơ nói: “Cậu à, một năm nay cậu ở Mỹ nhất định là rất bận rộn, có lẽ đã thay đến 10 bạn gái rồi nhỉ.”

Mạc Khởi Diễn vừa uống một ngụm cà phê đã sặc trong cổ họng, một cảm giác cay đắng tràn trong yết hầu, mày nhũu lại: “Mạch Mạch, đừng gọi tôi là cậu nữa. Bây giờ tôi không còn là cậu của cô nữa rồi.”

Đôi môi màu hồng nhạt đã bị Triệu Mạch Âm cắn mà trở nên trắng bệch, ủy khuất than thở: “Đừng mà, đừng mà, cậu không thương cháu nữa sao?”

Du Khâm độc ác cười ha hả, nhận được ánh mắt cảnh cáo của hai đương sự anh nắm chặt tay, để giữa môi nói: “Khụ, tôi ra ngoài hút thuốc, hai người cứ tiếp tục... tiếp tục.”

Ra khỏi cửa, Du Khâm đi ngang qua phòng làm việc của Mục An, thấy Mục An đang cúi đầu đọc tài liệu, anh thông thả đi vào, Mục An nhìn anh hỏi: “Người kia đi rồi sao?”

“Chưa.” Du Khâm ngồi xuống sofa đối diện cô, tháo lỏng cà vạt một chút, dựa người vào ghế một tay khoác lên lưng ghế.

Mục An nhìn anh có vẻ mệt mỏi nên cũng không nói gì thêm, cúi đầu tiếp tục giở tài liệu trong tay, sau một lúc cô lại ngẩng lên: “Anh yên tâm để Mạch Mạch một mình ở trong phòng cùng anh ta sao?”

Du Khâm nghe vậy khóe môi nhếch cười: “Em đang lo lắng cho ai?”

Mục An chớp mắt nói: “Nói thừa, đương nhiên là lo cho Mạch Mạch.” Vị thành niên đó nha! Chẳng lẽ cô ăn no rửng mỡ lại đi lo lắng cho kẻ đã qua cả trăm bụi hoa như Mạc Khởi Diễn kia?

Du Khâm chỉ nói một câu rất nhỏ: “Người kia không bị ăn thì sẽ không sao.”

Mục An nghe xong không hiểu được ý của anh. Người kia là cô bé hay là anh ta? Nghĩ đến bộ dáng của Triệu Mạch Âm khi rơm rớm nước mắt thật đáng thương, thật muốn vuốt ve vỗ về thì cô lại âm thầm lắc đầu.

Du Khâm một lúc sau mới lên tiếng: “Em xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình, không phải có một từ gọi là phúc hắc sao? Chẳng lẽ chuyện này chỉ nói đến đàn ông thôi?”

Mục An kinh ngạc há miệng, phúc hắc... nhóc Lolita?

Du Khâm nghiêng đầu híp mắt nhìn Mục An: “Mục An?”

Mục An ngẩng đầu nhìn thẳng anh, thấy Du Khâm đang ngoắc ngón tay với mình, Mục An không kiềm chế được mà hừ nhỏ, nhưng vì nghĩ đến người này hai ngày trước mới vì mình mà bị đâm một dao nên ngoan ngoãn tới cạnh anh, từ trên cao nhìn xuống: “Làm gì?”

Du Khâm khẽ nhếch bờ môi đẹp, đưa tay lên nắm chặt cổ tay của cô, hơi dùng lực một chút đã kéo cô vào ngực mình. Mục An ghé vào trong lồng ngực anh nhưng lại sợ làm đau anh nên chỉ hơi giãy giụa: “Buông ra!”

“Không buông!” Tay Du Khâm càng ôm chặt hơn.

Mục An nhìn thẳng vào mắt của anh, nghiêm túc nói: “Du Khâm, đừng làm loạn.”

Mắt Du Khâm không né tránh nhìn cô, bàn tay đang giữ cánh tay cô càng dùng lực hơn: “Mục An, đừng trốn nữa.”

Mục An cụp mắt xuống: “Buông tôi ra được không? Anh cũng biết... Tôi không tiếp tục được.”

“Em có yêu anh, đúng không?” Hai người chăm chú nhìn nhau, trái tim trầm ổn của Du Khâm đang đập thình thịch, truyền đến lồng ngực cô, ánh mắt Du Khâm chìm sâu vào mắt cô: “Chỉ cần em gạt đầu, tất cả những thứ em đang sợ hãi cứ để anh giải quyết.”

Trên sô-pha, vì Mục An dùng sức hơi mạnh nên đã lún sâu vào người anh, cô mím môi không biết nên trả lời thế nào, yêu? Hay không yêu? Cô còn đang hỗn loạn. Rất nhiều cảm giác kỳ lạ trong lòng, quanh quẩn trong đầu, cô có thể cảm thấy nhiều cảm xúc sinh động nhưng lại không rõ ràng.

Tay phải của Du Khâm từ bên hông cô trượt lên, vuốt ve vài sợi tóc của cô, đặt tay ở gáy cô rồi thả xuống một nụ hôn rất dài, Mục An không cự tuyệt cũng không giãy giụa, tùy ý để hơi thở của anh thấm dần trong khoang miệng mình.

“Khụ...” Một tiếng ho đột ngột cắt ngang nụ hôn của hai người, Mạc Khởi Diễn cùng Triệu Mạch Âm đang đứng trước cửa, vẻ mặt của Triệu Mạch Âm cười cười đầy ẩn ý lại bị Mạc Khởi Diễn ngăn cản, giữ lại bên cạnh, ánh mắt Mạc Khởi Diễn hơi mơ hồ hỏi: “Du tổng và Mục phó tổng thật cởi mở, chuyện vui nơi khuê phòng cũng không ngại chia sẻ với mọi người nha.”

Mục An bị Du Khâm ôm trong lòng, bây giờ cô cũng không thực sự muốn đứng dậy, vì sao sau khi gặp Du Khâm, đầu óc cô hình như lại vận động chậm mất nửa nhịp thể này, luôn làm những chuyện điên cuồng đến mức khiêu khích giới hạn của bản thân.

Du Khâm không thèm để ý bọn họ, đầu cũng không ngẩng lên mà vẫn duy trì tư thế nằm trên sô-pha nói: “Mạch Mạch, cậu của em đã đặt vé máy bay ngày kia trở về Seattle rồi.”

Mạc Khởi Diễn chán nản, cắn răng nói: “Du, Khâm!”

Triệu Mạch Âm vừa nghe thế đã cảm thấy không vui, chớp chớp mắt kéo tay áo Mạc Khởi Diễn: “Đừng đừng, cậu quả nhiên không còn thương cháu sao?”

Mạc Khởi Diễn khóc không ra nước mắt kia đã bị Triệu Mạch Âm kéo đi... Mục An ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, còn hơi nghi hoặc nhìn Du Khâm: “Vì sao Mạc Khởi Diễn lại sợ Mạch Mạch như vậy?”

Du Khâm nghĩ một lúc lại chỉ bình thản nói một câu: “Cho nên người xưa đã dạy chúng ta là... Không nên tùy tiện nhất thứ gì về nhà.” Nhìn thấy Mục An càng tỏ vẻ quan tâm tò mò, Du Khâm trêu chọc cô: “Có muốn tiếp tục ‘chuyện vui nơi khuê phòng’ không?”

“Biến!” Mục An gõ lên đầu anh, xoa xoa hai bên thái dương, toàn bộ Du gia đều phúc hắc. Ngoại trừ nhóc con Lolita kia còn có tên ghê tởm bên cạnh này.

15. Chương 15

Moon_xinh

Phong Ca

Hết giờ làm việc, Mục An lái xe đưa Du Khâm về nhà anh, mấy ngày nay đều là cô chăm lo việc ăn uống cho anh. Lúc Du Khâm nghỉ ngơi, cô một mình ngồi xem ti vi.

Đổi đến mấy kênh mà vẫn là mấy bộ phim truyền hình không đầu không đuôi, Mục An buồn chán ném chiếc điều khiển tivi lên ghế sô-pha. Thấy phía dưới tivi có rất nhiều đĩa CD, Mục An ngồi xếp bằng trên đất tìm kiếm trong đồng đĩa CD kia, đều là phim tình cảm, cuối cùng mở hé ra nhìn thì thấy một đĩa hình như là phim hình sự. Mục An thở dài, đem CD bỏ vào đầu đĩa, ôm hai chân ngồi xem giết thời gian.

Phim nhựa khi mới bắt đầu bao giờ cũng buồn chán, xem một lúc Mục An cảm thấy hứng thú hơn, tình tiết so với phim hình sự bình thường còn kịch liệt hơn, đến đoạn một tên cướp đi cướp châu báu, vì Mục

An ngồi rất gần tivi nên khi tên cướp khống chế con tin, uy hiếp cảnh sát, cuối cùng lại bắn chết gã con tin này, trên màn ảnh hiện rõ vũng máu của con tin, màn hình tivi rất lớn, ống kính lại chụp gần.

Mục An nhìn thấy vũng máu thì bỗng cảm thấy buồn nôn. Trong đầu như lại hiện lên một số hình ảnh rời rạc, không rõ quang cảnh, lơ mơ nhìn thấy một người đàn ông ngã xuống, máu chảy đầy trên mặt đất. Mục An cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, cô run rẩy bấm nút điều khiển để hình ảnh con tin nằm trong vũng máu kia dừng lại. Màn ảnh tivi rất rộng, hình ảnh dừng ở một góc kia, mắt Mục An nhìn chăm chăm vào góc ảnh ấy đến phát ngốc.

Lúc Du Khâm tỉnh dậy đã khá trễ, anh ra khỏi phòng ngủ thì thấy trong phòng khách là một mảnh tối mờ, Mục An đang ngồi ôm chân, cầm đặt trên đầu gối xem tivi. Màn hình tivi chiếu ra thứ ánh sáng xanh xám phủ lên mặt cô trông rất kỳ quái.

Du Khâm gọi cô một tiếng, không có phản ứng. Anh nhón mày đến cạnh cô, lúc này mới nhìn thấy hình ảnh đang dừng lại trên tivi. Mắt Du Khâm trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bình tĩnh lại một chút liền bước đến trước tivi che khuất đi hình ảnh đang chiếu.

Hình ảnh trên tivi biến mất, ánh mắt Mục An mới chậm rãi chuyển sang nhìn Du Khâm, môi Du Khâm bất giác mím chặt, anh nhìn Mục An, một lát sau mới thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Mục An nhìn anh một lúc, giọng nói yếu ớt: “Không sao.”

Du Khâm đem đĩa CD cất đi, vươn tay xoa nhẹ tóc cô mỉm cười nói: “Sau này hạn chế xem loại phim truyện máu me này nhé, nếu em thích thì xem phim Hàn Quốc như trước đây là được rồi.”

Mục An chăm chú nhìn theo Du Khâm, đến lúc Du Khâm xoay người nhìn cô, cô lại lập tức dời mắt đi chỗ khác.

Du Khâm ngồi xuống thăm sau lưng cô, ôm cô vào lòng, một cảm giác ấm áp lập tức bao phủ lấy cô, Mục An đang ôm gối, hơi giấy ra, Du Khâm xoa xoa gáy cô nhẹ giọng nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, em như thế này làm anh rất lo lắng.”

Mục An không nói gì, sắc mặt tái nhợt khi nhớ lại đoạn ký ức vừa thoáng qua.

Cảm giác được toàn thân cô đang phát run, Du Khâm không ngừng ôm chặt cô vào lòng, gần như muốn đem cô hòa làm một với cơ thể mình, lòng anh lúc này hoảng loạn chưa từng có. ‘Trí nhớ của em... rất cuộc... đã quay trở về chưa?’

Tiến Mục An về nhà khi đã rất muộn, sắc mặt Mục An tới lúc này vẫn chưa tốt hơn. Du Khâm giúp cô mở cửa xe, đưa tay cầm lấy bàn tay cô vuốt nhẹ: “Tối uống một cốc sữa nóng, ngủ sẽ ngon hơn. Em đừng nghĩ lung tung, được không?”

Mục An gật gật đầu nhưng vẫn không nói chuyện. Du Khâm khề thở dài, kéo cô vào lòng: “Mục An, đừng sợ.” Mặc kệ em đã nhớ ra cái gì, cũng không cần biết số phận có phải đang trên đũa chúng ta hay không, anh cũng sẽ cùng em đi tới cuối cùng.

Qua vai Du Khâm, Mục An nhìn thấy vẻ mặt không thể tin được của Chung Việt đang đứng trước cửa, ngơ ngác nhìn họ.

Đây là lần đầu tiên Du Khâm đến nhà Mục An, phòng khách rộng lớn, sạch sẽ nhưng có chút quạnh quẽ, tầm mắt Du Khâm nhìn lên bức ảnh đại gia đình Mục An đang treo trên tường, trong đó, Mục Vĩ Hào đang nhìn anh cười ôn hòa. Du Khâm lập tức chuyển tầm nhìn, vừa lúc chạm phải ánh mắt đang chăm chú quan sát anh của Chung Việt.

Mục An bưng một ly trà tới đưa cho Du Khâm, Du Khâm cầm lấy, yên lặng ngồi chờ, chờ Chung Việt mở miệng trước.

“Hai đứa đang hẹn hò?” Chung Việt đi thẳng vào vấn đề, tính tình bà cũng giống như Mục An.

Du Khâm nhìn vẻ mặt ản ản của Mục An, khoe miệng mang theo nụ cười bình thản: “Là cháu theo đuổi cô ấy.”

Chung Việt cũng liếc mắt nhìn Mục An đang lo lắng bên cạnh, từ tốn nhấp một ngụm trà, trầm ngâm một lát bà nhìn thẳng vào Du Khâm, giọng nói cường ngạnh không để cho người khác cự tuyệt: “Tôi không đồng ý!”

Du Khâm không ngạc nhiên nên vẫn yên lặng nhìn bà; “Là bởi vì cha cháu?”

Chung Việt gật đầu.

Du Khâm cười nhẹ: “Bác à, lời đồn đại một ngày nào đó sẽ bị lãng quên, thế nhưng hạnh phúc của Mục An không phải ai cũng có thể cho cô ấy được.”

Chung Việt hơi ngẩn ra, ánh mắt lóe lên nhìn Du Khâm rồi hạ xuống, khuôn mặt vẫn không có biểu tình gì: “Tôi vẫn không đồng ý!”

Du Khâm thầm thở dài, vì sao tính cách bướng bỉnh này lại di truyền không chệch chút nào nhỉ? Anh khẽ nheo mắt, ngẫm nghĩ một lúc: “Cháu sẽ đợi được bác đồng ý mới thôi...”

Chung Việt nhú mày, do dự một lúc lại liếc nhìn Mục An vẫn đang cúi đầu yên lặng không nói, bà cầm tách trà lên, khẽ miết ngón tay theo miệng tách, trầm giọng nói: “Hai người là chị em... không thể lấy nhau.”

Lông mày Du Khâm lập tức nhướng lên, tay nắm chặt, vô thức quay ra nhìn Mục An. Vẻ mặt Mục An hình như lại không có nhiều kinh ngạc, vẫn cúi đầu, vài sợi tóc rơi xuống che phủ hai gò má cô nên nhìn không rõ biểu tình trên mặt cô lúc này.

Chung Việt chăm chú nhìn Du Khâm: “An An là con của tôi và Du Ưc Sinh, vì thế, hai người là không thể.”

Bàn tay bên cạnh Du Khâm không ngừng nắm chặt, kiên nhẫn tới giới hạn cuối cùng, Mục An lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, viền mắt đã đỏ hoe, mặt cô tái nhợt đến dọa người, giọng cô rất nhẹ: “Mẹ, anh ấy... không phải là con trai của Du Ưc Sinh.” Mối Mục An giật giật, chậm rãi nở nụ cười, khuôn mặt tuy cười nhưng lại rất dễ sợ, cô chuyển sang nhìn Du Khâm, nói thật chậm “Con với Du Khâm không phải chị em.”

Trái tim Du Khâm ở thời khắc đó đã chạm đến cực hạn, anh không thể kiểm soát được tình huống nữa, trong mắt anh nụ cười của Mục An sao lại chói mắt đến vậy. Mục An... quả nhiên đã nhớ lại.

Chung Việt mở to mắt nhìn Du Khâm với vẻ không thể tin nổi, cảm giác không thể nói thành lời. Du Khâm chỉ nhìn Mục An, mạch suy nghĩ còn đang bị lời nói của Mục An làm cho đứt quãng. Nếu Mục An đã nhớ lại, anh nên làm thế nào đây?

Không khí cuộc nói chuyện với Chung Việt càng về sau càng trở nên nặng nề, không cách nào tiếp tục được nữa, Chung Việt nhìn hai người vẫn giữ im lặng thì thở một hơi dài rồi trở về phòng.

Mục An tiễn Du Khâm về, Du Khâm đi sau Mục An mấy bước, nhìn bóng lưng cô trong lòng anh càng bất an. Anh bước về phía cô, vươn tay ôm lấy cô, ghì thật chặt. Mục An trong ngực anh không hề giây phút, lặng lẽ dựa vào lồng ngực của anh.

“Em nhớ lại lúc nào?”

Mục An cong khóe môi cười cười: “Nhớ lại không nhiều lắm, có cảm giác không logic nhưng... chuyện giữa chúng ta thì đã nhớ lại hơn nữa.”

Thân thể Du Khâm rõ ràng đã bình tĩnh lại, gió đêm mạnh quá, mặt Du Khâm hơi lạnh lạnh cọ vào cổ cô, lông mi Mục An run rẩy: “Chúng ta... thực sự có thể ở bên nhau sao?”

Du Khâm giật mình ngẩng lên bất an nhìn cô, nhú mày: “Vì sao lại hỏi như vậy? Chỉ cần em nguyện ý, tất nhiên sẽ không có vấn đề gì.”

Mục An cup mắt xuống: “Thế nhưng... em vẫn cảm thấy em đã quên một số việc, là việc rất quan trọng, em có thể nhớ lại cha anh không phải Du Ưc Sinh nhưng lại không thể nhớ nổi cha anh là ai?” Cô chăm chú nhìn vào mắt Du Khâm, “Em đã gặp ông ấy chưa?”

Du Khâm không trả lời ngay, chỉ nhìn vào mắt Mục An, ánh mắt u ám mơ hồ, một lúc lâu sau anh nhẹ nhàng xoa mặt cô, cười nói: “Ông ấy đã sớm qua đời, em chưa gặp ông ấy, không thể nhớ ra ông ấy cũng

là bình thường. Đừng nghĩ nhiều đến chuyện đã qua, anh không muốn... không muốn nhìn thấy em bất an như thế.”

Mục An giật giật khoe môi, hình như còn muốn nói điều gì nữa nhưng cuối cùng thấy Du Khâm nhú chặt lông mày nên thôi không hỏi nữa.

16. Chương 16

Moon_xinh

Phong Ca

Cuộc sống thường hiếm khi bình lặng mà luôn có những trò đùa dai, vào lúc mà bạn nghĩ rằng tất cả đã được an bài cả rồi, là thời điểm thích hợp ột kết thúc hoàn mỹ, nhưng cuối cùng nó lại cho bạn một sự bất ngờ hoàn hảo mà bạn khó lòng tưởng tượng được.

Trong khi Du Khâm cố gắng hưởng thụ sự ngọt ngào để bù lại một năm trống vắng thì Mục An lại luôn bị cảm giác không an toàn ép tới không thể thở nổi. Khoảng thiếu hụt trong trí nhớ gần đây thường rục rịch muốn trỗi dậy khiến cô cảm thấy sợ hãi, thậm chí có tâm lý kháng cự lại, luôn có một giọng nói âm vang ở sâu trong nội tâm cô, phần thiếu hụt này sẽ phá vỡ toàn bộ cuộc sống mà cô đang có.

Lục Kiều xảy ra tai nạn xe, rất may lúc đó cô ấy gặp nguy mà không cuống, đánh mạnh tay lái về phía lan can phòng hộ, nếu không, hậu quả sẽ không chỉ là bị thương nhẹ ở đầu. Mục An ở phòng bệnh chăm sóc cho cô, Lục Kiều mặc dù bị quấn rất nhiều băng xô nhưng lại không chịu an phận, nghe cô ấy nói liên miên rằng cô ấy đã dùng cảm thể nào, cái khó lý cái khôn ra sao, Mục An ngồi cạnh bóc cam mà chỉ cười trừ.

Lục Kiều nói nửa ngày không thấy cô có phản ứng gì thì mất hứng, giọng nói trầm xuống: “Sao vậy, không yên lòng à?”

Mục An ngẩng đầu nhìn, đem quả cam bóc xong đưa cho cô ấy, vừa phải tay vừa nói: “Không có gì, không phải đang nghe chuyện về người anh hùng đây sao?”

Lục Kiều cắn một miếng cam, liếc mắt nhìn cô một cái: “Thôi đi, khi cậu im lặng lâu như vậy đều là tâm tình không tốt, nếu đến cả cái đó cũng không biết thì uống công tố tự xưng là bạn nói khổ của cậu.”

Mục An nhìn Lục Kiều một lúc, khẽ thở dài: “Tớ chỉ đang suy nghĩ chút chuyện, cảm thấy cuộc sống bị quá khứ làm cho hồng bét.”

Lục Kiều nhìn cô chớp chớp mắt, cũng không tự chủ được mà nhú mày: “Tớ lại nghĩ là gần đây cậu quá nhàn rồi, nếu làm cái chức cao cấp đó ở công ty không được vui vẻ thì quay lại trường học đi, hồi trước cậu đi dạy ở trường thì rất ổn mà.”

Mục An sững sốt một chút, “Ổn? Tớ bây giờ... rất không ổn sao?”

Lục Kiều cẩn thận nhìn cô một cái, gật gật đầu.

Mục An cười gượng, cuối cùng cũng trầm mặc, một lúc sau cô hơi lo lắng nhìn Lục Kiều: “Gần đây tớ thường nhớ tới một cảnh tượng.” Mi tâm cô càng nhú sâu hơn, “Có một người đàn ông nằm trong vũng máu, hình ảnh rất rõ ràng, không phải là ảnh trong mộng, ngay cả mùi máu trong phòng cũng rất thật.”

Lục Kiều há miệng, hơn nửa ngày mới nhớ ra để khép miệng lại: “Án mạng?”

Mục An biết điều này làm cho người ta rất khó hiểu nhưng vẫn gật đầu: “Rất khó tin đúng không?” Cô cúi đầu cười cay đắng, “Chính tớ cũng cảm thấy rất khó tin.” Vì thế cô chưa từng nói với ai. Đối với Du Khâm lại càng không, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh. Anh đã nói, đối với quá khứ của cô, anh không hứng thú.

Lục Kiều có chút khó xử, nuốt một ngụm nước bọt: “Tớ nói nhưng cậu đừng giận nhé, tớ cảm thấy cậu gần đây rất hay thất thần, cần nhân, cái gì mà bạn trai trước đây, cái gì mà tự tử, bây giờ còn đáng sợ hơn, cả án mạng cũng nghĩ đến, cuộc sống nào có lý kỳ đến mức vậy. Tớ cảm thấy cậu suy nghĩ nhiều quá thì có.”

“Ý cậu là... đều tự tớ tưởng tượng ra?” Mục An ngây ngẩn cả người.

Lục Kiều gật mạnh đầu: “Khẳng định là vậy, tớ với cậu trước đây ngày nào cũng đi cùng nhau, chưa từng thấy bạn trai của cậu chứ đừng nói đến việc cùng với một người đàn ông chạy đến Lệ Giang tự tử vì tình. Còn có cái gì mà kinh khủng như án mạng, ai bị giết? Trong cuộc sống của cậu, ngoại trừ bố cậu đột ngột qua đời, cũng không có ai trong số những người quen biết gặp chuyện không may trong hai năm qua. Hơn nữa, cha cậu lúc đó là tai nạn xe mà. Vì thế tớ mới nói, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Mục An gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Có lẽ vậy.”

Trời tối rất nhanh, Mục An từ bệnh viện về nhà, thang máy đi tới tầng 4 bỗng nhiên dừng lại, mấy y tá vội vã đẩy một người bị thương vào, trong thang máy chỉ có một mình Mục An, Mục An nhích vào tận cùng bên trong. Trong lúc vô tình liếc mắt về phía người đang nằm, người này hình như bị thương cực kỳ nghiêm trọng, khắp toàn thân đều là máu, trên đầu cũng loang lổ vết máu.

Mục An nhìn chằm chằm, không thể dời mắt được đi. Ngơ ngác nhìn chăm chú vào màu đỏ đang dần khô lại, trong nháy mắt, toàn bộ khoang mũi, toàn bộ thang máy đều tràn ngập mùi máu tươi.

Lại là hình ảnh lần trước, Mục An nắm chặt tay, sắc mặt tái nhợt, hình ảnh trong đầu càng hiện ra rõ rệt, một người đàn ông, là một người đàn ông nằm trong vũng máu, Mục An cảm thấy rất rõ ràng. Cái cảm giác này nhất định là chính mình đã từng trải qua, tuyệt đối không phải là do ảo giác.

Trong đầu cô thoáng hiện ra một mảng lớn màu đỏ, toàn bộ màu đỏ thẩm dần vào trong đại não cũng như trong mắt cô, mắt cô bỗng như không nhìn thấy gì, chỉ có thể thấy một màu đỏ khiến người đến đau cả mắt, Mục An ôm lấy đầu hét lên một tiếng: “A!”

Các cô y tá trong thang máy đều giật mình, một người y tá đứng gần cô lo lắng nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Mục An ngồi xổm xuống góc thang máy, ôm chặt chính mình, vùi đầu giữa hai đầu gối, giọng nói run rẩy: “Máu... nhiều máu quá!”

Các cô y tá bốn mắt nhìn nhau, cho rằng Mục An bị cảnh máu me trước mắt làm cho kinh hãi, một y tá khác giải thích “Bệnh nhân này bị tai nạn xe, đương nhiên sẽ chảy nhiều máu, tiểu thư đừng sợ, nếu cô sợ, cô xoay người đi đừng nhìn anh ta nữa.”

Đến lúc mấy người y tá kia đẩy bệnh nhân ra khỏi thang máy, Mục An vẫn còn ngồi xổm trong góc, cánh cửa thang máy vừa đóng lại, lời nói đùa của mấy cô y tá vẫn bay vào tai cô.

“Cô ta có phải bệnh tâm thần không? Nhìn thì rất đẹp, nhưng đáng vẻ trông quái đến dọa người.”

Cửa thang máy đóng chặt, giọng nói của y tá bị chặn bên ngoài. Qua một lúc lâu Mục An mới mờ mờ ngẩng đầu nhìn xung quanh, vẻ mặt thất thần kinh hãi. Dựa vào tường thang máy để đứng lên, hai chân run rẩy đi ra khỏi thang máy, không phải ảo giác, tuyệt đối không phải ảo giác.

Mục An chạy đến cửa bệnh viện gọi xe, bây giờ cô nhất định phải nhìn thấy Du Khâm ngay lập tức.

Du Khâm mở cửa liền thấy ngay sắc mặt trắng bệch của Mục An, Mục An đứng ở cửa, thân thể vẫn còn run rẩy, luống túng nói: “Du Khâm... nhiều máu lắm!”

Du Khâm nhíu mi hỏi: “Mục An, làm sao vậy?”

Mục An cắn cắn môi dưới: “Du Khâm, em thấy một người đàn ông bị giết! Là thật, đúng hay không?”

Du Khâm chỉ nhìn cô, nhanh chóng đưa tay kéo cô vào phòng, Mục An ngồi ở ghế sofa nhìn bóng lưng Du Khâm đang hâm nóng sữa mà thấp thỏm, bất an. Động tác của Du Khâm không dừng lại nhưng ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt, ánh mắt đó trở nên tối tăm hơn.

Đem sữa đã hâm nóng đến cho Mục An, Du Khâm ngồi đối diện Mục An, hai khuỷu tay để ở đầu gối, nhìn cảm xúc trên mặt Mục An, cô hoảng sợ và hoảng loạn anh đều cảm nhận được rõ ràng, Mục An... xin lỗi!

Du Khâm liếm môi, chậm rãi nói: “Thật ra... anh vẫn không nói cho em biết, em... Có chứng hoang tưởng.”

Mục An kinh ngạc nhìn về phía anh, cái cổ trong tay bị siết chặt, Du Khâm nhìn cô, đứng dậy đi vào thư phòng lấy ra một chiếc túi hồ sơ màu xanh, anh đặt chiếc túi hồ sơ trên bàn, chậm rãi đẩy về phía Mục An: “Đây là hồ sơ bệnh án trước đây của em.”

Ngón tay Mục An run rẩy, cô cầm lấy túi hồ sơ rút ra tờ thứ nhất, gương mặt trắng nõn, mái tóc dài màu đen kia không phải mình thì là ai? Nhìn một chuỗi tiếng anh chú giải rất dài kia hô hấp của cô bắt đầu bất ổn, cô khó tin nhìn Du Khâm.

Ánh mắt thâm thúy của Du Khâm chuyên chú nhìn cô, lạnh lẽo nói: “Mục An, tin anh nhé, em chỉ là bị bệnh thôi, tự tử hay ăn mạng gì đó đều do em tưởng tượng ra, tất cả đều không tồn tại.”

Không...tồn tại sao? Mục An chăm chú nhìn Du Khâm. Tất cả quá khứ, thực sự... chỉ là mình ảo tưởng?

Mục An ép khóe miệng nhếch lên: “Du Khâm, đừng đùa nữa, chẳng buồn cười chút nào.”

Vẻ mặt Du Khâm rất nghiêm túc, ngồi xổm trước mặt Mục An, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, nét mặt cực kỳ ôn nhu: “Thật ra... Lục Bác Giản anh ta cũng biết, trước đây anh đã nói với anh ta. Có lẽ em không tin anh nhưng chẳng lẽ em cũng không tin anh ta?”

Mục An trừng lớn mắt: “Bác Giản... Các anh đã quen biết từ trước?”

“Ừ.” Du Khâm gật đầu, “Mục An, thả lỏng một chút nào, em chỉ là bị bệnh, đừng lo.”

Mục An vẫn chưa tin, cô liều mạng lắc đầu: “Sao có thể, em cảm thấy mình rất bình thường, em vốn không có vấn đề, anh gạt em.”

“Anh dẫn em đi gặp bác sĩ tâm lý trước kia của em, em có thể nói chuyện với anh ta, được không?” Du Khâm vẫn kiên nhẫn dỗ dành cô.

17. Chương 17

Moon_xinh

Phong Ca

Trong lúc chờ bác sĩ tâm lý Mike, cảm xúc của Mục An luôn khấn trương cao độ, Lục Bác Giản nhận được điện thoại của Du Khâm vội vàng chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt kinh hoảng của Mục An cũng cảm thấy hoảng hốt.

Mục An lo lắng nhìn Lục Bác Giản, gần như muốn nghe từ chính miệng anh một đáp án khác với đáp án kia: “Du Khâm nói... là sự thật?”

Lục Bác Giản nhìn Mục An, trầm mặc một lúc mới thấp giọng nói: “Ừ, hơn một năm trước em bắt đầu gặp phải căn bệnh này.”

Các ngón tay của Mục An đang đặt trên đầu gối siết chặt lấy gấu váy, răng cô cắn chặt vào môi đến trắng bệch, Du Khâm lo lắng cầm tay cô: “Không có chuyện gì đâu Mục An, em phải thả lỏng.”

Lục Bác Giản cũng an ủi cô: “Mục An, tin anh, tất cả đều là giả, em chỉ cần tiếp tục an tâm điều trị, tất cả rồi sẽ tốt thôi.”

Mục An nhỏ giọng lúng túng: “Nói cách khác... em là một bệnh nhân tâm thần?”

Du Khâm cùng Lục Bác Giản đều không nói gì, trong nháy mắt không khí nặng nề làm cho ba người đều cảm thấy hít thở không thông. Trợ lý của bác sĩ Mike đến gọi Mục An đi vào: “Mục tiểu thư, cô có thể vào được rồi.”

Du Khâm nhẹ nhàng nắm tay cô nói: “Yên tâm nhé!”

Nhìn bóng lưng Mục An cùng trợ lý đi vào phòng làm việc của bác sĩ Mike, Du Khâm mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, Lục Bác Giản cũng thở dài thật sâu, nhìn cánh cửa kính của phòng làm việc đang đóng chặt, anh lẩm bẩm nói: “Đây là kết quả mà cậu muốn sao?”

Du Khâm sụp mắt xuống: “Có ý gì?”

“Lừa dối cô ấy như vậy có ý nghĩa gì? Đối với cô ấy, rốt cuộc khi nào cậu mới thật lòng?” Giọng nói Lục Bác Giản đã trở nên hơi kích động.

Du Khâm đáp lại ánh mắt của anh, nói từng chữ rõ ràng: “Tôi từ đầu tới cuối đều thật lòng.”

Lục Bác Giản cười nhạo nói: “Thật? Lúc trước tiếp cận cô ấy không phải là vì báo thù sao?”

Các khớp ngón tay của Du Khâm bị bóp chặt phát ra tiếng kêu rắc rắc, anh cắn răng nói: “Anh có tư cách gì để nói như vậy, chỉ bởi vì tôi và Mục Vi Hào có thù oán nên hoài nghi tình cảm của tôi đối Mục An?”

“Chẳng lẽ cậu muốn nói với tôi rằng, cậu ở bên Mục An không phải là vì trả thù?” Lục Bác Giản cười lạnh, “Trước khi Mục An tới Lệ Giang đã nói với tôi, tất cả đều là giả sao?”

Sắc mặt Du Khâm thay đổi, anh lập tức đứng bật dậy: “Anh nói... trước khi Mục An đi Lệ Giang đã nói cho anh biết rằng tôi ở bên cô ấy là vì trả thù?”

“Đúng!” Lục Bác Giản châm một điếu thuốc, chậm rãi thổi ra những vòng khói: “Khi đó Mục An rất thống khổ. Trong quá khứ cậu chỉ đem lại cho cô ấy nỗi thống khổ. Hiện tại thì thế nào? Dựa vào lời nói dối để duy trì mối quan hệ giữa hai người? Quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, cuối cùng đến chính cậu cũng có thể phân biệt được cái gì là thật, cái gì là giả không?”

Du Khâm gơ cánh tay phải lên, chiếc nhẫn trên ngón tay khúc xạ ánh sáng đến chói mắt, ngón tay thon dài của anh thoáng qua trước mặt Lục Bác Giản: “Tôi chỉ biết một năm trước, cô ấy đã đồng ý kết hôn với tôi. Anh nghe cho rõ đây, đó là sau khi Mục Vi Hào gặp chuyện không may!”

Lục Bác Giản cười lạnh tanh: “Thật ấu trĩ, cậu còn không rõ sao? Nếu quả thật muốn lấy cậu, muốn cùng cậu trọn đời trọn kiếp thì tại sao phải lấy Du Ưc Sinh để triệt để chặt đứt ý niệm của cậu? Cậu thông minh như vậy sẽ không cho rằng cô ấy lấy Du Ưc Sinh là để trả thù cậu chứ?”

Du Khâm xanh mặt, trán nổi đầy gân xanh: “Câm miệng, nếu như không phải tôi làm tổn thương cô ấy, nếu như không phải cô ấy yêu tôi, tại sao lại kiên quyết muốn lấy cha nuôi tôi để chặt đứt ý niệm trong đầu tôi! Nói cho cùng vẫn là cô ấy yêu tôi.”

“Yêu thì có ích gì? Cô ấy đã đưa ra lựa chọn như vậy cũng vì không muốn cùng cậu có bất kỳ liên hệ nào nữa, cậu bây giờ lợi dụng cô ấy mất ký ức mà quần quýt lấy cô ấy, có phải là quá ích kỷ không. Cậu chỉ vì suy nghĩ của bản thân, vì cô ấy không còn nhớ gì, chờ cô ấy lại tiếp tục yêu cậu, đến lúc ký ức cô ấy được khôi phục không phải cô ấy sẽ còn thống khổ hơn sao?” Lục Bác Giản dùng một tay dí mẩu thuốc lá xuống gạt tàn.

Du Khâm sụp mắt, giọng nói cũng bị đè thấp xuống: “Anh không biết, tôi không thể buông tay. Nếu không phải vì tôi, cô ấy sẽ không chọn cách lấy cha nuôi tôi, nếu không lấy cha nuôi tôi, cô ấy cũng sẽ không biết thân thể của mình, cũng không bị kích động đến mức tự sát. Là tôi đã hại cô ấy, tất cả đều là lỗi của tôi.”

“Vì thế bây giờ cậu muốn chuộc tội? Muốn bồi thường?” Lục Bác Giản liếc xéo anh.

Du Khâm thở dài: “Không phải, vì muốn cho cô ấy một tình yêu không tính toán, không vụ lợi. Thiệt thòi của cô ấy, tôi sẽ đền bù gấp bội.”

Lục Bác Giản hơi bất ngờ nhìn Du Khâm, không nghĩ tới một người đàn ông còn trẻ lại nói ra những lời thâm tình đến vậy, có lẽ cuối cùng đã bị hành động sẵn sàng vì Mục An mà làm tắt cả của anh khiến cho

cảm động, một người đàn ông yêu một người phụ nữ như vậy, thử hỏi nếu là bản thân anh – Lục Bác Giản – cũng chưa chắc có thể làm được.

Mike là một người Pháp rất ôn hòa, anh đẩy gọng kính lên, cười và nói với Mục An: “Thả lỏng người nào, Mục An. Mới có một năm không gặp, thực sự không còn nhận ra tôi nữa sao?”

Mục An lắc đầu, cảm thấy mờ mịt: “Xin lỗi, tôi không nhớ được điều gì cả.”

Mike nhún vai, bắt tay vào làm báo cáo kiểm tra, vẫn dùng giọng tiếng Trung không chuẩn để nói: “Không sao, bệnh của cô theo biểu hiện lúc này là có dấu hiệu nặng thêm.”

Bàn tay Mục An khấn trương bóp chặt, cô do dự mở miệng: “Tôi...thật sự có chứng hoang tưởng?”

Mike ngừng động tác lật tư liệu, nhìn cô: “Nếu cô không tin, vậy thì chúng ta sẽ làm kiểm tra. Tôi sẽ hỏi cô vài câu, để xem cô có những biểu hiện của căn bệnh này không?”

Mục An gật đầu.

Mike cười trấn an cô: “Thả lỏng nào, câu hỏi rất đơn giản, cô không cần trả lời, chỉ cần tự đối chiếu trong lòng mình một chút, tự kiểm tra xem cô có hay phát sinh những tình huống tương tự hay không?”

Mike đẩy gọng kính, “Chứng hoang tưởng... trước kia cô tương đối nhiệt tình, năng động, bây giờ cô trở nên lạnh lùng, lại chỉ thích ở một mình, ngay cả người thân cũng không thích gặp. Rất hay có cảm giác đau đầu và mất ngủ. Có nhiều lúc lại thay đổi rất lớn, hay lo lắng, nghĩ ngợi, khó thích ứng với các mối quan hệ giao lưu, hay suy tư, lẩm bẩm và khóc cười vô cớ. Thậm chí có khi xuất hiện hành vi tự sát. Động tác lặp lại cứng nhắc mà không có mục đích gì. Thường hoài nghi tính chân thật của người bên cạnh khi nói chuyện, thậm chí hoài nghi có người muốn làm tổn thương mình...”

Mike còn nói rất nhiều, Mục An chỉ biết ngơ ngác nghe.

Từng có, rất nhiều tình huống cô đều có. Cô trở nên không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, tính tình ngày càng cáu kỉnh, thậm chí chỉ muốn một mình yên tĩnh, cả ngày không muốn gặp gỡ hay nói chuyện với ai. Nhất là lần trước sau khi ở nhà Du Khâm xem đĩa CD kia, cô thường tự lẩm bẩm, một mình ngậm ngốc, những bất thường trong thang máy bệnh viện, tất cả cô đều nhớ. Ngoài ra, người đàn ông đứng tuổi bắt cóc cô lần trước đã nói, cô tự sát...

Mục An hoàn toàn đông cứng, nói dễ nghe là chứng hoang tưởng, nếu nói khó nghe thì chính là bệnh tâm thần... Chính mình lại bị bệnh tâm thần, tất cả đều do mình tưởng tượng ra? Lúc đầu nghĩ Du Khâm lừa cô nhưng bây giờ Lục Bác Giản cũng nói, cả Mike cũng nói vậy, không có khả năng cả ba người đều lừa cô.

Mục An im lặng, không nói thêm gì nữa. Mike an ủi cô: “Tình huống của cô thực ra không có gì nghiêm trọng, chủ yếu vẫn là cô bị gánh nặng tâm lý, chỉ còn cách phải bình tĩnh lại, tiếp tục trị liệu, rất nhanh sẽ khôi phục thôi.”

Mục An không trả lời, đầu óc trống rỗng, vì sao mình trăm phương ngàn kế đã sớm biết sẽ có kết cục thế này... là thế này sao?

Mục An bắt đầu thực hiện trị liệu, vì không muốn Chung Việt lo lắng, cô lấy cớ đi du lịch xa. Mục An ở trại an dưỡng an tâm thực hiện trị liệu với Mike. Trại an dưỡng này nằm ở ngoại thành, khung cảnh rất tốt, trong trại có những thảm cỏ xanh lục rộng lớn, lá cây xanh mướt, trong hoa viên còn có nhiều người già cũng đang an dưỡng trong này. Sau 12 giờ, nơi đây rất an bình, thoải mái.

Du Khâm luôn ở bên cô, chăm sóc cô cả ngày, Mục An hay trêu ghẹo anh: “Không cần công ty nữa à?”

Du Khâm gối lên chân cô nằm trên thảm cỏ, xuyên qua cánh tay nhìn chân trời xanh thẳm: “Không cần! anh chẳng cần cái gì, chỉ cần em.”

Mục An mím môi cười: “Du Khâm, anh sến quá!”

Du Khâm ngồi dậy nhìn cô cười, lá cây lay động tạo thành những bóng mờ động trên khuôn mặt trắng nõn của cô, cô nở nụ cười điềm tĩnh làm cho anh cảm thấy tất cả những lo lắng này đều hóa thành hư không, Du Khâm đưa tay vuốt ve mặt cô, nói: “Mục tiểu thư, ba tháng nữa là anh 22 tuổi rồi.”

Mục An chớp chớp mắt: “Đòi quà sinh nhật hả?” Có phải là quá sớm không, còn những ba tháng nữa cơ mà.

Du Khâm nheo mắt, hung hăng cắn môi cô một cái: “Mục An, em có biết em nợ anh như trời như biển, nợ rất nhiều, bây giờ gặp em, anh muốn đòi lại hết.”

Về mặt Mục An giả vờ ghê tởm, nuốt nuốt nước miếng: “Đừng nói là cho em... tìm của anh nhé.”

Du Khâm cúi đầu cười cười, lắc đầu, anh tháo chiếc nhẫn đeo trên bàn tay phải rồi nhìn Mục An thật sâu: “Là một lời hứa hẹn.”

Mục An nhìn anh cúi đầu, điệu bộ trình trọng nắm giữ tay phải của cô trong lòng bàn tay anh, như một tín đồ ngoan đạo: “Nó... vốn thuộc về em. Vì thế em nợ anh một lời hứa, đến lúc anh 22 tuổi, em phải giúp anh thực hiện nó.”

Mục An mơ màng nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt, anh không nói hết cả câu mà nói từng từ từng từ, chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng ôn nhu, tim Mục An lúc này đập loạn xạ, mắt sụp xuống: “Nhưng... thế có phải quá nhanh không?” Anh mới 22 tuổi, còn quá trẻ, hôn nhân là chuyện cả đời, ở bên anh... hình như cô thường có cảm giác không đủ an toàn.

Du Khâm nhìn ra được, hai mi nhắm lại: “Em không tin anh sao?”

“Không phải.” Mục An thở dài, chỉ là còn rất nhiều điều chưa thể xác định được, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, “Em có bệnh, anh không để ý sao?”

Du Khâm thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ là chuyện nhỏ, không vấn đề gì. Mike đã nói sẽ khôi phục được. Dù cho rất ...” Tay của anh để bên hông của cô, mạnh mẽ ôm cô vào lòng, môi đặt trên môi cô nói nhỏ, “Anh rất muốn em.”

Mục An nhắm mắt mỉm cười, yên lặng nhận lấy nụ hôn nồng nhiệt của anh, kết hôn, có lẽ... có thể suy nghĩ.

18. Chương 18

Moon_xinh

Phong Ca

Thế nhưng thông thường có rất nhiều chuyện, khi bạn không còn chấp nhất nữa thì nó lại ùn ùn kéo tới vào lúc bạn không đề phòng nhất, ép bạn đến mức hít thở không thông. Mục An bắt đầu gặp ác mộng, những cảnh trong mộng lại rất chân thực, trong giấc mộng đó, cô còn gặp cả bố cô là Mục Vĩ Hào, còn có... một người mà cô nhìn không rõ, chạm không được – Du Khâm.

Mục An tận mắt thấy Du Khâm lạnh lùng cầm một con dao gọt hoa quả trong tay, đánh nhau với cha cô, cảnh tượng anh dùng chiếc dao gọt hoa quả kia lắc qua lắc lại trước mặt vô cùng rõ ràng. Cô chỉ đứng cách họ vài bước, nước mắt rơi đầy mặt nhưng cô không sao chạm được vào họ.

Bỗng nhiên Mục An ôm chầm đứng dậy, phát hiện tất cả chỉ là một cơn ác mộng. Cô cảm thấy một cảm giác lạnh lạnh trên mặt, đưa tay lên sờ mới biết mặt mình không biết vì sao đã đầy nước mắt.

Có lẽ là do bản thân cô quá sợ hãi cảnh tượng trong giấc mơ đó trở thành hiện thực.

Cô ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, rèm cửa không ngừng lay động khi có gió thổi qua, Mục An đi tới, dùng chân trần bước trên sàn gỗ mà vẫn không cảm thấy lạnh, đêm cuối thu, nhiệt độ trong không khí rất thấp. Mục An mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, chậm rãi trèo lên bệ cửa sổ. Phòng bệnh của cô nằm trên tầng 5, nhìn ra ngoài chỉ thấy một khoảng không tối đen, Mục An ngồi trên bệ thả chân ra bên ngoài, để mặc cho gió thổi qua làn váy mỏng dưới chân cô.

Dưới trời đêm, nhiều vì sao lấp lánh sáng.

Du Khâm phát hiện Mục An ngày càng trở nên trầm mặc hơn, hay chăm chú nhìn anh đến phát ngốc, rõ ràng là đang nhìn anh nhưng ánh mắt lại giống như xuyên qua anh nhìn về một nơi nào khác. Du Khâm ngồi cùng cô trên ghế đá trong hoa viên, nhẹ giọng hỏi cô: “Làm sao vậy? Hai ngày nay hình như tâm tình em bị giảm sút, không quen ở đây sao?”

Mục An nhìn Du Khâm, khẽ lắc đầu: “Không có.”

Du Khâm nhìn một bên mặt cô, nhìn bộ dáng trầm mặc của cô mà yêu chiều nói: “Nếu không thích ở đây, anh đón em về nhà.”

Mục An nhẹ nhàng cười, vẫn tiếp tục lắc đầu, nhìn những chú bướm nhỏ đang vờn đuổi nhau giữa những bông hoa phía xa xa: “Du Khâm anh nghĩ xem, khi con người sống chung với nhau có phải không thể vừa khiếm khuyết lại vừa nói dối để duy trì sự tốt đẹp được, đúng không?”

Lòng Du Khâm trùng xuống, đột ngột xoay người nhìn cô, chỉ thấy cô nhếch nhẹ khóe môi, khuôn mặt nở một nụ cười, Du Khâm cúi người hung hăng hôn lên môi cô: “Mục An, anh mặc kệ em muốn nói gì, muốn làm gì, anh sẽ không bao giờ để em rời bỏ anh đâu.”

Mục An hai tay vòng qua hông anh, Du Khâm à... Mặc kệ chúng ta có cố gắng bao nhiêu, chân tướng sự việc... là không thể thay đổi không được.

Hai giờ đêm, y tá trực ban đi kiểm tra phòng bệnh của Mục An, nhìn thấy bên trong vẫn còn ánh đèn, cô ta nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh thì thấy trên giường không có người, cửa sổ phòng mở rộng, cô ta xoa xoa đôi bàn tay đã lạnh giá, đi đến bên cửa sổ muốn đóng lại, vô tình nhìn thấy Mục An đang ngồi ở một góc cửa sổ, quần áo trắng, tóc thả dài, hình ảnh quý dị như vậy làm cô ta hết hồn.

“Mục tiểu thư?” Cô y tá yếu ớt gọi cô.

Mục An quay đầu lại, nhìn cô ta cười cười: “Đừng lo lắng, tôi chỉ... muốn nhìn bầu trời một chút.” Nhìn xem linh hồn cha tôi đang ở nơi nào?”

Ngày hôm sau, tin đồn đã lan truyền ra toàn bộ trại an dưỡng, họ đồn rằng bệnh tình của Mục tiểu thư không nhẹ, nửa đêm thường leo lên ngồi trên bệ cửa sổ. Sau khi Du Khâm nghe Mike kể lại chuyện này liền kiên quyết đòi đưa Mục An về nhà, ban ngày sẽ đưa cô quay lại điều trị.

Mục An thu dọn hành lý xong, ngẩn ngơ ngồi trên giường. Du Khâm đi làm xong thủ tục, quay lại phòng bệnh đã nhìn thấy bóng lưng lẻ loi của cô, Du Khâm chậm rãi bước lại, bước chân nặng nề, nhìn thấy ánh mắt thất thần của cô thì khẽ thở dài: “Mục An?”

“Xong rồi?” Mục An lập tức lại giả chiều bả mỉm cười, không hề lưu lại một chút gì của trạng thái thất thần khác thường lúc trước.

Du Khâm nhíu mày nhưng cũng không nói gì, đưa tay phải ra cầm túi hành lý của cô, nói: “Đi thôi.”

“Du Khâm...” Mục An đứng ở phía sau anh mà không lập tức đi theo.

Du Khâm dừng bước, Mục An trầm mặc một lúc cuối cùng cũng hỏi một câu: “Em thực sự... có bệnh?”

Bàn tay đang đeo bao tay của Du Khâm nắm lại thật chặt: “Ừ.”

Mục An mím môi nhìn bóng lưng của anh, khe khẽ thở dài, đi tới khoác cánh tay anh: “Đi thôi.”

Buổi tối, Du Khâm đắp chăn kín mít cho Mục An xong thì chuẩn bị rời đi, Mục An lại gắt gao túm lấy một góc áo sơ mi của anh không chịu buông tay, hành động này cực kỳ giống với đêm trước khi Mục An rời đi một năm trước đây.

Du Khâm ngồi xổm bên cạnh giường, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Làm sao vậy?”

Bàn tay Mục An càng nắm chặt hơn, nhỏ giọng nói: “Ở lại bên em.”

Du Khâm kéo chăn lên, ôm lấy cô, yên tĩnh nằm bên cạnh.

Mục An nhắm mắt yên lặng nằm trong ngực anh, giống như đang ngủ, một lúc lâu sau bỗng nhiên cô ngẩng đầu lên, hai mắt mở to sáng lung linh: “Du Khâm, anh nói xem. Nếu chúng ta không xảy ra chuyện như

một năm vừa rồi, nếu anh lớn tuổi hơn một chút, nếu chúng ta có một đứa con, có phải tốt biết bao.” Nếu thật sự như vậy, dù cô có rời đi anh cũng sẽ không phải cô đơn.

Du Khâm cười nhẹ: “Chờ sau khi chúng ta kết hôn, năm đầu tiên sẽ sinh một đứa con.”

Mục An cọ cọ vào ngực anh, không còn thời gian nữa...

Du Khâm thấy cô không nói gì, đưa tay nâng lấy cằm cô, khẽ vuốt ve: “Làm sao vậy, mấy tháng nữa cũng không chờ được sao?”

Mục An chủ động hôn lên môi anh, giọng nói quyến rũ: “Không chờ được.”

Bàn tay Du Khâm đang để bên hông cô bóp nhẹ: “Tiểu yêu tinh.”

Xoay người đem cô đặt ở dưới thân, Du Khâm cắn nhẹ từ vai của cô xuống dưới, lưu luyến ở xương quai xanh của cô, để lại dấu hôn: “Mục An, anh yêu em.”

Tay Mục An đặt trên lồng ngực anh, cảm nhận được nhịp tim đập trầm ổn của anh, bên tai còn có tiếng thở dốc của anh, cảm giác rất chân thực nhưng vì sao vẫn cảm thấy không đủ, khóe mắt Mục An ẩm ướt, cô nghiêng người ngậm vành tai anh: “Du Khâm, em yêu anh.” Rất yêu, rất yêu, yêu đến mức trái tim vô cùng đau đớn.

Du Khâm hôn trượt xuống một đường, liếm nhẹ vào khoảng bụng bằng phẳng của cô, chậm rãi tiến về nơi mềm mại của cô, làm cho cô càng thêm ẩm ướt. Mục An run rẩy từng đợt, siết chặt lấy tấm ga trải giường phía dưới, mắt Du Khâm tràn ngập ý cười, tràn đầy dục vọng, hôn nhẹ lên cánh môi như hoa của cô: “Mục An, muốn anh không?”

Mục An nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, vươn tay vuốt ve đường nét anh tuấn trên khuôn mặt anh, chống người dậy thì thầm lời yêu thương bên tai anh, đôi mắt Du Khâm tối đi mấy phần, anh nheo nheo mắt nhìn cô, cắn răng nói nhỏ vào tai cô: “Anh chỉ sợ em ngày mai không thể xuống giường được.”

Mục An vòng tay qua cổ anh, liếm qua yết hầu của anh, nụ cười vô cùng quyến rũ.

Khóe môi Du Khâm nhấc lên, thô bạo tiến vào.

Mục An cảm thụ được trong người dâng lên từng đợt khoái cảm nhưng cảm giác trống vắng trong lòng vẫn còn rất rõ ràng, chưa đủ! Du Khâm, còn chưa đủ! Rốt cục em muốn cái gì? Anh cho em ... vô luận là cái gì, em muốn thế nào vẫn đều cảm thấy không đủ.

Mục An quần quít lấy Du Khâm, trong lòng Du Khâm lại không an, cảm thấy việc này cực kỳ giống với đêm trước đó một năm, chẳng lẽ cô lại muốn biến mất không dấu vết? Du Khâm nắm chặt lấy vòng eo nhỏ, nhìn mái tóc dài của cô uốn lượn, cả người phủ trên người cô, trên lưng anh lấm tấm mồ hôi: “Mục An, hứa với anh, không bao giờ rời khỏi anh.”

Mục An nằm sấp xuống. Cúi người hôn lên ngực anh, kéo cánh tay anh, đưa những ngón tay thon dài của anh ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng mút lấy. Yết hầu Du Khâm căng ra, dùng sức thúc cô một chút: “Xem ra, ngày mai em thực sự không muốn xuống giường rồi.”

Khoảng nửa đêm, Du Khâm phát hiện người bên cạnh không thấy đâu, anh ngồi dậy sờ sang bên cạnh, chăn đệm đã lạnh lẽo, anh đứng dậy ra ngoài ban công thì thấy Mục An. Cô đang ngồi núp trong một góc ban công, gác mặt trên hai đầu gối, Du Khâm đến gần cô nhẹ nhàng gọi: “Mục An?”

Đúng lúc Mục An ngẩng đầu lên, tim Du Khâm như bị ai bóp chặt, trên khuôn mặt tái nhợt của Mục An đã vương đầy nước mắt, bàn tay kẹp giữa hai đầu gối của cô lóe lên một con dao sáng bóng, nước mắt Mục An thấm ướt mấy sợi tóc mai, giọng nói của cô hơi khan nhưng lại không chút lung túng: “Hóa ra...người giết cha lại chính là em.”

Viền mắt Du Khâm cay cay, nhìn cô run rẩy bất lực trước mắt mình trong lòng anh càng cảm thấy sợ hãi, anh vẫn luôn lo sợ sẽ mất cô vĩnh viễn. Du Khâm dịu dàng dỗ dành cô: “Ngoan, trước tiên đưa dao cho anh đã.”

Mục An cúi đầu nhìn con dao lạnh lẽo trong tay, nhỏ giọng ngập ngừng: “Con dao sắc bén như vậy, lúc lướt qua huyết quản sẽ rất đau đớn, phải không?”

Sắc mặt Du Khâm trở nên tái nhợt: “Mục An!”

Nước mắt Mục An lại một lần nữa tràn mi, bàn tay cô run rẩy cầm con dao gọt hoa quả để ở cổ tay mình, chăm chú nhìn vào sắc mạch màu xanh. Trong giờ khắc đó, ánh mắt Du Khâm trở nên tối sầm, liều lĩnh đoạt lấy con dao trong tay cô ném vào thùng rác, ôm chặt lấy cô: “Mục An, không được, không được rời bỏ anh.”

Mục An cảm thấy bả vai mình ươn ướt, cô đưa tay dẫu Du Khâm ra, ngón trở lướt qua khóe mắt anh, cô đưa ngón tay dính nước mắt anh lên môi mình liếm nhẹ, mặn chát, cô ngẩng đầu nhìn Du Khâm, nụ cười vẫn đẹp đẽ: “Tình yêu em dành cho anh cũng có vị như thế phải không?”

19. Chương 19

Moon_xinh

Phong Ca

Du Khâm ôm Mục An về giường không cho cô nói thêm gì nữa, giữ chặt cô trong ngực nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô: “Ngoan, đừng nghĩ lung tung, dù em nhớ lại được gì anh cũng không cho phép em tự mình quyết định.”

Mục An nép vào ngực anh, thân thể vẫn còn run rẩy, có lẽ do cô đứng ngoài ban công lâu, gió thổi mạnh làm cho bị lạnh, môi Mục An trắng bệch, cô thấp giọng nói: “Du Khâm, đừng gạt em nữa, em nhớ ra hết rồi.” Toàn bộ. Mỗi một đoạn ngắn cô đều nhớ lại vô cùng rõ ràng.

Cơ thể Du Khâm cứng ngắc trong một giây, sau đó bá đạo ôm chặt lấy cô: “Nhớ được thì sao nào, em đừng nghĩ em sẽ tiếp tục chạy trốn được.”

Mục An không nói gì, Du Khâm cúi đầu cắn chóp mũi của cô, nói: “Mục An, em có thể công bằng với anh một chút được không, đừng lúc nào cũng nghĩ tới việc bỏ đi, nhìn anh đi, nhìn người đang ở bên cạnh em đi.”

Viên mắt Mục An nóng lên, vươn tay ôm lấy cổ anh, thút thít khóc: “Du Khâm, đó là cha của em mà, cho dù không phải là cha ruột, ông ấy cũng nuôi dưỡng em hai mươi mấy năm, máu của ông ấy nhuộm đầy vạt áo em, anh bảo em phải làm thế nào...Coi tất cả như chưa từng phát sinh sao?”

Du Khâm cúi đầu hôn nước mắt cô: “Xin lỗi... Đều do anh, đều do anh hại em.”

Mục An lắc đầu, cắn chặt môi: “Không, em không oán trách ai cả, đã tới bước này rồi chúng ta không thể tiếp tục được nữa.”

Du Khâm nghe vậy thì ngồi bật dậy, hai tay nắm chặt vai Mục An, trong mắt nổi lên một ngọn lửa giận: “Em lại nói bậy bạ gì vậy, Mục An, em đừng nghĩ đến việc chạy trốn. Anh không có dũng khí lại một lần nữa tận mắt nhìn thấy em đau khổ nhảy xuống vực.” Anh nắm chặt tay cô, rất cẩn thận như thể nếu buông cô ra, cô sẽ tan biến như bọt biển: “Nếu không vui anh sẽ mang em đi, mang em rời khỏi nơi này.”

Mục An rơi lệ nhìn anh, bị anh truy vấn đầu đau muốn nứt ra: “Trốn cũng không thoát được, chuyện đó đã để lại dấu ấn trong lòng em.”

Trên mặt Du Khâm là nỗi đau đớn không cách nào xóa bỏ được, anh yêu thương lau nhẹ nước mắt cô: “Mục An, trước nay em vẫn luôn thông khổ như vậy... là anh đã quên mất cảm thụ của em. Một năm trước đã vậy, bây giờ vẫn vậy...Xin lỗi em.” Hiện thực tàn nhẫn, dù che giấu thế nào, dù trốn tránh thế nào cũng không thể thoát nổi, trong lòng Mục An có tội, chính cô tự cho là thế, không phải là tội về mặt pháp luật mà tội về mặt tình cảm.

Ngày hôm sau, Du Khâm vẫn kiên trì đưa Mục An đến phòng khám điều trị, Mục An trò chuyện với Mike xong thì ngoan ngoãn ngồi trên hành lang chờ Du Khâm, Du Khâm gặp Mike rồi đi lấy thuốc.

Mục An nhìn hành lang vắng vẻ, một mảng màu xám lại làm cô cảm thấy choáng váng, bỗng nhiên vai bị một người vỗ nhẹ, Mục An quay đầu lại, khẽ cười nói: “Cha...”

Du Khâm đi lấy thuốc trở về đã thấy hành lang trống không, không thấy bóng dáng Mục An đâu. Hộp thuốc trong tay rơi xuống vương vãi trên đất, Du Khâm gần như phát điên lao đi tìm kiếm, từng tầng nhà, từng phòng bệnh đều xông vào, tìm toàn bộ trại an dưỡng mà vẫn không thấy Mục An đâu.

Anh tìm Lục Bác Giản, cùng đi tìm Mục An ở chỗ các bạn bè cô, đồng nghiệp trước đây, đều không có manh mối.

Ngay lúc Du Khâm hoàn toàn tuyệt vọng, không còn tin tức thì Mạc Khởi Diễn gọi điện tới, giọng nói nghiêm trọng: “Mục An, cô ấy... tự thú rồi.”

Di động Du Khâm rơi xuống sàn nhà, giọng nói của Mạc Khởi Diễn vẫn còn trên loa đang nói gì đó, Du Khâm đã không có dũng khí nghe tiếp nữa. Chỉ có một câu nói kia vẫn còn vang vọng trong tai, Mục An, cô ấy tự thú, tự thú... Du Khâm cay đắng cười ra tiếng nhưng âm thanh phát ra lại xù xì, quạnh quẽ, Mục An, em thực nhẫn tâm.

Bên ngoài sở cảnh sát, Du Khâm đợi rất lâu cuối cùng đã lấy lại được bình tĩnh, nhưng cô từ chối tất cả những người đến thăm. Du Khâm từ trại tạm giam đi ra, ngửa đầu mờ mịt nhìn lên bầu trời đang đổ mưa nhỏ, từng giọt tí tách rớt trên mặt, anh dút tay vào túi quần, dần đi xa, bóng anh cách trại giam ngày càng xa...

Ba năm trước...

Du Khâm ngồi ở hàng cuối của bậc thang phòng học, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, liếc nhìn phòng học không còn chỗ trống nào mà nhẹ nhàng thở dài. Bài diễn thuyết của giáo viên trung văn còn chưa bắt đầu, anh đã cảm nhận được sự chờ đợi đè nén của rất nhiều người. Chú để lại mình anh trong này nghe giảng nhưng với trình độ Trung văn của anh thì nghe hiểu được hay không cũng là cả một vấn đề.

Đang định trốn học thì cả phòng bỗng im phăng phắc, chỉ thấy một người phục nữ mặc bộ đồ đen đứng trên bục giảng, vẻ mặt không giận mà uy. Du Khâm đã nhấc chân phải lên lại rút về, ở trước mặt bao người mà trốn đi thì có lẽ không tôn trọng người khác lắm? Mặc dù bình thường Du Khâm nghịch ngợm gây sự đã thành quen nhưng để người lớn hài lòng, anh vẫn ngoan ngoãn quay trở lại chỗ ngồi.

Bài giảng mới bắt đầu chưa đầy 5 phút, cửa phòng học đã bị một tiếng “rầm” mở ra, Mục An thở hổn hển đứng ở cửa, nhìn cả phòng học rộng lớn, mấy trăm ánh mắt đang lấp lánh nhìn cô, Mục An cảm thấy tai mình nóng lên. Cô nheo mắt cười cười, khoảng cách xa như vậy vẫn có thể nhìn thấy cặp mắt của vị chủ nhiệm kia đang phóng ra hàng nghìn lưu điện hung hăng phóng về phía cô.

Mục An gơ tay cúi đầu che trước trán, tự làm đà điều ngăn cản tầm nhìn của chính mình, sau đó tùy tiện tìm một hàng ghế phía sau ngồi xuống, nhưng cô đi giày cao gót không quen, giày cao 7cm tạo ra tiếng kêu, lúc cô đặt mông ngồi xuống, ghế băng cũng phát ra tiếng kêu nặng nề, lúc này Mục An không dám ngẩng đầu nhìn chủ nhiệm, cô biết cái nhìn ấy nhất định có thể giết vài cái mạng của cô. Lớp học tĩnh lặng, Mục An sắp bị bầu không khí này làm cho phát khiếp, cuối cùng chủ nhiệm cũng nhẫn nại tiếp tục giảng bài.

Nếu không bị Lục Kiều kéo đi tham gia bữa tiệc thân thiết sáu người nào đó thì cô cũng không đến nỗi chật vật thế này. Cúi đầu nhìn chiếc váy màu đen lộ vai đang mặc, huyết thái dương của Mục An nhảy lên, đầu óc lập tức vận động, định tìm một cái cớ để ma trảo của lão thái bà chủ nhiệm lưu tình.

Lấy laptop ra, lơ đãng làm bộ ghi chép nhưng cô cảm nhận được có một ánh mắt đang nghiên cứu quan sát mình, Mục An xoay mặt nhìn qua thì thấy ánh mắt như đang cười của một người thanh niên chừng mười tám, mười chín tuổi, tay chống cằm nhìn cô.

Mục An tức giận nhìn lại cậu ta, trong lòng âm thầm mắng tiểu quỷ. Mặc dù chỉ liếc mắt một cái, Mục An vẫn hơi kinh ngạc, cô cũng không phải loại nữ sinh nhìn thấy giai đẹp liền trở nên dúi mù nhưng với người thanh niên đẹp trai trước mắt này, cô cũng cảm thấy bị hấp dẫn. Cô hơi xấu hổ dời mắt đi, ngòi bút trên máy tính lại dịch chuyển không mục đích.

“Son môi đẹp đấy.” Cậu học sinh kia bỗng nhiên chống cằm vào cánh tay, nhàn hạ ghé sát xuống mặt bàn nói với Mục An.

Mục An nhăn mày nhìn cậu ta, khóe miệng nở ra một nụ cười với cậu ta nhưng không có ý định đáp lại lời nói vừa rồi của cậu. Tiểu quỷ thối này nói tiếng phổ thông còn không sôi, vậy mà dám đùa giỡn với mình, âm thầm đánh giá cách ăn mặc của cậu ta không giống với một học sinh trung học, trông giống sinh viên hơn, chẳng lẽ làm việc ngoài giờ?

Du Khâm thấy cô không thêm để ý đến mình thì nhú nhú mày, ngượng ngừng dời tầm mắt trở lại bục giảng, trên bục giảng giáo sư nói rất to, thể nhưng Du Khâm nghe không hiểu nhiều, anh lại liếc nhìn người bên cạnh. Thấy cô yên lặng viết viết cái gì đó, Du Khâm thấp giọng hỏi: “Cô...không biết nói?”

Mục An đảo mắt lườm lại: “Cậu mới là không biết nói.”

“Ừ, Cô tên gì?” Du Khâm cảm thấy hưng phấn, dù sao giáo sư đang nói cái gì anh nghe cũng không hiểu.

Mục An liếc mắt nhìn anh: “Dù sao cũng không tên là ‘Ừ’.”

“Cho nên mới hỏi cô tên gì đấy thôi.” Du Khâm tiếp tục không ngại học hỏi.

Mục An chòng chọc nhìn anh một hồi, nhăn mũi nói: “Cậu bé, đừng lôi kéo sự chú ý của chị, chị không thích hấp dẫn người khác, chỉ thích bị người khác hấp dẫn thôi.”

“...” Du Khâm cảm thấy bị ghen, khóe miệng anh nhếch lên, “Cô thật đúng là... thú vị.”

“Cám ơn.” Mục An tiếp tục cúi đầu ghi chép, tầm mắt chủ nhiệm đã liếc qua đây nhiều lần, bắt được quả tang cô không chuyên tâm nghe giảng, nếu thêm lần này nữa thì cô xong đời rồi.

Mà cái tên tiểu quỷ bên cạnh này lại không chịu dừng, tiếp tục hỏi: “Cái gì gọi là không thích hấp dẫn người khác?”

Mục An cảm thấy đau đầu: “Ví dụ như, tiểu quỷ cậu, chẳng lẽ muốn điều khiển chị đây?”

Du Khâm nghe xong thì hiểu rõ, gật gù, anh trầm mặc hơn, bỗng nhiên kề tai Mục An thấp giọng nói: “Tôi lại rất có hứng thú muốn thử xem, cuối cùng là ai hấp dẫn ai?”

Ở vào thời kỳ con trai đang trưởng thành, giọng nói đặc biệt trầm thấp, hơi thở ấm áp phả vào tai cô, Mục An thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, cô vội vàng nghiêng người sang hướng khác: “Tiểu quỷ chết tiệt, dám đùa giỡn với tôi, có phải không muốn sống nữa không?”

Khóe mắt Du Khâm cong cong, không buồn trả lời, chỉ nhìn cô cười vui vẻ.

Mục An biết cái cọ kiêu này chỉ tốn hơi thừa lời: “Tôi đối với loại người nói tiếng phổ thông còn không chuẩn bằng con nít thì không có hứng thú.”

Du Khâm chớp mắt: “So với con nít?”

Mục An không nói, chỉ nhìn anh, câu nói vừa rồi đã hết sức rõ ràng, không có gì khúc mắc.

Kết thúc bài giảng, quả nhiên Mục An bị chủ nhiệm gọi tới phòng làm việc, Mục An khẩn trương đan tay vào nhau, lúng ta lúng túng nói: “Chuyện kia... Chủ nhiệm, hôm nay...”

“Ba” chủ nhiệm giận dữ ném tập giáo án xuống bàn, gương mặt ngày thường không có biểu cảm gì hiếm khi có dịp vụn vỡ thế này: “Mục An, nói thử xem, ăn mặc như vậy là muốn làm gì?”

Mục An không được tự nhiên kéo kéo cổ áo: “Chuyện kia... thực sự phải nói à?”

Chủ nhiệm cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm: “Nói!”

Mục An thở dài: “Bị kéo đi làm...mai mối.”

Ngụm trà chủ nhiệm vừa uống bị sặc trong cổ, trừng mắt nhìn Mục An, Mục An run sợ trong lòng, không dám nói lời nào.

Chủ nhiệm hừ mũi nói: “Không biết là cô còn kiên thêm chút đó đấy?”

Mục An vội vã giải thích: “Không phải, là bạn của em, cô ấy khai trương trung tâm môi giới kết hôn nên kéo em đi gặp mặt, cái đó...em tới trễ nên không có thời gian thay đồ thôi.”

Chủ nhiệm quét mắt qua bờ vai trắng ngần của cô: “Biến thành như vậy ở trước mặt học sinh còn ra thể thống gì, một chút hình tượng của giáo viên cũng không có. Lập tức thay đồ cho tôi.”

Mục An đứng bất động, hứng chịu ánh mắt nghi hoặc của chủ nhiệm, Mục An nhỏ giọng nói: “Em không mang quần áo để thay.”

“Vậy cô định tiếp tục ăn mặc như vậy để lên lớp? Hả?”

Mục An nhìn chủ nhiệm không ngừng giận dữ, cô lui về sau một bước ngắn, nói khẽ: “VẬY... nếu không, chủ nhiệm cho em mượn một bộ quần áo đi?”

Chủ nhiệm trừng mắt nhìn làm cô á khẩu, ngón tay Mục An chỉ chỉ vào phòng làm việc của chủ nhiệm ở gian bên cạnh, cười nịnh nọt: “Ồ trong đó có một bộ quần áo của chủ nhiệm, lần trước em vô tình thấy.”

Chủ nhiệm khinh thường liếc nhìn vòng một của Mục An: “Quần áo của tôi, cô mặc vừa chắc?”

Mục An thấy tầm mắt của chủ nhiệm đi từ vòng một xuống đến vòng ba của mình thì hơi nổi giận, kéo kéo chiếc váy ngắn xuống: “Chủ nhiệm, em thể nhưng đầy đủ diện nước đấy.” Thấy ánh mắt kinh ngạc của chủ nhiệm, Mục An theo tầm mắt của cô nhìn lại, thấy cậu thanh niên ở phòng học lúc nãy và một người đàn ông đứng tuổi đang đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn cô.

Mục An giữ chặt chiếc váy ngắn, ngượng ngùng cười: “Chủ nhiệm, chị sao lại quên đóng cửa?”

20. Chương 20

Moon_xinh

Phong Ca

Khóe mắt Mục An giật giật, tên tiểu quỷ trước mặt vẫn bày ra một bộ dáng không nghiêm túc, thật đáng đánh đòn. Mục An cố nhẫn nại đến lần thứ n, điều chỉnh nét mặt nhìn cậu ta: “Ysw cậu là... muốn tôi dạy bổ túc tiếng Trung cho cậu?”

“Cô giáo, cô không phải tốt nghiệp đại học khoa tiếng trung sao? Vì sao tôi nói đơn giản vậy mà cô nghe cũng không hiểu?” Về mặt Du Khâm xem thường nhìn cô.

Mục An nghiêng rằng, thật muốn bỏ nhào vào tên tiểu bạch kiểm chói mắt kia mà cắn cho cậu ta một phát, lời nói sắc bén châm chích thế sao có thể là của một tiểu quỷ chưa đến 18 tuổi được chứ?

Mục An cười gượng hai tiếng: “Thật ngại quá, chị không thiếu tiền, không-làm-thêm.” Vừa dứt lời đã bị chủ nhiệm không khách khí đánh ột cái vào gáy, kêu lên một tiếng, Du Khâm đứng cạnh Triệu Chấn Minh không tỏ thái độ gì.

Mục An giận mà không dám nói, chỉ trừng mắt nhìn chủ nhiệm, chủ nhiệm không buồn để ý mà quay sang cười cười với Triệu Chấn Minh, lại quay về Mục An, thấp giọng nói: “Đây là cháu trai của chủ tịch hội đồng quản trị trường, cô có phải muốn mất việc luôn không?”

Mục An nhìn khuôn mặt mẹ kế vạn năm không thay đổi của chủ nhiệm, bĩu môi. Muốn cô sợ à? còn kém lắm. Cho dù có đắc tội với ai, cô cũng tuyệt đối tin tưởng cha mẹ cô có năng lực giải quyết thay cô. Có điều, Mục An thực sự không muốn lúc nào cũng dựa vào thân phận đặc thù của Mục Vĩ Hào và Chung Việt, vì thế nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Quay đầu liếc nhìn tên tiểu quỷ đang nhàn nhã ngồi trên sô-pha, dáng vẻ như đang xem kịch vui, đúng là đáng đánh đòn... Mục An lém lỉnh híp mí mắt, quay lại nhìn chủ nhiệm cười tươi: “Được thôi.”

Chủ nhiệm sững sốt, không ngờ một nha đầu bình thường ngang tàng như vậy mà bây giờ vừa nói câu đầu tiên đã chấp thuận rồi?

Du Khâm nhìn vẻ mặt tính toán của Mục An, khóe môi nhếch cười, xem ra cuộc sống sau này sẽ không nhàm chán lắm.

Sau khi làm giáo viên của Du Khâm một tháng, Mục An mới âm ỨC phát hiện ra đây là quyết định không sáng suốt nhất kể từ khi chào đời tới nay, tiểu quỷ này tiếng Trung vận dụng cực kém không nói, vấn đề bất bình thường hơn là rất hay hỏi Mục An những vấn đề cực kỳ, cực kỳ rõ ràng nảy ra trong đầu mình.

Hôm nay Mục An lại bị hỏi loanh quanh một vòng, chẳng muốn nói gì, chỉ nhìn trời rồi nằm sấp xuống bàn tự cảm thán: tại sao mình lại phải nhận công việc khó nhằn này?

Về mặt Du Khâm hồn nhiên: “Cô giáo?”

Mục An nhìn anh, âm thầm lắc đầu: “Tôi nghĩ... Tôi bị ốm rồi.” Nhất định là đầu óc cô có vấn đề, nhất thời hồ đồ tự tìm phiền phức ỉn.

Du Khâm kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn cô: “Khó chịu sao?”

Mục An chỉ gật gật đầu, tiếp tục gục xuống bàn cảm thán.

Du Khâm cái hiểu cái không, anh cũng học theo Mục An, ghé mặt xuống bàn nhìn cô: “Thì ra là đau đầu, muốn uống thuốc không?”

Mục An hừ lạnh hai tiếng, cộng thêm cái liếc mắt không thèm đáp lại anh, tiếp tục úp sấp xuống bàn. Thu hồi tầm mắt đang nhìn bức tranh trên tường, Mục An lại thấy mình quá gần cặp mắt kia. Qua con mắt đen lay láy ấy cô có thể nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của mình, Mục An nhận thấy ánh mắt Du Khâm không bình thường nhưng không bình thường thế nào thì cô không diễn tả được. Chuyển tầm mắt sang chỗ khác, cô toan đứng dậy nói: “Hôm nay đến đây thôi.”

Không ngờ Mục An còn chưa kịp đứng thẳng, Du Khâm đã đứng dậy trước cô, đồng thời với qua cầm bàn tay cô bằng lực rất mạnh, dùng sức siết chặt cổ tay cô. Tim Mục An đập rộn lên, tức giận trừng mắt nhìn anh: “Du Khâm, cậu định làm gì?”

Du Khâm cũng bị hành động đột ngột của mình làm cho hoảng hốt, không biết tại sao lại hành động như vậy, vội vàng buông tay ra: “Xin lỗi! Tôi không cố ý.” Nhìn sắc mặt Mục An trầm xuống, ánh mắt anh ủ rũ.

Mục An không muốn truy đến cùng xem rốt cuộc vừa rồi anh đang suy nghĩ gì, chỉ là một giây đó, Mục An ý thức được sức lực của anh rất lớn, là một người thanh niên đang trong tuổi dậy thì, có lẽ chính cô sau này nên duy trì khoảng cách với anh?

Du Khâm là một người thông minh, mặc dù luôn có mười vạn câu hỏi vì sao nhưng năng lực học nói của anh rất mạnh, dạy chưa đầy hai tháng, thành tích ngữ văn của anh có thể thi được hơn 85 điểm. Vừa nhìn thấy phiếu điểm, Du Khâm liền đòi Mục An thưởng, Mục An bị lôi đi rất không tình nguyện nói: “Cậu thi tốt là công lao của tôi, người đoạt giải hân là tôi mới đúng!”

“Tôi mặc kệ, cô nhất định phải thưởng cho tôi, về phần thưởng là cái gì thì...” Anh nghĩ nghĩ: “Ngày mai ở bên tôi một ngày nhé?”

“...” Vì sao nghe là lạ?

“Không nói gì là đồng ý rồi, ngày mai tôi ở cổng trường chờ cô.” Du Khâm bá đạo tự mình quyết định.

Mục An đương nhiên chỉ nghĩ tiểu tử này thuận miệng nói thế, không ngờ lại làm thật, tan học ngày hôm sau còn chưa kịp ra cổng đã thấy bóng Du Khâm. Anh lập tức nhìn thấy Mục An, đứng ở bên đường mỉm cười nhìn cô, Mục An nhìn nụ cười tươi rói ấy thì lại thấy xuất thần.

Du Khâm chậm rãi đến cạnh cô, hai tay vẫn để trong túi, cúi đầu nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Mục An lắc lắc đầu, thu hồi mạch suy nghĩ: “Cậu thực sự đến?”

“Đương nhiên, tôi định dẫn cô đến một nơi rất hay.” Trong mắt Du Khâm lấp lánh tia sáng.

Mục An do dự hỏi: “Đi đâu?”

“Đến lúc đó cô sẽ biết.”

Tới nơi, xuống taxi, Mục An ngẩng đầu nhìn, xa xa truyền đến tiếng thét thê lương chói tai, từng đợt từng đợt, Mục An cảm thấy đau đầu, biết ngay tên tiểu quỷ này sẽ không làm chuyện gì tốt mà. Mục An dứt khoát xoay người, Du Khâm kiên trì giữ chặt cổ tay cô: “Cô giáo?”

Mục An gãi gãi tóc: “Tôi chợt nhớ ra, lúc ra khỏi nhà tôi quên không tắt vòi nước.”

“...” Tại sao lại mượn cớ? Du Khâm nhú nhú mày, “Cô giáo, cô đã nhận lời tôi, không được nuốt lời.”

Mục An đen mặt, tôi nhận lời lúc nào, tự cậu quyết định thì có, tức tối lườm cậu một cái: “Nhưng cậu cũng chưa từng nói sẽ nhảy bungee!!” Cô rất sợ độ cao.

Du Khâm cười trộm: “Cô giáo... Cô sợ độ cao?”

Trước đã nói qua, Mục An thuộc chòm sao sư tử, có bị đánh rơi răng cũng phải cố nuốt lại ngậm máu, rất coi trọng mặt mũi. Cô vuốt vuốt mấy sợi tóc bị gió thổi loạn: “Ồ...không phải, tôi gần đây hay bị tụt huyết áp, phản xạ có điều kiện đều sẽ hét to một tiếng thôi, tiếng kêu mất quá nhiều khí lực, hơn nữa lại còn dốc đầu xuống, máu sẽ tràn lên não mất.”

Du Khâm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Vậy cô ở bên cạnh tôi là được rồi, tôi nhảy, cô ngồi bên nhìn.” Mục An thấy cậu ta mỉm cười nhìn mình thì da đầu tê rần.

Mục An chăm chú nắm chặt lan can nhìn xuống dưới, cảm thấy choáng váng một trận, chân tay run rẩy, lập tức dời mắt đi. Nhìn các nhân viên buộc dây an toàn cho Du Khâm, Mục An phùng má, quả nhiên cách nhau ba năm có khác.

Du Khâm quay đầu lại, tóc bị gió thổi làm cho lộn xộn, đôi mắt đen nhánh cong lên như vầng trăng non: “Cô giáo?”

“Gi?” Ghét nhất là vẻ mặt cười cười lương thiện gọi cô là cô giáo, nghe mà toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh.

Du Khâm nheo mắt lại, ngoắc ngoắc tay với Mục An, Mục An liếc mắt nhìn người anh được thắt dây an toàn, chậm rãi hỏi: “Có chuyện gì?”

Ngay khi Mục An bị cậu nhìn mà nổi hết da gà, Du Khâm tự nhiên ôm lấy cô, đầu gục trước ngực cô, vẻ mặt vạn phần sợ hãi: “Cô giáo... cao quá đi...”

“...” Mục An im lặng nhìn trời, “Vậy chúng ta đi thôi.”

Du Khâm lại tỏ ra ủy khuất, lắc đầu: “Vé rất mắc.”

Mục An lần thứ hai nhìn trời, cậu ta... hình như coi trọng chút tiền ấy hơn cả tính mạng? Mục An thở phào một cái, vỗ vỗ anh, “Cô giáo chỉ cần cậu khỏe mạnh thôi.”

Du Khâm nhướn mày, có chút lúng túng: “Thế nhưng, tôi rất muốn chơi. Tôi cũng sắp mười tám rồi, thanh niên mà nhảy bungee cũng không dám chơi, nói ra mất mặt lắm.”

“...” Mục An lại nhìn trời, cho nên mới nói ghét nhất là tiểu quỷ ấu trĩ.

Du Khâm mở to đôi mắt đen nhánh chớp chớp: “Cô giáo... hay là, cô giúp tôi, chúng ta cùng nhảy?”

Mục An trợn mắt nhìn anh, kiên quyết lắc đầu: “Không được.”

“Cô giáo...”

Hai phút sau, nhân viên công tác nhìn thấy tinh thần bọn họ đã hồi, run rẩy buộc dây an toàn. Mục An vừa khóc hận vừa thương tâm, rõ ràng cô mới 20 tuổi, thế nào đã giàu tình thương của người mẹ như vậy. Nhìn bộ dáng làm nũng của tiểu quỷ kia thì lại mềm lòng, sau liếc thấy vẻ mặt hưng phấn nóng lòng muốn thử kia Mục An cảm thấy cô đã bị lừa rồi.

Hai người bị cột vào nhau rất chặt, Mục An không được tự nhiên hơi giãy ra, mặc dù Du Khâm vẫn chưa đến 18 tuổi nhưng dáng người đã cao hơn 1m8, lúc anh nói chuyện, hương thơm nhàn nhạt đặc trưng của thanh niên phả lên trán cô: “Cô giáo... đừng sợ.”

Mục An ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một ánh mắt tràn đầy ôn nhu, anh dùng giọng nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe: “Tôi sẽ bảo vệ cô.”

Mục An rất muốn trêu chọc anh nhưng tiếng gào thét hỗn loạn trong gió bên tai cô lại biến thành giọng nam trầm thấp, bỗng nhiên làm cho cô cảm thấy vô cùng an tâm. Du Khâm siết chặt lưng cô, thấp giọng nói: “Cô giáo, nhắm mắt nào.”

“3 “

“2 “

“1 “

Mục An cảm thấy tiếng gió gào thét ào ào bên tai, cả người như không phải là của mình, rơi tự do không rõ phương hướng, anh ấp áp che chắn ở lưng cô, giọng của anh thì thào bên tai có chút không thực: “Mở mắt ra đi.”

Mục An chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên là nét cười trong mắt anh, sau đó là một thế giới bị đảo ngược cùng những luồng sáng không ngừng lướt qua bên người, trong lồng ngực anh, cơ thể hai người cùng lao xuống. Cuối cùng đã tới nơi, trên mặt hồ phẳng lặng, giữa ánh nắng, cây liễu buông rũ từ xa chỉ thấp thoáng bóng xanh, cả thế giới tựa hồ đều an tĩnh, hai người lẳng lặng nhìn đây đó. Tình trạng không trọng lượng trong phút chốc tan biến, để lại cảm giác thư giãn mệt mỏi. Cả người Mục An l lâng lâng như đắm chìm trong trạng thái yên bình và buông lỏng.

Du Khâm cười khê, nhẹ nhàng xoa mặt cô: “Cô giáo... còn sợ sao?”

Mục An nhìn gương mặt đang mỉm cười nhất thời không biết nên nói gì.

Du Khâm cụp mắt, ánh nhìn sâu kín quan sát cô, ngón tay nhẹ lướt qua môi cô, như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ cúi đầu cười: “Cô giáo, chờ tôi nhé.”

Mục An không biết anh nói ‘chờ tôi nhé’ là có ý gì, rất nhanh sau đó có nhân viên đi thuyền đưa họ về đất liền.

Buổi tối, Mục An ngủ rất sâu nhưng luôn bị cảnh trong mơ quấy rầy, cả đêm đều nghe thấy anh nói câu kia: “Cô giáo... chờ tôi nhé.”

21. Chương 21

Moon_xinh

Phong Ca

Mục An phát hiện dạo này Du Khâm thường nhìn mình đến ngẩn ngơ, cô nói cái gì, anh trông như đang nghe nhưng hình như lại không nghe thấy gì, cô tức giận gõ mặt bàn: “Cậu nghe có hiểu không?”

“À, cô tiếp tục đi.” Du Khâm vẫn tiếp tục dụi dằm nhìn cô.

Mục An mím môi tỏ vẻ không vui nhưng vấn đề là anh vẫn có thể trả lời rất tốt các câu hỏi nên Mục An cũng không có cơ hội để phàn nàn.

Kiên trì vất vả kết thúc buổi học nói, Mục An lập tức thu dọn đồ đạc chuẩn bị về. Du Khâm chống tay vào cằm, bỗng nhiên hỏi: “Cô giáo, cô biết nấu ăn không?”

“Để làm gì?”

“Tôi đói bụng rồi, hay là chúng ta cùng đi ăn khuya đi? Tôi xin mời cô.”

Mục An liếc mắt nhìn anh, ở cái tuổi này chính là lúc cơ thể đang phát triển, có thể ăn rất nhiều. Liếc nhìn đồng hồ, đã sắp 10 giờ, Mục An đem sách giáo khoa bỏ vào trong túi: “Nấu ăn đơn giản tôi có thể làm.” Mặc dù mỗi lần cô làm đều bị Chung Việt chê bai.

Đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra nhìn, Mục An thở dài, quay lại nói: “Vẫn nên ra ngoài ăn đi.”

Ngồi trong quán mì, Mục An nhìn Du Khâm ăn mì bò, vì được ăn nên vẻ mặt anh trông rất hài lòng thỏa mãn, trong lòng cô bỗng muốn cười, bình thường anh là người rất khó chiều vậy mà lúc ăn uống lại không kén ăn, rất dễ nuôi.

“Bố mẹ cậu đâu? Vì sao chỉ thường xuyên nghe thấy cậu nhắc đến chú của cậu thôi, rất ít khi nhắc đến bố mẹ.” Mục An uống trà, chậm rãi hỏi anh.

Người đang ngồi ăn đối diện dừng động tác lại một giây, đầu ngẩng lên, ánh mắt lóe ra một tia rất lạ: “Bố mẹ tôi đều mất rồi.”

Mục An có chút sững sốt, một lát sau mới nói nhỏ: “Xin lỗi.”

Du Khâm cười cười không nói gì, chỉ là trên mặt không còn vẻ hóm hỉnh tươi cười như bình thường nữa. Nhớ tới tủ lạnh lạnh lẽo trong nhà anh, Mục An đột nhiên có cảm giác giật mình.

Đi ngang qua một siêu thị mở cửa suốt 24h, Mục An rủ Du Khâm vào, Du Khâm đẩy xe đẩy chậm rãi đi phía sau Mục An, trông như đang suy nghĩ cái gì. Mục An cũng không quá để tâm, chỉ thỉnh thoảng định hỏi ý kiến Du Khâm nhưng khi nhìn thấy bộ dáng lo lắng suy tư của anh thì lại từ bỏ, tự mình quyết định.

Ra khỏi siêu thị, Mục An đem túi hàng to đựng vừa mua ném vào lòng Du Khâm: “Được rồi, tôi về đây. Mỗi ngày nhớ uống một ly sữa trước khi đi ngủ, cam đoan ngủ ngon giấc.”

Du Khâm kéo Mục An, có chút hoang mang: “Mua cho tôi sao?”

“Đúng vậy, tủ lạnh của cậu chẳng còn gì cả, bây giờ chính là lúc cơ thể đang trưởng thành, cần phải chuẩn bị nhiều thức ăn ở nhà.” Mục An giơ tay nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi luôn đây, nếu về trễ mẹ tôi lại cần nhân.”

“Tôi đưa cô về, bây giờ đã khuya rồi.”

“Không cần, nhà của tôi ở gần đây, chào nhé.”

Nhìn Mục An đón xe rồi đi, Du Khâm nhìn bảng số xe, yên lặng đi về. Đồ trong tay không nặng nhưng lại có cảm giác như mình không thể xách nổi, Du Khâm đứng lại, ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao. Đi tới chiếc ghế đá dài bên đường, để túi hành lý bên cạnh, Du Khâm ngồi im lặng rất lâu, cuối cùng nhìn cái túi kia, chậm rãi đứng dậy rời đi. Chỉ còn lại một chiếc túi đựng đầy đồ cô đơn nằm trên ghế dài.

Tan học, Mục An đứng ở cửa lớp học rất lâu, nhìn cơn mưa lớn qua cánh cửa rộng tâm tình cũng trở nên ảm đạm. Đang lúc xuất thần, một bóng người quen thuộc cùng với mùi hương quen thuộc đứng bên cạnh, Mục An ngẩng đầu nhìn anh, áo sơ mi trắng bị ướt hơn một nửa.

Du Khâm cầm ô, nhìn xuống mắt cô, giọng nói trầm trầm ôn nhu: “Lại quên mang ô sao?”

Mục An thở dài trong lòng, lại quên mang ô? Chỉ một từ “lại” đơn giản cũng đủ để thấy anh ta hình như hiểu cô cỡ nào, nhưng rõ ràng hai người chỉ quen nhau có mấy tháng mà thôi. Cậu bé này, thực sự lòng dạ rất sâu, Mục An đột nhiên cảm giác được nếu cậu ta thực sự muốn theo đuổi một cô gái, cậu ta sẽ dễ dàng đạt được, không biết vì sao cậu ta luôn luôn đón được ý muốn trong lòng cô.

Du Khâm đưa một tay về phía cô, ngẩng đầu nhìn màn mưa: “Đi thôi”

Mục An ngẩng đầu nhìn chiếc ô đang che trên đầu mình, lại nhìn thấy mưa xối ướt một nửa người anh, thấp giọng nói: “Vì sao không mang theo hai cái ô?”

Du Khâm không trả lời ngay, một lúc lâu sau mới quay sang nhìn cô, lông mày cong cong: “Bởi vì tôi cũng có lúc ấu trĩ, mượn có ấu trĩ này để có cơ hội tới gần cô.”

Mục An đột nhiên cảm giác được không gian trong cái ô lúc này vô cùng nhỏ bé, nhỏ tới mức không thể dung nạp được hai người họ, nhỏ tới mức khiến cô hít thở khó khăn. Mục An cup mắt xuống, không nói

thêm gì nữa, vì sao anh luôn nói những câu lấp lửng không rõ ràng, còn nói cái gì là cô chờ anh, hiện tại thì sao? Một câu như thế nên hiểu thế nào?

Lời nói ái muội khiến cô không biết phải làm sao. Nếu như anh có hành động gì đó, cô sẽ không chút do dự mà cự tuyệt, thế nhưng anh lại chẳng có hành động gì, chỉ có nói một chút chuyện ái muội, làm cho cô không biết nên làm gì.

Lên xe của Mục An, cô lấy một chiếc khăn mặt từ phía sau đưa cho anh nói: “Tóc cậu ướt, lau đi.”

Du Khâm nhận lấy, ngón tay thon dài cầm lấy chiếc khăn lông trắng muốt nhẹ nhàng lau qua mái tóc đen nhánh, mưa ngoài cửa sổ không ngừng rơi xuống, chiếc cần gạt nước lắc qua lắc lại, đem nước mưa biến thành những vòi hoa sen mỹ lệ ngay trên cửa kính xe.

“Mưa hình như càng lúc càng to.” Giọng nói trầm thấp của Du Khâm vang lên trong xe.

Mục An nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật mơ hồ, đang do dự xem có nên lái xe hay không, nghe thấy anh nói vậy chỉ “ừ” một tiếng.

Du Khâm quay mặt nhìn cô, búi tóc hất cao, trán để trần, chiếc cổ thon dài càng làm cho vẻ bề ngoài của cô trở nên mê người, cổ chiếc áo sơ mi ren màu trắng làm cho người ta có cảm giác nhìn thấy được, chiếc áo trắng gợi lên hương vị cấm dục. Du Khâm nhìn nhìn rồi đột nhiên cảm thấy yểu hèn lại, anh vội vàng đưa tay mở máy nghe nhạc: “Trời mưa nên nghe nhạc.”

Một giọng ca xưa cũ chậm rãi vang lên trong xe, phá vỡ khung cảnh hòa bình, trầm mặc giả tạo.

“Nếu như không gặp em

Anh sẽ ở đâu

Ngày qua ngày thế nào

Đời người có đáng quý không

Có lẽ khi quen biết một người

Trong một ngày bình thường

Không biết có thể hay không thể

Cũng có tình yêu ngọt ngào

Thời gian trôi rất nhanh, anh chỉ yêu mình em...”

Bài hát của Lương Vịnh Kỳ,

Lương Vịnh Kỳ lên cao, giọng hát của cô mang theo khẩu âm quốc ngữ trúc trắc, giọng thanh cao được kết hợp từ giọng của một cô gái và của một người phụ nữ trưởng thành. Vào lúc hai người ôm trong mình những tâm tư riêng, giọng ca như chậm rãi thấm vào tâm phách, bầu không khí rất thanh tĩnh, một hình thức ở chung hiem hoi của họ.

Mục An khởi động xe, trầm giọng nói: “Chúng ta nên đi thôi, mưa không biết bao giờ mới dừng.” Khởi động xe mấy lần không được, không biết do nguyên nhân gì. Mục An cảm thấy nóng ruột, cảm giác được tầm mắt bắn ra lửa từ người bên kia càng lúc càng rõ ràng, trán Mục An bắt đầu nhỏ mồ hôi hột.

Khóe môi Du Khâm nhẹ nhàng nâng lên, một tay anh vẫn vịn lên cửa xe, kiên nhẫn nhìn cô: “Mục An, cô đang sợ cái gì?”

Tay Mục An đang nắm chìa khóa xe khẽ run lên, lần đầu tiên chính thức nghe được anh gọi cô là Mục An như thế, cô cười cười: “Cái gì, tôi không hiểu.”

Tay Du Khâm cầm bàn tay đang vịn chìa khóa của cô, có lẽ do gặp mưa, ngón tay hơi lạnh lạnh, bàn tay lạnh lẽo đó bao phủ quanh bàn tay cô, bắt đầu tỏa nhiệt, nhẹ nhàng xoa nhẹ các ngón tay cô, tiếng động cơ xe khởi động vang lên, giọng Du Khâm rất nhẹ mang theo ý cười: “Như vậy mới được.”

Mục An rút tay về, gắt gao nắm chặt tay lái, âm thầm ảo não, cuối cùng mình đang khấn trương cái gì, vì sao nội tâm lại nhưng đang bị một cái gì đó khuấy động. Cô lấy lại bình tĩnh, không nhìn anh nói: “Thắt chặt dây an toàn.”

Du Khâm thấy cô hơi hoảng loạn, mắt nhắm lại, cúi cuống chậm rãi cài dây an toàn. Xe chạy rất nhanh trong màn mưa.

Du Khâm chống cằm nhìn cảnh vật không ngừng chạy lùi về sau bên ngoài cửa sổ, một cô gái che ô ột chàng trai, vẻ mặt chàng trai ôn hòa, dịu dàng đang ôm chặt một bé trai trong lòng, một nhà ba người đều cười vui vẻ một cách tự nhiên, nụ cười này có thể gọi là hạnh phúc, nhỉ? Nhìn hình ảnh kia, mắt Du Khâm chậm rãi chuyển sang cảm xúc lạnh lùng, anh phả một hơi lên cửa xe để hình thành một lớp sương mù, ngón tay anh chậm rãi viết chữ, nhìn thấy những chữ tiếng anh chính mình tự viết trên cửa xe, anh quay đầu mỉm cười nhìn Mục An: “Cô giáo?”

Mục An quay đầu, kính ngạc mở to mắt, đập mạnh vào chân phanh, chiếc xe Volkswagen Beetle màu hồng càng trở nên nổi bật dưới sắc trời xám xịt, trông như một đóa hoa hồng đầy hương sắc.

Ở cửa xe, ba chữ I love you bị nước mưa bắn vào cửa sổ bằng kính rồi từ từ mờ đi, Mục An nhìn lại câu kia, tìm đường nhưng bị ai bóp chặt, Du Khâm nhìn cô cười, vẫn giữ nguyên tư thế chống tay xuống cằm, tiếp tục nói: “Cô giáo, tôi và cô” ngữ khí của anh chậm rãi phụ ra một câu: “Cô giáo, hôm nay tôi 18 tuổi. Tôi hẳn là đủ tư cách... nói với cô ba chữ này.”

22. Chương 22

Moon_xinh

Phong Ca

Mục An nằm trên giường ngáy ngốc nhìn trần nhà. Mỗi lúc nhắm mắt lại trong đầu lại từ từ hiện ra cặp mắt đen nháy kia, Mục An cảm thấy sống lòng trào dâng cuộn cuộn. Rõ ràng chỉ là một cậu con trai đơn thuần 18 tuổi thế mà lúc đứng trước cô, mặt đối mặt với anh, gần như mọi thứ đều thoát ra khỏi phạm vi kiểm soát của cô. Anh nhìn cô như có rất nhiều cảm xúc, Mục An chỉ cảm thấy ánh mắt ấy không phải là tình yêu mà giống như... toan tính? Vì sao lại có cảm giác này, chỉ là một cậu con trai 18 tuổi thôi mà. Có phải tự cô suy nghĩ quá nhiều?

Trong buổi chiều mưa rơi bàng bạc kia, Mục An sau một lúc khiếp sợ đã bình tĩnh mỉm cười, nói với Du Khâm: “Cám ơn.”

Du Khâm bị từ chối chỉ nheo nheo con mắt nhẹ nhàng cười, cũng không nói gì. Tình huống như thế căn bản vẫn chưa rõ ràng, giống như đánh một thế cờ, chưa phân thắng bại. Đây cũng là chuyện rất bình thường.

Sau đó vẫn như không có việc gì đi học bình thường, Du Khâm hình như cũng không toan tính thêm cái gì, Mục An cũng an tâm hơn.

Ngày học thứ hai, Mục An chợt phát hiện Du Khâm rất yên tĩnh, ít nói chuyện, sắc mặt cũng không tốt lắm. Mục An không dám kín đáo quan sát anh, đến lúc buổi học đã diễn ra được hơn nửa, cô mới phát hiện ra giọng anh hơi khàn khàn. Mục An trực tiếp đưa tay sờ trán anh nói: “Cậu sốt rồi, tại sao lại không nói?”

Giọng nói Du Khâm rất thấp, khàn khàn nói: “Chỉ là cảm vật.”

“Uống thuốc chưa?” Mục An không hiểu nỗi sự quan tâm của mình đối với tên nhóc này nên cảm thấy bất lực, cảm giác mình giống như một người mẹ.

“Ngủ một giấc là được rồi.” Du Khâm khinh thường nói, hai năm qua cơ bản đều trôi qua như thế, từ sau sự kiện kia anh chán ghét bệnh viện và uống thuốc.

Mục An nhìn anh rồi đẩy bàn học ra, không nói gì. Sau đó đi vào phòng ngủ của anh lấy ra một cái áo gió màu xanh đen đưa cho anh, đáng vẻ kiên quyết không cho phép chối từ: “Đi bệnh viện.”

Du Khâm vẫn còn đang ngồi bên bàn học, ngẩng đầu nhìn cô vài giây, trong mắt hình như ẩn chứa nét cười: “Tôi không thích đến bệnh viện truyền nước.”

Mục An giận dữ liếc anh một cái: “Bây giờ nói không đi, chờ đến lúc bệnh nặng phải nằm viện luôn đi.”

Du Khâm ngập ngừng một chút mới chậm rãi đứng dậy, lấy áo gió cô đưa ra mặc vào, đi theo cô ra khỏi nhà.

Tới bệnh viện, Mục An thu xếp ổn thỏa, hai người im lặng ngồi đợi trước cửa phòng khám. Có lẽ vì Du Khâm bị bệnh nên vào bệnh viện cũng không nói gì. Mục An liếc anh một cái, anh lại chỉ ngây ngốc nhìn vào cửa phòng khám. Mục An cũng không nói chuyện mà nhìn quanh bốn phía.

“Cô có từng hận ai đó rất sâu sắc chưa?” Du Khâm bỗng nhiên hỏi một câu như vậy, Mục An kinh ngạc quay đầu nhìn anh, bị câu hỏi đột ngột của anh làm cho suy nghĩ trở nên mơ hồ, ngẫm nghĩ một lúc mới từ từ trả lời: “Không có, hận không phải là một việc tốt.”

Du Khâm không nói, chỉ nhẹ nhàng nhếch môi dưới, giống như cười mà lại không phải. Sau đó không khí lại rơi vào trầm mặc.

Mục An nghi ngờ, từ sau khi quen biết anh mới phát hiện rất nhiều khi trông anh như đang trầm trở suy nghĩ gì đó. Mà bây giờ, như lại lộ ra một cảm giác ưu thương khó tả. Là... về chuyện của ba mẹ anh sao?

“Chuyện đó... Ba mẹ cậu là sao?” Mục An giống như không nghĩ mà thốt ra, nói xong mới cảm thấy câu hỏi này quá mức đường đột, không phù hợp với tính cách vốn cẩn thận của cô.

Một lát sau, Du Khâm mới quay đầu nhìn cô nhưng chưa trả lời, đúng lúc đó có y tá gọi họ vào khám, lúc đứng dậy Du Khâm nhẹ nhàng thả lại một câu: “Là ngoài ý muốn.”

Uống thuốc, còn phải truyền nước. Mục An ngồi ở đầu giường chăm sóc anh, hai mắt Du Khâm vẫn nhắm chặt, sắc mặt so với lúc trước đã tốt hơn một chút. Mục An là một người làm cái gì đều kiên trì, giọt nước truyền không chảy quá nhanh, từng giọt từng giọt một, thế nhưng Mục An lại không hề cảm thấy buồn ngủ, trong đầu luôn nghĩ đến chuyện đổi bình truyền. Cô ngồi ở ghế cạnh giường, lấy di động chơi trò chơi. Tới khi thay bình truyền thứ hai thì đã gần một giờ sáng. Dù là mấy giờ cô vẫn ngồi yên lặng, không dám ngủ.

Du Khâm hình như trong lúc ngủ lại có cảm giác bất an, Mục An nghe được tiếng động rất nhỏ liền nhìn lên giường thì thấy chân mày Du Khâm nhíu chặt lại, như đang giãy dụa, hẳn là đang gặp ác mộng. Bất ngờ anh mở bừng mắt ra, ánh mắt ngây dại nhìn lên trần nhà, hơi thở hỗn hển.

Mục An nhìn mấy giọt mồ hôi nhỏ trên trán anh, thấp giọng gọi: “Du Khâm, cậu không sao chứ?”

Du Khâm vẫn tiếp tục nhìn lên trần nhà, im lặng một lúc: “Không sao.” lại nhắm mắt lại. Mục An cho là anh ngủ tiếp nên cũng không nói gì, bỗng nhiên anh lại mở miệng: “Là gặp ác mộng.”

Về mặt Mục An trở nên nhu hòa, giọng nói nhẹ nhàng: “Ác mộng sao? Nếu là ác mộng thì không có gì phải sợ.”

Du Khâm nghiêng mặt nhìn sang giường Mục An: “Cuộc sống của cô... có phải là rất đơn thuần không?”

“Chẳng lẽ của cậu rất phức tạp?” Mục An cười ẩn ý nhìn anh một cái, “Rõ ràng chỉ là một tiểu quỷ, cần gì phải thâm trầm thế.”

Du Khâm cup mắt xuống: “Nếu như có thể, tôi cũng hi vọng cuộc sống của mình có thể đơn giản một chút.” Ai cũng không thích ở cái tuổi này mà đã phải đeo gánh nặng đó trên lưng, thật không chịu nổi.

Trong phòng bệnh lại yên tĩnh, Mục An nhìn người đang nằm trên giường nhắm nghiền hai mắt, hình như có một số thứ cô không thể hiểu được, có lẽ cuộc sống của anh... thực sự không đơn giản như vậy?

“Có thể nói cho tôi biết, cậu vừa mơ thấy gì không?” Mục An biết anh nhất định chưa ngủ, chỉ đang nhắm mắt.

“... Mơ tới cha mẹ tôi.”

Mục An mím môi, không biết có nên tiếp tục đề tài này không, lúc cô còn đang trầm mặc Du Khâm đã nói tiếp; “Hai năm trước... Tôi tận mắt nhìn thấy họ bị người ta ném xuống từ tầng hai mươi cao nhất.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Mục An trắng bệch, sau lưng còn toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hai năm trước? Không phải là lúc đó anh mới có 16 tuổi... Tận mắt nhìn thấy cha mẹ chết trước mặt mình! Thật là quá tàn nhẫn mới có thể làm ra chuyện này!

Cô sững sốt một lúc mới lúng túng nói: “Là bị giết?”

Du Khâm không nói gì thêm, tay ở trong chăn đã nắm chặt thành quyền. Mục An cũng trầm mặc hơn, trong lòng có một chỗ nào đó... không nói rõ là thế nào nhưng đang bắt đầu rung động.

Lúc truyền dịch xong đã là ba giờ sáng. Mục An lái xe đưa anh về nhà, Du Khâm nằm trên giường mơ màng ngủ tiếp. Lúc tỉnh lại lần nữa, anh mở mắt ra đã thấy nắng ấm chan hòa bên ngoài cửa sổ, thờ một hơi thật dài. Lại một ngày mới bắt đầu.

Đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ thì thấy Mục An đang cuộn mình ngủ trên ghế sofa, trên người chỉ đắp một cái chăn mỏng. Du Khâm hơi sững sốt, không ngờ cô còn ở đây. Đi tới bên cạnh sofa, ngồi xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt nằm nghiêng của cô, sáng sớm rèm phòng khách còn chưa kéo ra, giữa ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt của cô nửa ẩn nửa hiện trong không gian mờ mờ, có vài sợi tóc rủ xuống mặt làm cho cô ngủ không an giấc, Du Khâm đưa tay vén những sợi tóc tơ ra sau tai cô, ngón tay chậm rãi trượt xuống vai.

Nhìn thấy nét mặt nhu hòa của cô, Du Khâm thu tay lại, âm thầm nhắm chặt mắt. Mục An, xin lỗi, vì gặp tôi, sau này.... cuộc sống của cô sẽ không tiếp tục đơn thuần được nữa, món nợ mà Mục gia nợ tôi, bây giờ phải trả lại.

Lông mi Mục An nhẹ nhàng động đậy, Du Khâm đứng dậy ngồi xuống ghế đối diện, Mục An mở mắt ra đã nhìn thấy Du Khâm đang nhìn cô, vài giây sau cô mới hoàn hồn: “Bây giờ còn khó chịu không?”

Du Khâm cười cười: “À, đã không sao nữa rồi.”

Mục An đứng dậy, day day huyết thái dương: “Đói bụng không? Tôi nấu cháo rồi, vẫn hâm nóng đấy, bây giờ có thể ăn rồi. Tôi còn phải quay về trường, tự cậu lấy đi.”

“Cô... vẫn không ngủ từ tối qua?” Du Khâm hơi bất ngờ, Mục An... hình như luôn luôn làm cho anh bất ngờ.

“À, không sao. Trước đây lúc học đại học, tôi cũng thường xuyên thức đêm xem tiểu thuyết.” Mục An quay đầu nhìn anh cười, “nhớ ăn đúng giờ đó!”

Nhìn Mục An đổi giày rời khỏi nhà, Du Khâm vẫn ngồi im trên sofa một lúc lâu.

Đi tới cửa sổ, kéo chiếc rèm cửa ra, Du Khâm nhìn mặt trời đang dần nhô lên khỏi đám mây, ánh sáng vàng ánh bao phủ phòng khách. Trong phòng còn phảng phất mùi thơm của cháo gạo kê, Du Khâm đứng trên ban công, gió buổi sáng thổi nhẹ làm vài sợi tóc bay bay, hai tay anh đặt ở lan can, ngẩng đầu nhìn lên, hình như... có một cảm giác ấm áp trong lòng đang dần lan tỏa.

23. Chương 23

Moon_xinh

Phong Ca

Mỗi lần Mục An kết thúc buổi học, Du Khâm đều yêu cầu sau khi cô về đến nhà thì phải nhắn tin xác nhận là cô đã về đến nhà an toàn. Thế nhưng đêm nay, anh đã đợi rất lâu mà vẫn không thấy có tin tức gì. Du Khâm xoay xoay di động trong tay, lần đầu tiên cảm thấy có chút gì đó mơ mơ hồ hồ, dường như... không bình thường.

Đứng ngồi không yên, cảm giác này lần đầu tiên xảy đến với anh, gọi điện thoại cho Mục An vài lần vẫn không có người nghe máy. Du Khâm không thể tiếp tục đợi được nữa, cầm chìa khóa trên bàn, túm lấy chiếc áo khoác. Mấy hôm trước thi xong bằng lái xe, anh liền đi cùng Triệu Chấn Minh mua một chiếc Audi A6, suốt dọc đường từ nhà mình đến nhà Mục An, anh vẫn tìm quần quanh ven đường.

Du Khâm đã từng đưa Mục An về nhà, biết rõ nhà cô ở đâu, xuống xe, anh đứng cạnh cửa xe do dự mãi không biết có nên vào hay không. Nếu vào, chính diện gặp lại Mục Vi Hào, bản thân anh rất khó giữ được cảm xúc, còn đang do dự anh đã nhìn thấy Mục An cùng một người đàn ông đi về phía cửa lớn.

Người đàn ông kia nhìn qua có vẻ lớn hơn Mục An 2-3 tuổi, mặc một bộ áo da, vóc dáng không khác anh là mấy nhưng nhìn lên thì đúng là cường tráng hơn anh. Nhìn Mục An tươi cười với anh ta, Du Khâm cảm thấy rất chói mắt.

Mục An cùng Lục Bác Giản đi tới cửa mới nhìn thấy Du Khâm đang đứng cạnh xe. Thoáng ngạc nhiên, sau đó cô chợt nhớ ra mình chưa nhắn tin cho anh. Mục An cảm thấy có lỗi nên nói: “Xin lỗi, tối nay trên đường đi nhận được điện thoại của bạn bè rủ họp mặt, đều là những người bạn đã lâu không gặp, vì thế quên mất nhắn tin cho cậu. Cậu... tới đây tìm tôi sao?”

Du Khâm liếc nhìn Lục Bác Giản đang đứng đó không xa, không hiểu sao ngực lại đập rộn lên: “Gọi điện sao không nghe?”

Mục An lấy điện thoại di động ra nhìn: “Khi tôi dạy học cho cậu đều để âm thanh ở chế độ yên lặng, quên mất đến bây giờ, lúc ở KTV âm ỉ quá... Tôi không biết có điện thoại.”

Sắc mặt Du Khâm hình như không tốt lắm, Mục An quay đầu lại thấy Lục Bác Giản còn đang chờ mình, cười với anh: “Bác Giản, anh về trước đi.”

Lục Bác Giản đứng dưới ngọn đèn đường chỉ có thể mơ hồ nhìn bóng người Du Khâm, nhú nhú mày hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao đâu.” Mục An phát phát tay với anh nói: “Là học trò của em, bọn em có chút chuyện cần nói.”

Ánh mắt Du Khâm nhìn Lục Bác Giản càng trở nên tối hơn, lúc nghe thấy hai chữ “học trò” lại càng cảm thấy rất chói tai.

Lúc Mục An quay đầu lại liền nhìn thấy sắc mặt Du Khâm đen xì, cô lấy lòng anh bằng cách dùng ngón tay chọc chọc vào người Du Khâm: “Này, vẫn còn giận à? Lần này là tôi sai rồi, tuyệt đối sẽ không để xảy ra lần sau nữa, được không?” Ngón tay cảm nhận được một luồng mát lạnh, Mục An đưa tay nắm tay anh, rất lạnh, Mục An nhân nhượng: “Du Khâm, cậu chờ bao lâu rồi, choáng váng sao? Trời lạnh như thế này, cậu vừa mới hết bệnh lại muốn đến bệnh viện nữa hả?”

Nhìn bộ dáng sốt ruột của Mục An, Du Khâm đột nhiên cảm thấy sự bức bối của mình không quá mức trầm trọng, khoe môi lộ ra một nụ cười sung sướng.

Vừa mới nóng giận bỗng nhiên anh lại nở nụ cười vui vẻ, Mục An muốn nổi giận: “Cười cái gì, cáo già thối...”

Những từ muốn nói tiếp liền bị nuốt vào bụng, Mục An bị Du Khâm ép vào thành xe, mạnh mẽ hôn xuống. Mục An kinh ngạc trợn to mắt, người Du Khâm rất cao, vì thế Mục An bị một tay anh đặt ở cửa xe, một tay khác gắt gao ôm siết lấy cô, một chân thon dài đặt giữa hai chân cô.

Mục An cảm nhận được đầu lưỡi anh đang cố gắng xâm chiếm trong miệng cô, cô cắn chặt răng không cho anh tiến vào. Sau khi thử mấy lần không được, Du Khâm buông cô ra.

Mục An trừng mắt với anh, còn chưa kịp nói gì Du Khâm đã cúi đầu, khẽ chạm môi vào môi cô hôn một cái, môi vẫn áp sát môi, nói nhỏ: “Mục An, đừng cười với người khác, cũng không được không nghe điện thoại của tôi, nếu làm thế... chỗ này của tôi, sẽ rất đau.” Anh cầm tay Mục An đặt lên lồng ngực mình.

Ngón tay cô chạm vào một lồng ngực rắn chắc, nhận thức được ngoài nhiệt độ nơi đó rất cao còn có tiếng tim đập rất mạnh, Mục An cảm thấy tim mình có lẽ còn đập gấp gấp hơn cả nhịp tim của anh. Du Khâm thuận tay trái, vì thế tay trái của anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc của Mục An lên, đụng nhẹ trán vào trán cô, thì thầm: “... Anh không chỉ muốn làm học trò của em.”

Mục An lo lắng nhìn anh, Du Khâm mỉm cười, nói từng câu từng chữ: “Anh muốn làm người đặc biệt nhất bên cạnh em.”

Mục An lại mất ngủ cả đêm, cuối cùng cô đã nghĩ thông suốt sự việc, đã có được đáp án, thế nhưng cái đáp án kia vĩnh viễn cô sẽ không nói cho Du Khâm biết.

Có đôi khi, trong một ván cờ, khi chúng ta cố gắng dự định, thường lại bất tri bất giác giam hãm chính bản thân mình. Những tưởng mình đã nắm chắc phần thắng nhưng lại không ngờ rằng, đến khi đối phương đã rơi vào bẫy do mình giăng ra thì có lẽ, thua thảm hại lại chính là bản thân mình.

Du Khâm vẫn cho rằng, Mục An ở trong lòng anh không có vị trí gì đặc biệt. Lúc đầu chọn cô làm giáo viên ỉn, chỉ vì cảm thấy thú vị. Về sau biết cô là con gái của Mục Vĩ Hào, anh ôm mục đích trả thù để tiếp cận cô.

Ngay khi Du Khâm muốn đi tiếp một bước, Mục An lại lui về sau một bước. Triệu Chấn Minh tìm được Mục An, đi thẳng vào vấn đề: “Mục tiểu thư, hôm nay tôi đến tìm cô để nói cho cô biết, Du Khâm sắp quay trở về Mỹ, nó sẽ không tiếp tục việc học, vì thế cô không cần dạy cho nó nữa.” Nói xong, ông ta đẩy một tờ chi phiếu đến trước mặt Mục An: “Đây là thù lao trả cho cô trong khoảng thời gian gần đây.”

Mục An nhìn tờ chi phiếu trước mặt, sững sốt thật lâu, đầu óc cô cảm thấy mơ hồ, lấy tay đẩy chi phiếu trả lại: “Triệu tiên sinh, Du Khâm... không chỉ là học trò của tôi.”

Triệu Chấn Minh nhìn Mục An bằng ánh mắt phức tạp, lại thâm trầm, cảm xúc, Mục An nhìn không hiểu, chỉ cụp mắt xuống nhẹ giọng nói: “Tôi đã coi cậu ta như bạn bè, vì thế số tiền này tôi không nhận.”

“Du Khâm đối với Mục tiểu thư... hình như không giống bình thường.” Triệu Chấn Minh nhấp một ngụm cà phê, thâm thúy nói.

Mục An không biết Triệu Chấn Minh rốt cuộc đang muốn nói gì, cũng không biết ông ta đã hiểu được những gì, người đàn ông này có vẻ bề ngoài vô cùng khôn khéo, Mục An đơn giản không dấu giếm: “Nhưng ở trong lòng tôi, tôi chỉ là cô giáo của cậu ta, sẽ luôn luôn là thế.”

Triệu Chấn Minh nhíu mày, trong mắt lộ ra ý cười, rõ ràng rất hài lòng với câu trả lời của Mục An.

Triệu Chấn Minh đi rồi, Mục An ngồi một mình ở quán cà phê rất lâu, lâu đến mức khi bản thân cô nhận ra thì đã gần hết buổi chiều. Mục An tính tiền rồi đi, mặc kệ thế nào, giữa hai người khi đó vẫn tồn tại nhiều chênh lệch không cách nào san lấp nổi, vì thế đây là kết cục tốt nhất, Mục An tự nói với mình.

Cô không gặp lại Du Khâm, thậm chí không có lời chào từ biệt chính thức. Du Khâm cũng không tới tìm cô, Mục An thường ngồi ngẩn ngơ trước bàn làm việc của mình, đôi khi ở trong giờ tự học cô cũng ngồi một mình nhìn giáo án hết cả một tiết. Cuộc sống giống như thiếu đi cái gì đó nhưng cô không nhận ra thực sự là thiếu cái gì. Thói quen đúng thật là đáng sợ.

Mỗi ngày vẫn cứ thế trôi qua, lúc nhìn vào gương, Mục An giơ tay nhẹ nhàng sờ lên môi mình, đêm đó... như thực và ảo kết hợp với nhau, cô không phân biệt được là thật hay giả. Có lẽ tất cả chỉ là trò đùa giai của tên tiểu tử kia mà thôi. Mặc dù nụ hôn kia là nụ hôn đầu tiên của cô. Mục An cúi đầu cười cười, bôi lên bàn chải một chút kem đánh răng. ‘Điều kiện của Du Khâm sẽ không thiếu các cô gái thích cậu ta. Mình trong cuộc đời của cậu ta chỉ là một cô giáo mà thôi.’

Du Khâm xuất hiện trước mặt Mục An cũng đột ngột như lúc anh biến mất, khiến cho cô không kịp đề phòng.

Du Khâm đứng dưới ngọn đèn đường trước cổng nhà Mục An, ánh đèn sáng quắc rơi trên mặt anh tỏa ra từng tầng sáng ấm áp. Anh mặc áo sơ mi màu trắng, áo gió kaki bên ngoài, bên cạnh còn có một vali hành lý màu đen, mỉm cười nhìn cô.

Mục An đứng cách anh không xa, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt. Anh trông giống như từ trong một bức tranh đi ra, một giây sau có lẽ lại bước sang một bức tranh khác, biến mất không còn dấu vết.

Du Khâm từng bước từng bước đi về phía cô, đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, đưa tay cầm lấy bàn tay Mục An đút vào áo khoác mình.

Mục An từ trong túi áo anh mò được một chiếc hộp trệt, Du Khâm cười nhìn cô: “Sinh nhật vui vẻ.”

Hôm nay là sinh nhật 21 tuổi của Mục An, cô còn chưa kịp phục hồi tinh thần sau khi anh bỗng nhiên xuất hiện, Du Khâm đưa bàn tay hai người đang nắm chặt nhau ra trước mặt cô nói: “Anh biết con đường này không hề dễ dàng, nhưng anh sẽ không buông tay.” Anh không nói gì nhiều, anh tin Mục An sẽ hiểu, anh cũng không ép buộc cô, trong lúc Mục An còn chưa cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh anh, anh sẽ không ép cô hứa hẹn bất cứ gì, huống chi khi đó hai người vẫn còn lén gạt nhau cái bí mật sâu kín kia, anh còn không nắm chắc được hiện tại đang mở ra ở trước mặt cô.

Mười ngón tay hai người đan vào nhau, ở giữa là một hộp nhung màu xanh lam, mở ra, bên trong là một chiếc vòng chân bạch kim. Xung quanh đính những viên pha lê đen thuần, dưới ánh sáng ờ ảo trông kỳ quái đến mê người.

Mục An nhìn món đồ anh tặng mà không biết phải làm sao, lúc cô còn đang ngẩn ngơ Du Khâm đã nhẹ nhàng quỳ xuống trước mặt cô, đem món đồ đeo vào mắt cá chân cho cô. Chiếc vòng đen tinh tế đeo quanh cổ chân càng làm nổi bật nét phong tình quyến rũ của người con gái.

Ngón tay Du Khâm nhẹ nhàng lướt qua mắt cá chân cô, sượt qua chiếc vòng đen. Anh đứng thẳng dậy, đặt một nụ hôn lên trán cô: “Mục An, sau này chỉ cần nhìn một mình anh là được rồi.”

Du Khâm không giải thích khoảng thời gian vừa rồi vì sao anh biến mất, vì sao không từ mà biệt, cũng không hỏi đáp án của Mục An. Sau đó, anh tiếp tục sắm lại vai cũ, vừa giống học sinh lại vừa giống bạn bè. Hai người quay trở lại quan hệ ban đầu, duy trì không đổi.

Mục An vẫn không dám đối mặt, bản thân mình vốn đã biết đáp án nhưng luôn cảm thấy không thực, người con trai này, cô có cảm giác cô không thể nắm bắt được.

24. Chương 24

Moon_xinh

Phong Ca

Buổi tối, khi Mục An đang ở trong bếp thì di động liên tục đổ chuông, hình như là tiếng chuông di động của cô, Mục An vẫn còn bận rộn trong bếp. Du Khâm chỉ lặng lẽ nhìn qua một cái, tiếng di động vừa tắt lại vang lên. Du Khâm nghĩ nghĩ một chút rồi nhìn về phía nhà bếp, cảm di động đi tới.

Mục An đang mang găng tay, trên găng tay đầy nước, Du Khâm liền tiện thể áp điện thoại vào tai cô, bên kia điện thoại có một giọng nam vang lên, Du Khâm nghe thấy rõ ràng nhưng tên hiện lên trong điện thoại lại rất xa lạ.

“Sư huynh... Vâng, không cần ạ... Thực sự không cần mà... À, vâng được rồi ạ, em biết rồi.... lúc đó gặp, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Mục An lại tiếp tục bận rộn, Du Khâm đứng ở phía sau lưng cô, do dự một lúc lâu nhưng lại không nói gì mà quay ra phòng khách. Mục An đang rửa rau bỗng dừng động tác lại vài giây... Nếu anh có hỏi thì cô cũng không biết trả lời thế nào.

Hai người giả vờ như chưa hề phát sinh chuyện gì, yên lặng ăn cơm chiều. Đến khi Mục An chuẩn bị về, Du Khâm đứng nhìn cô cúi đầu đổi giày, cuối cùng nhin không được vẫn hỏi: “Cô... có bạn trai rồi?”

Mục An âm thầm thở dài, mím môi cười với anh: “Ừ, là anh khóa trên lúc học đại học.”

“Cô thích anh ta sao?”

“... Thích, thích suốt mấy năm đại học.”

“... Tôi biết rồi.”

Đơn giản chỉ có bốn câu đối thoại, Mục An cho Du Khâm một cái đáp án trái với lương tâm.

Mục An bắt đầu gặp gỡ người khác, người kia tên là Chương Hành, là anh khóa trên cùng trường của Mục An. Lúc học đại học, cô cũng từng giống các nữ sinh khác, len lén nhìn bóng lưng của anh. Về bề ngoài hoàn mỹ, khí chất trầm ổn, chững chạc, Mục An nghĩ một người đàn ông như vậy rất thích hợp với mình. Lúc học đại học rất có cảm tình với anh, Mục An phân loại tình cảm đó là cảm mến. Có thể gặp gỡ người mình thầm mến, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc chẳng?

“Mục An?” Giọng nói của Chương Hành cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Mục An khôi phục tinh thần, ý thức được mình đang ăn cơm mà lại xuất thần, cô xấu hổ, vội vàng nói: “Xin lỗi.”

Chương Hành mỉm cười ôn hòa: “Không sao đâu. Làm việc quá mệt mỏi ư?”

“Vâng, sắp đến cuối kỳ, công việc rất nhiều.” Mục An trả lời qua loa, cúi đầu ăn miếng bò bít tết.

Chương Hành không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt có chút nghi hoặc, anh lắc nhẹ li rượu vang đỏ trong tay: “Em làm cô giáo, anh thực sự vẫn còn kinh ngạc.”

“Vậy sao?” Mục An nghe anh nói vậy thì cười, “Vì sao?”

Chương Hành nghĩ nghĩ rồi mới nói: “Bởi vì lúc học đại học, em luôn rất kỳ quặc, ít nói chuyện cùng người khác. Như một nữ tu, một mình đi học, một mình ăn cơm.”

Mục An giật mình, trợn to mắt: “Anh...”

“Không sai.” Chương Hành mỉm cười, “Anh để ý em đã lâu, đáng tiếc là em hình như chẳng có hứng thú gì với anh cả. Sau này có thể gặp lại em, thật là may mắn.”

Mục An chỉ cười cười không đáp, cúi đầu, trong nháy mắt đột nhiên cảm giác được có cái gì đó đang nảy nở một cách khác lạ.

“Cuối tuần cùng anh đi biển nhé, anh đã hẹn các bạn rồi, đến lúc đó giới thiệu ọi người làm quen.”

Mục An ngẩng đầu lên: “Ồ, vui thế!” Nói xong lại tiếp tục ăn uống một cách vô thức, hoàn toàn không giống bình thường.

Ánh mắt Chương Hành âm thầm đi mấy phần, nhấp một ngụm rượu: “Mục An, em hình như không cự tuyệt đề nghị của anh.”

Mục An kinh ngạc: “Bởi vì em cảm thấy không có vấn đề gì, tại sao lại phải cự tuyệt?”

Chương Hành coi như đã hiểu, chỉ nhún mày mà không đưa ra ý kiến gì, ánh mắt lại thâm thúy đánh giá Mục An vẫn đang cúi đầu.

Chương Hành tiễn Mục An về nhà, đến lúc xuống xe, anh tra khóa vào ổ. Mục An nghe được một tiếng kêu “cách”, trong lòng hơi hoảng, cô quay về phía cửa sổ xe đang hạ xuống: “Còn có việc gì sao?”

Chương Hành cười cười, một tay khoác lên chiếc ghế mà cô đang dựa lưng: “Mục An, em sợ anh ư?”

Trong mắt Mục An thể hiện thái độ phòng bị rõ ràng, cô cắn cắn môi dưới: “Ý anh là sao?”

Chương Hành nheo nheo mắt, chậm rãi tới gần cô, đôi cánh tay giam cô giữa ghế ngồi và cửa sổ: “Mục An... Anh không muốn bị em lợi dụng như một cái cớ để trốn tránh gì đó.”

Mục An mím chặt môi, thân thể cứng đờ: “Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Mục An...” Chương Hành vuốt một lọn tóc của cô, nhẹ nhàng cuốn ở ngón tay giữa, “Em rất thông minh, không nên đùa giỡn tình cảm của anh. Đã tiếp nhận anh thì em nên thu hồi tâm tư của mình, sự kiên nhẫn của anh thực sự không tốt lắm đâu.”

Mục An cụp mắt vẫn mím chặt môi không nói lời nào. Chương Hành mỉm cười, cúi người xuống sát gần cô, gần như sát với khóe môi cô, tay Mục An để ở ngực anh: “Anh đã nhìn ra... Có thể cho em thêm chút thời gian không?”

Chương Hành trong mắt càng nhiều ý cười, tay phủ lên đỉnh đầu cô nhẹ nhàng xoa xoa: “Như thế này mới đúng chứ, anh sẽ chờ em.”

Nhìn xe của anh biến mất trong tầm mắt, Mục An toàn thân mềm nhũn, người đàn ông này cũng không ôn nhu, lương thiện như mình từng tưởng tượng.

Cuối tuần, Chương Hành đưa Mục An đi biển, có điều Mục An không hề nghĩ tới là, những bạn bè mà Chương Hành nhắc đến lại có Triệu Chấn Minh. Chiếc du thuyền này là của Triệu Chấn Minh, gặp phải Du Khâm cũng không phải là chuyện bất ngờ nữa. Mục An không biết Chương Hành và Triệu Chấn Minh có quan hệ thế nào, anh ôm eo cô đưa cô đi giới thiệu với mọi người, giống như tuyên bố quyền sở hữu.

Từ lúc nhìn thấy Du Khâm, Mục An cảm thấy toàn thân đều không nghe theo lý trí của cô nữa. Du Khâm lại không có phản ứng gì đặc biệt, đơn giản chỉ cùng Mục An nói chuyện mấy câu rồi đi ra boong thuyền phơi nắng.

Triệu Chấn Minh đứng cách đó không xa, thấy Chương Hành ôm eo Mục An ông ta hơi gật đầu, hướng Mục An giờ giờ chén rượu trong tay, khoe miệng khẽ nhếch cười, nâng chén rượu lên miệng uống một hơi cạn sạch. Lúc này Mục An chỉ cảm thấy cánh tay đang để bên hông mình hơi buồn cười.

Hết buổi chiều, Mục An cũng không nhìn thấy Du Khâm, không biết anh đang ở đâu. Cả buổi bị Chương Hành mang đi câu cá, phơi nắng, liên hoan với bạn bè, Mục An thấy mình đã kiệt sức.

Lúc buổi tối, Mục An một mình đi ra sàn tàu, gió biển ban đêm rất thoải mái. Còn chưa đi đến sàn tàu đã nghe thấy có người nói chuyện, Mục An vô thức dừng bước. Một giây sau, chân bị dính chặt lại.

“Nói đi, chú của tôi hứa hẹn gì với anh?” là giọng của Du Khâm.

“À... Cậu thực sự rất hiểu chú của cậu. Triệu thị năm nay thay đổi đối tác quảng cáo sản phẩm mới.” Chương Hành không hề nao núng xấn tay áo.

Du Khâm cười nhạo: “Xem ra, tình yêu của Chương tổng chính xác là không hề đáng giá.”

Chương Hành nheo nheo mắt, khoe môi nở nụ cười: “Có đáng giá hay không, trước đây tôi không biết, nhưng hiện tại, lựa chọn của Mục An là tôi, đúng không?”

Du Khâm nghiêng chặt răng, sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: “Nếu anh không thích cô ấy, vậy cách xa cô ấy một chút cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí với anh.”

Chương Hành bước thêm một bước đến gần Du Khâm, chiều cao hai người không kém nhau nhiều lắm, Chương Hành nhả mặt, đáng vẻ khiêu khích: “Đêm nay Mục An sẽ là của tôi.”

Tay Du Khâm nắm lại thành quyền, sắc mặt càng thêm khó coi: “Nói, rốt cục anh muốn gì?”

Về mặt Chương Hành thay đổi, càng thể hiện ý cười: “Du thiếu gia, quả nhiên là hậu sinh khả úy, tôi biết... Du Ưc Sinh ở phía bắc có một lô đất, chính phủ rất nhanh sẽ phân chia khu vực đó thành khu buôn bán mới. Mảnh đất đó có thể sánh bằng quyền quảng cáo sản phẩm mới của Triệu thị. Trị giá cao hơn nhiều.”

“Xem ra, anh cũng biết không ít.” Khoe môi Du Khâm nở một nụ cười, anh đã muốn đục nước béo cò thì sẽ không được trách tôi.

Chương Hành xem xét tình huống theo chiều hướng có thể thương lượng, nụ cười càng thêm đắc ý: “Không nhiều cũng không ít, chỉ là biết những gì cần phải biết.”

“Được, tôi đồng ý với anh.” Trong mắt Du Khâm lóe lên một tia sáng như ánh sao.

Chờ Chương Hành rời đi, Du Khâm quay mặt về bóng đêm ngoài khơi, châm một điếu thuốc, chậm rãi phun ra một vòng khói, biểu tình trên mặt cũng trở nên ôn hòa: “Còn muốn trốn bao lâu nữa?”

Mục An chậm rãi đến bên cạnh anh, Du Khâm xoay người nhìn cô, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc: “Trốn ở một nơi gió thổi lâu như vậy, không cảm thấy lạnh sao?”

Mục An cup mắt xuống, đứng bên cạnh anh: “Tại sao lại đồng ý với anh ta, kỳ thật sau khi tôi biết mục đích của anh ta, sao tôi có thể ở cùng một chỗ với anh ta nữa. Anh chỉ cần cho tôi biết chân tướng sự việc là được rồi.” Không cần... làm nhiều như vậy.

Du Khâm cởi áo gió của mình phủ lên vai cô, bản thân anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, trong bóng tối, đầu mẫu thuốc còn sót lại trên tay anh lộ ra một điểm đỏ sậm giữa không gian tối đen, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Mục An: “Bởi vì em nói đó là người em thích suốt những năm đại học.”

Mục An không nói gì, nhìn khoảng không gian tối om ngoài xa, sóng biển đánh ào ào làm cho tâm tình yên tĩnh của cô cũng rung động, Du Khâm dập tắt thuốc, hai tay ôm lấy đầu cô, chậm rãi xoay cô về phía mình: “Mục An, cho dù anh không được, anh cũng sẽ không để kẻ xấu xa ở bên cạnh em đâu. Vì thế, đừng thích hấn nữa.”

Mục An cảm thấy viên mắt nóng lên, cô vội vã xoay người, quay lưng về phía Du Khâm, cho dù chỉ có một tia sáng, cô vẫn sợ anh nhận thấy bản thân cô đang hoảng loạn, ‘Du Khâm, tôi không thích, cho tới bây giờ tôi đã không còn thích anh ta’ nhưng.. Cô làm thế nào nói cho anh biết được. Nhớ tới tất cả việc làm của Triệu Chấn Minh, trong lòng Mục An càng cảm thấy chua chát, họ... sao có thể ở bên nhau được?

Du Khâm từ phía sau ôm lấy cô, ngón tay lướt qua mặt cô: “Cô bé ngốc này, em cho là quay đi thì anh sẽ không nhìn thấy nước mắt của em sao.” Cầm anh để lên vai cô, giọng nói cũng rất thấp: “Mục An, thật nhớ em, rất muốn cứ như thế này ở cùng em cả đời.” Không có tính toán, không có âm mưu, không có... hận thù.

25. Chương 25

Moon_xinh

Phong Ca

Nước mắt trên mặt Mục An bị gió thổi qua, nước mắt dần khô cạn hết, da mặt lại bị gió tạt mạnh nên hơi rất, tạo ra một cảm giác đau đớn, ê ẩm, rất giống tình cảm của cô đối với Du Khâm. Bàn tay Du Khâm nắm chặt ở hông cô: “Mục An...”

Mục An nghiêng mặt nhìn anh, khóe môi Du Khâm nhếch lên cười khế, cúi đầu hôn cô, hai tay Mục An hơi do dự hạ xuống che lên mu bàn tay anh đang quần quanh hông cô. Du Khâm mở mắt ra, nhìn thấy lông mi cô đang run lên nhẹ nhẹ, anh nhẹ nhàng hôn lên lông mi của cô, dịch chuyển xuống khóe môi, đầu lưỡi thâm nhập vào, cuốn lấy chiếc lưỡi xinh xắn của cô, không ngừng mút vào. Mục An bị anh hôn chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như sắp nổ tung ra. Trước khi hít thở không được, anh mới rời môi cô, chỉ tách ra trong một giây, anh đã lại cúi người nhẹ nhàng chạm vào môi cô. Hơi thở Mục An càng trở nên gấp gáp hơn, lồng ngực cũng phập phồng theo.

Du Khâm lại cúi đầu cười bên tai cô, môi còn chạm nhẹ vào cổ cô, dịu dàng cắn cắn: “Mục An...” Giọng nói của anh như bùa mê khiến lý trí Mục An bỗng chốc hóa thành hư vô, Mục An run run, anh vẫn ở bên tai cô nhẹ nhàng liếm làm cho cô cảm nhận từng đợt tê dại, Mục An co rúm người lại: “Du Khâm, dừng lại...”

Du Khâm nhắm chặt mắt, hai tay vòng qua người cô, ôm chặt lấy: “Mục An... em đã chọn sai người một lần, lần tiếp theo, để anh chọn giúp em.” Nói xong liền xoay người Mục An, nâng cô ngồi lên lan can, phía sau là khoảng biển đen sâu thẳm, Mục An vội kêu nhỏ một tiếng, vô thức đưa hai tay ôm chặt cổ Du Khâm.

Du Khâm nắm chặt hông cô, ánh mắt nheo nheo lại, đáng vẻ như rất hài lòng với phản ứng của cô, gió biển buổi tối thổi thành từng đợt khiến tóc Mục An không ngừng tung bay, Du Khâm cười cười nhìn cô: “Mục An, nói em yêu anh.”

Tim Mục An đập thình thịch, không dám mở mắt.

Du Khâm giả vờ đẩy ra, Mục An kinh ngạc mở to mắt: “Du Khâm!”

Khóe miệng Du Khâm tràn ngập ý cười, chậm rãi cúi sát cô nói: “Mục An... Nếu như không yêu, anh sẽ thả em xuống.”

Mục An cắn môi dưới, nội tâm không ngừng đấu tranh, cô cup mắt xuống, giọng nói thật thấp: “Tại sao lại phải ép tôi, đã biết rồi... đáp án của tôi rồi.”

Cánh tay Du Khâm nắm ở bên hông cô lại tăng thêm một phần lực, ánh mắt anh sâu thẳm nhìn Mục An nói: “Mục An, mau nói đi. Nếu như yêu, anh vĩnh viễn sẽ không thả em đi, cho dù... tương lai em sẽ hận anh, anh cũng sẽ không buông em ra.”

Mục An không hiểu vì sao mà anh lại bướng bỉnh như vậy? Biết rõ ràng tình cảm của mình đối với anh, tại sao lại phải dùng đến cách thức cực đoan này để ép mình thừa nhận, cuối cùng là vì sao?

Du Khâm khe khẽ thở dài: “Mục An, nếu như anh nói lỏng tay ra...” Anh áp sát vào tai cô nhẹ giọng nói: “Anh sẽ cùng em nhảy xuống.”

Mục An nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, không hiểu sao một người mười tám tuổi như anh lại có một tình cảm cực đoan như thế, phức tạp như thế, thế nhưng... Bởi vì anh là Du Khâm, cho dù cực kỳ bất thường cô cũng không kháng cự lại được. Viên mắt Mục An hồng hồng, cô chớp nhẹ mắt, khóe mắt có chút ẩm ướt, đưa cánh tay ra ôm lấy cổ anh, chậm rãi kéo anh sát vào mình: “Du Khâm, anh là người điên rồi, thế nhưng em yêu anh.”

Cánh tay Du Khâm đặt bên hông cô từ từ vòng ra sau lưng: “Mục An, yêu thì sẽ không được rời đi.”

Mục An gật đầu, một giây sau thì nhả mồm lại nói: “Du Khâm, em không thể hít thở được... buông tay.”

“... Được.”

“Vậy em thở được chưa?”

“Rồi.”

“Đồ ngốc.”

“Không được nói em ngốc!”

“Rồi.”

“Mục An, em chần chừ là có ý gì?”

“Không có ý gì cả.”

“Coi anh là tên khờ hử?”

“... Không có.”

“Sao lại chần chừ?”

“Ừm.”

“Ừm cái gì?”

“Du Khâm à...”

“...”

“Vì sao anh... Chuyện kia... nụ hôn 18 tuổi, không phải là nụ hôn đầu tiên sao?”

“...”

“Nói đi!”

“...”

“Du Khâm! Anh là tiểu sắc lang!”

“...”

“Du... a...”

“Còn muốn biết không?” Trong mắt Du Khâm mang theo ý cười, nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô.

Mục An phiền muộn nhìn anh: “Du Khâm, anh có phải là con gì đó không? Vì sao lại thích cắn người!”

Hai người bắt đầu lén lút ở bên nhau, Mục An không nói cho cha mẹ và bạn bè của cô biết, luôn bí mật hẹn hò với Du Khâm. Du Khâm không vui, thế nhưng nhìn thấy sắc mặt Mục An trầm xuống chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý.

Rất cuộc Mục An đang sợ cái gì chính cô cũng không biết, có lẽ vẫn cảm thấy Du Khâm không ỉnh đủ cảm giác an toàn, ví dụ như, ngay từ đầu cô không biết cha nuôi của Du Khâm là Du Úc Sinh. Hay ví dụ như đến bây giờ, Du Khâm chưa bao giờ nhắc tới cha mẹ đẻ của anh với cô. Hai người giống như vẫn còn một lớp ngăn cách, Mục An không muốn nghĩ quá nhiều, hai người trắc trở lâu như vậy cuối cùng cũng được ở bên nhau, với Mục An như thế là đủ. Trong tình yêu, phụ nữ thường hay mù quáng.

Thời gian hai người hẹn hò so với thời gian khi trước học bổ túc không khác nhau nhiều lắm, phần lớn vẫn đều ở trong phòng trọ kia. Thời gian càng ngọt ngào càng trôi đi rất nhanh, khi đó Du Khâm đã được 19 tuổi, cũng có cái giống như các đôi yêu nhau bình thường, tình cảm của hai người trong một năm chậm rãi ấm lên, chỉ còn chưa vượt qua mức thân mật thôi.

Mục An vẫn cảm thấy Du Khâm chỉ là một đứa trẻ, suy nghĩ vô thức không đi quá bước kia. Nhiều lần sững sập phát hỏa, đột nhiên Mục An lạnh mặt ngăn lại, vì chuyện này Du Khâm luôn cảm thấy tổn thương, cảm giác mình ở trong lòng Mục An vẫn chỉ là một đứa trẻ vị thành niên.

Mục An đã mua quà, chuẩn bị cả nguyên liệu để tự mình làm bánh ngọt, đang ở trong phòng vừa nhìn thực đơn vừa làm, di động vang lên, Mục An vội vã cởi găng tay vồ lấy, nhìn số điện thoại hiển thị trên di động thì lại nhú mày, do dự một lúc mới nghe: “Vâng?”

“Làm sao vậy, nhìn thấy số của anh thì bất ngờ à?” Chương Hành sáng khoái cười nói.

Trong lòng Mục An âm thầm thở dài, thấy bản thân mình quá nhạy cảm, mặc dù không nhìn thấy mặt nhưng bây giờ cô luôn cảm thấy người này rất có dã tâm: “Em thấy chúng ta không còn gì để nói cả.”

“Đúng là không có gì để nói, nhưng... anh nghĩ nên nói với em một số chuyện về Du Khâm.”

Mục An nhú mày nghi hoặc: “Anh muốn nói gì?”

“Em có hứng thú nghe?”

“Anh muốn nói thì nói, không muốn nói thì em cúp máy.” Mục An không cảm thấy Chương Hành sẽ tốt bụng nói cho cô nghe tin tức gì, nhất định là có ý đồ, tuy nhiên cô lại không biết mình còn có gì thu hút được hứng thú của anh ta.

“Em đã muốn biết, vậy hai giờ chiều mai, anh ở phòng 2098 khách sạn Ngân Tọa chờ em. Nhớ kỹ là chỉ được đi một mình thôi.”

Cúp điện thoại, Mục An ngây ngốc ngồi trên ghế sofa, tin tức kia liên quan gì đến Du Khâm? Sẽ là... cái gì nữa?

Di động lại vang lên lần thứ hai, Mục An hơi hoảng sợ, nhìn thấy màn hình hiện lên tên Du Khâm, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm: “Anh đang ở đâu?”

“Sao vậy? sao biết là anh gọi?” Giọng Du Khâm mang theo ý cười, nghe ra tâm tình đang rất tốt, “Ở nhà của chú anh, ông muốn giữ anh lại ăn cơm chiều, có thể không kịp trở về ăn cơm với em.”

Mục An bĩu môi, trong lòng cảm thấy không vui: “Được rồi.”

“Không vui hả?” Du Khâm đứng ở hành lang, liếc nhìn về phía sau, Triệu Chấn Minh đang ngồi trong phòng cùng anh và mấy người nữa, anh đi về phía trước vài bước: “Anh sẽ trở về sớm, chờ anh được không?”

Mục An thở dài: “Biết rồi, cúp máy đây.”

“Mục An... Buổi tối... ở lại với anh được không?” Du Khâm không biết bản thân mình đang sợ cái gì, qua đêm nay, ở trong phòng này ăn một bữa cơm, chuyện ở cùng Mục An thực sự không thể tiếp tục được nữa, thế nhưng... anh vẫn ôm một tia hi vọng, có lẽ sẽ có biện pháp vẹn toàn cả hai.

Mục An đỏ cả tai, lẩm bẩm nói: “Không nên.”

Du Khâm cúi đầu cười: “Đây là nguyện vọng trong ngày sinh nhật của anh.”

Mục An muốn lườm anh, tiếc là người không ở trước mặt nên không thể lăng phí biểu tình này: “VẬY... Nếu anh có thể trở về trước 12 giờ, em sẽ suy nghĩ.” Nói xong lập tức đỏ mặt, cúp máy.

Nhìn cả bàn ăn đầy đã nguội ngắt, liếc mắt cũng đã 11 giờ, Mục An ấn điều khiển từ xa, tivi đang bắt đầu phát lại tin tức buổi chiều. Cảm thấy buồn chán, mí mắt Mục An cũng bắt đầu mỏi, vô thức liền ngủ thiếp đi. Mơ mơ màng màng ngủ một lúc lâu, lại bị cảm giác ngứa ngáy làm cho tỉnh giấc, Mục An liền mở mắt, thấy ngay một đôi mắt đen nhánh của anh, hai tay anh chống bên cạnh cô trên ghế sofa, nhẹ nhàng cọ xát vào chóp mũi của cô: “Sao lại ngủ ở đây?”

Mục An xoa xoa mắt, giọng cô nghèn nghẹn toàn âm mũi: “Anh đã trốn về được rồi à?”

Du Khâm cười, vươn tay ôm cô: “Phải nhanh chóng trở về trước 12 giờ, em hoàn thành nguyện vọng trong ngày sinh nhật của anh.”

Mục An đang đứng dậy, động tác bị cứng lại một giây, bất giác nhìn về phía đồng hồ treo tường, kim giờ cùng kim phút trùng nhau đúng số 12. Mục An nhìn Du Khâm đang ở trước mặt, vẻ mặt ôn hòa, khóe môi chủ động áp vào môi anh: “Sinh nhật vui vẻ, tiểu vương tử của em.”

Du Khâm ôm cả hông cô, môi quần lấy môi cô trần trọc, đến lúc buông cô ra mới hé mắt nhìn: ““Tiểu vương tử?”

“Ừ, không đúng sao?” Mục An hoàn toàn không ý thức được ánh mắt Du Khâm nhìn cô đang thể hiện là ánh mắt tham lam của gã thợ săn nhìn con mồi. Một giây sau, cả người cô bỗng nhiên bị ôm ngang lên, Mục An trợn mắt hét lên: “Làm gì thế?”

Du Khâm cười, giọng điệu mờ ám: “Làm... tình.. Làm cho em biết vương tử và “tiểu vương tử khác nhau thế nào.”

Mục An đỏ mặt, kéo áo sơ mi của anh: “Em biết em sai rồi, đừng làm rộn nữa, em đói bụng...” Trong thời gian chờ anh về, cô còn chưa ăn gì cả.

“Vì thế nên mới muốn ăn em.” Du Khâm cười rất狡 hoạt, nhẹ nhàng cắn cánh môi của cô, nói xong vẫn ôm cô đi về phía phòng ngủ.

Vị còn nhàn nhai tởa đầy khoang miệng, Mục An nhăn mày: “Anh uống rượu?”

“Ừ, một chút thôi” Du Khâm vẫn tiếp tục bước chân vào cửa phòng ngủ. Đặt Mục An trên giường, tay Du Khâm bắt đầu xối xả di chuyển trên người cô, Mục An giãy dụa: “Du Khâm, có phải anh... có chuyện gì giấu em?” So với việc Chương Hành tự nói với cô, cô rất hy vọng được nghe chuyện này từ miệng Du Khâm.

Ngọn đèn đầu giường tỏa ra tia sáng ấm áp, lông mi Du Khâm nhẹ nhàng rung động, giọng nói cũng trầm xuống: “Sao cơ?”

“À, không có gì.” Bàn tay Mục An ở bên cạnh đang siết chặt ga giường bên dưới, tại giây phút mà ánh mắt Du Khâm nhìn xuống cô, cô bỗng nhiên cảm thấy hơi... sợ hãi?

Bàn tay Du Khâm chậm rãi vuốt ve gương mặt cô: “Mục An, đừng suy nghĩ lung tung, em chỉ cần nhớ kỹ... Anh đối với em, từ đầu đến cuối, đều là thật.”

Mục An mỉm cười, trong lòng bất ngờ trầm xuống: “Được.” Du Khâm, anh không biết rằng vào lúc anh nói câu này, cũng là đang nói cho em biết... Những lời đã nói chính là lời xin lỗi sớm cho những sai lầm sau này sao? Quả nhiên, anh đang giấu giếm em chuyện gì đó.

26. Chương 26

Moon_xinh

Du Khâm 19 tuổi, vì vậy hiểu biết về mặt tình cảm cũng không thể tránh khỏi ấu trĩ. Anh bướng bỉnh nghĩ rằng, chỉ cần Mục An dựa vào anh, Mục An sẽ không có cách nào rời đi cả. Về việc dựa vào, bất kể là về mặt tâm lý hay là thân thể, dù là hình thức nào anh cũng không để ý.

Nhìn ánh mắt mờ mịt của Mục An dưới thân mình, Du Khâm nhẹ nhàng hôn lên cánh môi phớt hồng của cô: “Sợ sao?”

Mục An lắc đầu, vươn tay xoa nhẹ lên mặt anh, ôn nhu hỏi: “Du Khâm, anh... yêu em không?”

Du Khâm chống hai tay bên cạnh người cô, cười nhẹ: “Ngoan, em không biết hỏi đàn ông vấn đề này khi ở trên giường, đáp án vĩnh viễn đều là khẳng định sao?” Nhìn mắt Mục An hơi lóe lên, Du Khâm cúi người ngậm vành tai cô, thì thầm: “Anh yêu em, mặc kệ là lúc nào, mặc kệ là nơi nào, đáp án đều là khẳng định.”

Mục An cong cong vầng mắt, Du Khâm cảm thấy trong nháy mắt đó, một nụ cười ấy như ngàn hoa đua nở. Cô ôm lấy cổ anh, hôn lên xương quai xanh của anh, nhẹ nhàng hút lấy. Xoay người để anh xuống dưới: “Du Khâm, nếu như anh gạt em, em sẽ làm cho anh hối hận cả đời.” Lúc đó, Du Khâm không suy nghĩ sâu xa xem cái hối hận cả đời kia kết cục sẽ như thế nào, cho đến khi ngày đó xảy ra, anh mới hiểu được, Mục An thực sự bị anh dồn vào góc chết.

Mục An cầm tay anh từng chút từng chút một lướt qua vùng ngực đang phập phồng của cô, một cảm xúc ôn nhu, mềm mại, làm cho hơi thở của Du Khâm trở nên gấp gáp. Mái tóc dài phủ qua vai, áo sơ mi hở cổ để lộ ra chiếc cổ dài thon thả của cô, ngón tay Du Khâm đỡ sau gáy cô chậm rãi vuốt ve. Cô cắn từng chiếc, từng chiếc cúc áo sơ mi của anh để lộ ra lồng ngực săn chắc, nhiệt độ cơ thể nóng hổi cơ hồ có thể bỏng tay. Ngón tay Mục An trắng nõn đi thẳng xuống dưới bụng của anh, bàn tay đặt trên cơ bụng rắn chắc, chỉ chốc lát, Mục An đã ngậy người.

Du Khâm thuận thế ôm cô lăn một vòng, Mục An lại bị đặt dưới thân anh một lần nữa. Nhìn cô đỏ ửng hai má, tay Du Khâm thăm dò vào vạt áo cô, ngón tay anh nhẹ nhàng trêu chọc các nơi mẫn cảm trên cơ thể cô, mang lại từng trận từng trận cảm xúc. Mục An bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào anh, đến lúc cảm nhận được vật cứng dưới bụng mình cô mới thấy giật mình, anh thực sự không còn là người mà cô vẫn nghĩ, một thanh niên ngây ngô nữa.

Du Khâm cuốn lấy lưỡi cô, nói: “Em yêu, nhìn anh.”

Mục An nhìn thấy trong mắt anh là dục vọng không hề che dấu, bàn tay đặt trên lưng anh siết chặt, kéo chiếc áo sơ mi của anh rộng ra. Ngón tay Du Khâm chậm rãi xâm nhập. Mục An cắn chặt môi dưới, cảm thấy khó kìm chế. Du Khâm cạy cánh môi đang mím chặt của cô, thanh âm khàn đục: “Nếu đau thì hãy ôm anh.”

Mục An đã từng nghe nói qua, đêm đầu tiên của xử nữ tốt nhất nên tìm một người đàn ông có kinh nghiệm sẽ ít đau đớn hơn. Lúc này, một cảm giác đau đớn xé đôi cơ thể làm cho cô cảm thấy đầu óc trống rỗng. Hiển nhiên Du Khâm cũng không chịu nổi, anh vén mấy sợi tóc rủ xuống trước mặt, ánh mắt ấn nhả đã đến cực hạn. Nhìn xuống thấy sắc mặt Mục An tái nhợt, anh không ngừng thở hổn hển, đành phải dừng lại, không dám tiến thêm bước nữa.

Sau khi Mục An thở dốc, gơ tay xoa lên mặt anh mới thấy mồ hôi rịn theo hai má, chân cô chậm rãi quăn chặt bên hông anh. Du Khâm đã không thể nhẫn thêm nữa, động tác thậm chí hơi lỗ mãng.

Sáng hôm sau, Mục An nằm lỳ trên giường còn chưa thể tỉnh, bị một người không biết tiết chế lăn qua lăn lại nên toàn thân giống như tan ra, mà trong lúc đang ngủ say vẫn còn bị người đó quấy rầy, trên lưng truyền đến một trận tê dại làm cho cô không thể không mở mắt: “Du Khâm, đừng rộn.”

Du Khâm ôm lấy lưng cô, quăn vài sợi tóc trên lưng, ở sau tấm lưng trắng bóng của cô lưu lại vài dấu hôn: “Hôm nay em muốn làm gì?”

Mục An nghĩ nghĩ, buổi chiều cô muốn gặp Chương Hành, thế nhưng vô thức cô không muốn nói với Du Khâm, vì thế cô hỏi ngược lại: “Còn anh, hôm nay cuối tuần, anh cũng không có lớp học.”

Du Khâm chậm rãi xoa mấy sợi tóc của cô, gần như do dự một lúc mới nói: “Hôm nay muốn cùng chú đi gặp vài người, vì thế không thể ở cùng em.”

“À, không sao, tự em có thể giết thời gian.” Mục An cũng thở phào nhẹ nhõm, anh nói không rảnh chí ít cũng giúp cô không cần tìm lý do để giải thích.

Có đôi khi, chân tướng sự việc chỉ cách mình một ranh giới mỏng manh, rất nhiều lời nói ẩn ý, chính là chân tướng. Nếu như lúc này Mục An chú ý tới ánh mắt của Du Khâm phía sau sẽ phát hiện ra trong mắt anh có ý gì muốn nói lại thôi, sẽ phát hiện ra trên mặt anh có... do dự.

Hai tay Du Khâm ôm chặt người cô, nhẹ nhàng liếm lên cổ cô, Mục An cảm giác được tay anh lại bắt đầu không nghiêm túc, nhẹ nhàng giỡn đùa, không ngờ Du Khâm vội vội vàng vàng từ phía sau xông vào, Du Khâm cười nhẹ: “Ngoan, em ướt rồi.”

Mặt Mục An chôn chặt vào gối nóng lên từng đợt, siết chặt ga giường bên dưới, lẩm bẩm nói: “Không biết xấu hổ.”

Du Khâm biết cô mệt nên động tác cũng trở nên ôn nhu hơn, Mục An được anh dịu dàng cưng chiều mà toàn thân mềm nhũn. Du Khâm tựa lên gáy cô, thì thầm: “Mục An, anh đối với em... là thật lòng.”

Mục An chôn mặt vào gối cười, không trả lời anh. Cho dù lúc này thân mật như vậy, cho dù lúc này sự tồn tại của anh chân thực như vậy, trong lòng cô càng bất an hơn, anh càng như vậy, cô có thể đoán trước được, điều mà Chương Hành muốn nói cho cô biết sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

Đứng ở cửa phòng 2098, ngón tay cô run run nhấn chuông cửa, Mục An không biết mình là có thể chịu đựng được sự thật mà Chương Hành sắp nói hay không. Thế nhưng nếu cứ để cho tình cảm của hai người bị vùi lấp trong lo lắng, như một tảng băng mỏng, cô thà chọn cách thẳng thắn đối mặt. Cô luôn luôn cảm nhận được Du Khâm yêu cô, như vậy là đủ rồi. Cô nghĩ rằng, bất luận có xảy ra chuyện gì, tình yêu cũng đều có thể san bằng tất cả. Cho nên mới nói, trong tình yêu phụ nữ luôn luôn mù quáng. Mù quáng đến mức quên mất, có những chuyện dù có là gì cũng không thể dẹp yên được, cái này, gọi là thù hận.

Chuông cửa vang lên, Chương Hành mỉm cười mở cửa, một tay chống lên khung gỗ, cười cười đầy thâm ý: “Suy nghĩ kỹ chưa, bước vào bên trong cửa này, em không trở về như lúc đầu được đâu.”

Ngón tay Mục An siết chặt trong túi, do dự một chút nhưng cũng đi theo Chương Hành vào trong, ở trong này, cuối cùng cô đã biết... rất nhiều bí mật.

Buổi tối, khi Du Khâm về nhà, phòng khách đèn đuốc sáng trưng, đổi giày xong lại nghe trong phòng bếp truyền đến tiếng xào nấu, cảm giác thỏa mãn trong lòng sắp tràn ra khỏi lồng ngực. Cởi áo khoác đặt trên sofa, chậm rãi đi vào phòng bếp, ôm chặt Mục An từ phía sau: “Hôm nay không phải ra ngoài sao? Sao lại quay về sớm vậy?”

“À, ra ngoài gặp bạn bè, nói chuyện phiếm rất nhanh thôi.” Mục An xoay người, cười cười nhìn anh: “Còn anh, gặp người kia... có thuận lợi không?”

Du Khâm hôn lên trán cô, không chút do dự nói: “Rất thuận lợi.”

“...Vậy à? Đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm thôi.”

Du Khâm quay đi, Mục An xoay người, tất cả trước mắt cô bắt đầu mơ hồ không rõ, Mục An nhẹ nhàng nâng tay lau khóe mắt, vệt nước lạnh lạnh hơi chất, cô liếm liếm khóe môi. Cố gắng bắt mình phải nở nụ cười, duy trì vẻ mặt vui vẻ ăn cơm cùng với Du Khâm, nói chuyện, ôm hôn, hai người ở chung, không có một khe hở.

Nửa năm sau, Du Khâm mới biết được, ngày đó anh đã bỏ qua bao nhiêu sự việc, lúc Mục An hỏi anh gặp người kia thuận lợi không, anh không cách nào tưởng tượng được tâm tình Mục An thế nào khi hỏi anh câu đó. Bởi vì, người anh gặp chính là cha cô, mà ngày đó, bọn họ gặp lại là một cái bẫy, một cái bẫy đưa Mục Vĩ Hào vào chỗ chết.

Sáng sớm, Du Khâm xem tờ báo trong tay, yên lặng ngồi ở bàn ăn chờ Mục An rời giường. Mỗi một phút đồng hồ đều đang thử thách thần kinh của anh.

“Chào buổi sáng.” Mục An đưa tay thắt lại dây lưng, cầm một mẩu bánh mì, bắt đầu cho vào miệng nhai, Du Khâm nhìn cô một lúc, chậm rãi đưa tờ báo lên trước mặt cô, ánh mắt phức tạp chăm chú quan sát từng nét biến hóa nhỏ trên mặt cô.

Mục An nhìn tờ báo trước mặt: tiêu đề rất rõ ràng: Cục trưởng cục quy hoạch đất đai Mục Vĩ Hào bị nghi ngờ tham nhũng, hối lộ và dính líu tới vụ án mạng kỳ lạ của một thương nhân địa ốc 4 năm trước.

Du Khâm không nhìn ra phản ứng của Mục An, cô chỉ yên tĩnh nhìn tờ báo trước mắt, mẩu bánh mì cầm trong tay vẫn lơ lửng giữa không trung, tròn năm phút đồng hồ, không hề nâng lên. Năm phút sau, cô mới ngẩng đầu nhìn anh, cặp mắt màu hổ phách, một mảnh trong xanh phẳng lặng, không có kinh ngạc, không có phần nộ, thậm chí cũng không có nỗi đau khi bị phản bội.

“Em đều biết?”

“Ừ.”

“Lúc nào?”

“Năm năm trước.”

Chân mày Du Khâm nhíu sâu, tất cả đều ngoài dự đoán của anh, anh không tưởng tượng được, năm năm nay Mục An có thể im lặng sống bên cạnh anh: “Vì sao cái gì cũng không hỏi, vì sao.. không ngăn cản.”

Cuối cùng, khóe mắt Mục An cũng tràn nước, nhìn Du Khâm, vẻ mặt vẫn mang theo ý cười: “Bởi vì... Em cho rằng, anh rất yêu em.” Bởi vì cho rằng... anh sẽ chẳng tuyệt tình, chỉ ít, vì em, anh sẽ không tuyệt tình như vậy.

Cuối cùng, là em thua cuộc.

Căn bản anh yêu em không đủ sâu.

Nếu đã như vậy, ngăn cản ư... có thể không?

27. Chương 27

Moon_xinh

Chương Hành đã nói, sau khi bước vào căn phòng này, cô vĩnh viễn không quay trở lại được. Buổi chiều hôm đó, khi Chương Hành rời đi, một mình Mục An ngồi ngơ ngác nhìn ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ vương vãi khắp căn phòng. Cô ôm đầu gối ngồi dưới thảm, cả người chìm đắm trong suy nghĩ, nhưng toàn thân lại lạnh ngắt.

Cha ruột của Du Khâm tên là Triệu Chấn Phong, là người kinh doanh bất động sản nổi tiếng ở thành phố C, đối với tất cả những người kinh doanh bất động sản ở thành phố C, cái tên này không hề xa lạ. Mà quan hệ của Triệu Chấn Phong và Mục Vĩ Hào rất đơn giản, trong nghiệp quan chức, bản chất mối quan hệ này không cần nói cũng có thể hiểu. Trên bàn làm ăn ra vẻ đạo mạo, tương giao rất tốt, tất cả cũng chỉ là biểu tượng, khi còn có lợi thì tất nhiên còn bình yên vô sự.

Nhưng đến một năm kia, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có một bức thư tố giác được gửi đến ủy ban kỷ luật.

Mục Vĩ Hào rơi vào tình cảnh nguy nan, ngoài thân phận là cục trưởng cục quy hoạch, ông ta cũng âm thầm đầu tư kinh doanh rất nhiều sòng bạc. Ngoài ra, cũng giúp đỡ nhiều băng đảng xã hội đen ở thành phố C tiêu trừ các cán bộ cấp trung không thức thời cản trở công việc làm ăn của bọn chúng. Phía sau Mục Vĩ Hào có thể dính dáng đến nhiều bối cảnh không sạch sẽ, thế lực quan trường lúc này như một thế giới xã hội đen, tràn ngập không biết bao nhiêu quyền lực đen tối.

Những người này tất nhiên sẽ không ngồi chờ chết hay rút dây động rừng. Vì thế, khi ủy ban kỷ luật điều tra ông ta trước, nhất định phải làm cho vụ án trở nên sạch sẽ. Đằng sau thế lực cường đại, Triệu Chấn Phong chính là mối họa tâm phúc khó giải thích nhất, Mục Vĩ Hào bắt buộc phải hạ thủ với Triệu Chấn Phong trước.

Hai vợ chồng Triệu Chấn Phong bị người ta ném xuống từ tầng 20, tử vong ngay tại chỗ, tan học, Du Khâm trở về nhà liền nhìn thấy cảnh này, cũng may lúc đó anh núp ở sau tấm kính của tòa nhà mà tránh được kiếp nạn, mà những người đó căn bản cũng không biết Triệu Chấn Phong còn có một đứa con trai ruột vì thế mới không tìm kiếm.

Sự tình năm đó, bởi vì có rất nhiều nhân vật mấu chốt đều trùng hợp qua đời “ngoài ý muốn”, vì thế Mục Vĩ Hào được an toàn, kỳ thật ông ta biết rõ, bản thân được bảo toàn chỉ vì để bảo toàn được những kẻ phía sau mà thôi.

Ngày đó, Du Khâm nói đi gặp một người, chính là đi gặp Mục Vĩ Hào, việc giao lại mảnh đất phía bắc kia chính là một cái bẫy mà bọn họ bày ra, chỉ cần Mục Vĩ Hào đi vào, khoảng cách đến chỗ thân bại danh liệt sẽ không xa. Chỉ có Mục An thật sự không ngờ được rằng, việc này Du Khâm và Triệu Chấn Minh đã chuẩn bị từ lâu, gần 2 năm. Đã nắm được rất nhiều chứng cứ, Mục Vĩ Hào tham ô, quan hệ với xã hội đen, lạm dụng chức quyền, nhiều chứng cứ dù chỉ cần một tội danh thôi cũng đủ để ông ta vượt qua tuổi già ở trong ngục rồi. Có thể thấy được, tâm tư báo thù của bọn họ kiên định đến thế nào, cái gì cũng không thể lay động được.

Sở dĩ Chương Hành nói cho Mục An tất cả những chuyện này, không phải do anh ta nhân từ, cũng không phải do lương tâm anh ta trời dấy, chỉ bởi vì lòng tham của anh ta khi đó muốn chia chác ít phần, cuối cùng bản thân anh ta cũng bị cuốn vào cái bẫy này. Tất nhiên, anh ta cũng không có gì để phải thân bại danh liệt, chỉ là toàn bộ gia sản của gia đình đều đặt trong đó. Tìm Mục An hôm nay, nói cho cùng cũng chính là vì tiền.

Du Khâm không biết mình nên đối mặt với Mục An thế nào, kỳ thật anh cảm thấy Mục Vĩ Hào bị trừng phạt là đúng tội. Thế nhưng khi làm tất cả những việc này, anh đã quên mất một ngày nào đó trong tương lai, anh sẽ phải đối mặt với Mục An. Bây giờ, mọi việc tương đối thành công, anh mới phát hiện ra, trong lòng mình không hề có khoái cảm của việc đã trả được thù, mà bị một cảm giác sợ hãi xâm chiếm. Đúng vậy, sợ hãi, rất sợ Mục An cứ như vậy mà bỏ đi không quay lại. Cuối cùng, không có gì có thể ràng buộc cô.

Mục An đứng dậy, không nói gì đi thẳng ra cửa. Du Khâm túm chặt cổ tay cô, không chỉ ngón tay anh mà thậm chí cả giọng nói cũng run run: “Em đi đâu?”

Mục An dừng bước chân, không quay đầu nhìn anh, giọng nói rất thấp: “Về nhà.”

“... Xin lỗi.” Du Khâm không biết diễn tả ý mình bằng từ nào, không biết nên nói cái gì để cô tin vào tình cảm của anh.

“Không liên quan đến anh.” Mục An cắn môi dưới, muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, nếu không rời đi, chỉ sợ một giây sau chính cô sẽ không kiềm chế được chua chát trong lòng, không kiềm chế được nước mắt, cô cúi đầu rất thấp: “Mục gia đã không còn nợ anh điều gì nữa.”

Tay Du Khâm cũng không còn sức lực, nhìn rõ vai Mục An đang run run: “Chúng ta...”

“Chia tay đi.” Nói ra những lời này, Mục An chưa hề có thời gian suy nghĩ hay tự hỏi, chỉ cảm thấy đây chính là kết cục, có điều vẫn còn phân vân không rõ tình yêu dù thật hay giả, cũng không đủ khả năng làm cho anh quên đi thù của cha mẹ, cũng không có đủ dũng khí giúp cô tiếp tục ở lại bên cạnh người đã hãm hại cha mình.

Như vậy, tình yêu giữa bọn họ là thế, vậy, không còn quan trọng nữa.

Du Khâm mở to mắt, không thể tin được nhìn cô, thế nhưng lại không nói lên lời. Trái tim anh rõ ràng bị ai bóp chặt rất đau, hô hấp cũng như không theo kịp, thế nhưng, không tìm được lý do nào có thể giữ cô ở lại.

Mục An hít mũi một cái, xoay người, nhào về phía trước, hung hăng cắn vào môi anh: “Anh nợ em, nếu như còn muốn sống, thì đừng xuất hiện trước mặt em nữa.” Cô đang cười nhưng lòng lại bị chính cô đâm

từng nhát từng nhát tạo thành lỗ hổng máu thịt mơ hồ.

Sau khi ra khỏi nhà, Mục An liền lấy di động ném vào thùng rác ven đường. Cuộc đời này, Du Khâm đã trở thành một người mà cô không thể gặp lại. Với cá tính của Du Khâm, anh sẽ không buông tay như thế, vì vậy, lý do này có đủ làm cho anh buông tay không? Mục An kìm nén đã lâu, nước mắt cuối cùng cũng không kìm chế được, cô ngồi xồm ở góc đường, khóc giữa thanh thiên bạch nhật. Dù chỉ một giây, cô cũng từng hy vọng xa vời Du Khâm có thể buông tha hận thù, hai người sẽ ở bên nhau cả đời.

Sau ngày đó, hai người không gặp mặt nữa.

Sau ngày Chương Hành đi tìm Mục An, Mục An đi tìm Mục Vĩ Hào, công khai hay ám chỉ đều rất rõ ràng. Cô cho rằng, mục vĩ hào sẽ buông tay với những ích lợi đó, người khôn giữ mình là trên hết nhưng lại quên mất, tham vọng thật đáng sợ. Cô càng không ngờ cha cô đã bị tham vọng thao túng tới mức không còn chút lý trí nào.

Vì chuyện của Mục Vĩ Hào mà liên tiếp đi lang thang mấy ngày trời, hôm nay, ma xui quỷ khiến Mục An lại đi đến nhà trọ của Du Khâm, từ đáy lòng dậy lên một cảm giác mãnh liệt muốn gặp Du Khâm làm cho cô cảm thấy không thể kìm chế được. Ở dưới lầu nhìn thấy xe của Mục Vĩ Hào, trực giác báo cho Mục An biết có chuyện rồi.

Nhìn qua khe cửa không đóng chặt, Mục An thấy cha mình đang đánh nhau với Du Khâm. Tại giây phút ấy, Mục An thật sự không thể tưởng tượng được người đàn ông có ánh mắt hung ác độc địa kia chính là người cha yêu thương của mình.

Sức lực của Du Khâm rất lớn, Mục Vĩ Hào căn bản không chiếm được ưu thế. Mục An khóc rống lên: “Cha, đừng đánh. Du Khâm...”

Du Khâm thấy Mục An đột nhiên xuất hiện thì hoảng sợ, động tác rõ ràng dừng lại, kết cục lại bị trúng một quyền của Mục Vĩ Hào vào ngực.

Khi nhìn thấy Mục Vĩ Hào đưa tay ra nắm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, Mục An đầu óc trống rỗng.

Mục An không nghĩ ngợi gì, chạy vội lên che chắn trước người Du Khâm. Du Khâm thì vội vàng đẩy ngã cô xuống thảm. Mục An nhìn thấy con dao trong tay Mục Vĩ Hào nhoáng một cái đã lướt qua tay Du Khâm, cánh tay lập tức bị cắt một vết thương rất sâu, từng giọt máu nhỏ xuống thảm.

Mục Vĩ Hào tiếp tục đâm về phía Du Khâm phát thứ hai, động tác của Du Khâm rất nhanh, ôm lấy cánh tay Mục Vĩ Hào, ngón tay nắm chặt cổ tay ông ta, dùng sức bóp mạnh, Mục Vĩ Hào bị đau nên vận vẹo, dao gọt hoa quả rơi xuống. Mục Vĩ Hào dùng tay còn lại thúc khuỷu tay ra sau, hai người ngã nhào xuống sàn nhà.

Mục An run rẩy bò qua, cẩn thận giữ chặt lấy con dao, sợ Mục Vĩ Hào nhào qua cướp lại.

Giọng Mục Vĩ Hào khàn khàn: “An An, đưa dao cho cha.”

Nước mắt Mục An theo khóe miệng chảy vào trong: “Không, giết người là phạm pháp, cha, đừng đánh nữa.”

Mục Vĩ Hào vốn không nghe Mục An nói gì, gắt giọng quát: “Hôm nay, cha không giết anh ta, ngày mai, anh ta sẽ đem chứng cứ giao hết cho cảnh sát. Đời này cha xong rồi, An An, đưa dao cho cha.”

Mục An liều mạng lắc đầu, càng nắm chặt dao hơn.

Mục Vĩ Hào giãy giụa, đôi mắt nhanh chóng đảo sang ngăn tủ bên cạnh, nhào người về phía ngăn tủ. Dùng sức quăng Du Khâm một vòng, Du Khâm bị quăng xuống đất, phần eo đụng vào ngăn tủ rất đau.

Mục Vĩ Hào nhân cơ hội cướp lấy con dao trong tay Mục An, Mục An siết chặt, kiên quyết không buông tay.

Mục Vĩ Hào lại nhìn xung quanh, cầm một bình hoa sứ bên cạnh, hướng về phía Du Khâm đập tới.

Mục An chạy tới, hung hăng đập phải Mục Vĩ Hào: “Cha!”

Mục Vĩ Hào bị va phải, thân người nghiêng đi một chút, bình hoa đập vào tivi. Du Khâm đứng dậy, nắm lấy cổ áo Mục Vĩ Hào kéo ra. Mục An chạy tới kéo Du Khâm: “Du Khâm, buông tay ra, van anh...”

Du Khâm nhìn Mục An lệ rơi đầy mặt, tay cũng buông lỏng hơn, Mục Vĩ Hào thừa cơ đoạt con dao trong tay Mục An, Mục An phục hồi tinh thần, chăm chú giữ chặt còn dao, trong lúc tranh đoạt, Mục An chỉ cảm thấy tay mình dính cái gì ngấy ngấy, cúi đầu nhìn lại thì con dao kia... đã đâm rất sâu vào bụng Mục Vĩ Hào, trong nháy mắt, dòng máu đỏ tươi đã thấm đầy ngón tay Mục An.

Mục An ngã ngồi xuống đất, nhìn thấy tay mình đỏ tươi, môi sợ đến trắng bệch: “Cha... cha..” Cô trèo qua người Mục Vĩ Hào, ôm lấy đầu của ông.

Sắc mặt Mục Vĩ Hào bởi vì mất máu nên càng trở nên trắng hơn, Mục An vừa khóc vừa kéo: “Cha, con lập tức gọi xe cứu thương, cha cố chịu đựng.”

Mục Vĩ Hào cầm tay Mục An, giọng nói xa vời: “Không, An An, đừng gọi, cha phong độ cả đời, không muốn bị thân bại danh liệt. Để cha... ra đi như thế này.”

Du Khâm cup mắt nhìn tình cảnh trước mắt, mặc dù hận Mục Vĩ Hào, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn ông ta dùng cái chết để trả giá. Cho dù ông ta chết, cha mẹ anh cũng không sống lại được.

“Không, cha ơi, cha cứ ra đi như vậy, con với mẹ phải làm sao bây giờ?”

Mục Vĩ Hào cay đắng cười nói: “Cha không muốn ở trong ngục... cả đời. Hơn nữa, cha bị người ta thao túng cả đời, ra đi như vậy, cũng coi như được giải thoát.”

Y phục trên người Mục An đều nhuốm đầy vết máu, mắt đã khóc đến đỏ quạch, giọng nói khàn khàn: “Cha... con van cha, đừng đi.”

Mục Vĩ Hào gơ tay vuốt ve mặt Mục An: “Xin lỗi, có người cha như ta... làm cho con mất thể diện rồi.”

Mục An lắc lắc đầu: “Cha, đừng nói vậy.”

Mục Vĩ Hào bị đâm trúng gan, chảy máu bên trong rất nghiêm trọng, trong nháy mắt trên mặt đã tái nhợt, như đang hấp hối.

Du Khâm nhìn mặt Mục An đại ra, giây phút đó anh nhận thức rõ ràng, có lẽ.. Bọn họ cứ vậy mà đi qua nhau. Giờ khắc này, cảm giác sẽ mất đi cô còn mạnh hơn cả lúc trước.

28. Chương 28

Moon_xinh

Triệu Chấn Minh giúp đỡ bằng cách ngụy tạo một vụ tai nạn xe cộ, tất cả đều là chứng cứ giả. Sau khi xử lý xong hậu sự của Mục Vĩ Hào, Mục An vẫn sống cùng Chung Việt, Du Khâm không có cơ hội gặp cô. Du Khâm vẫn nghĩ rằng, không còn khả năng Mục An muốn gặp lại anh nữa.

Rất nhanh đã qua hai tháng, Du Khâm bỗng nhìn thấy Mục An đang ôm gối ngồi xổm trước cửa nhà mình. Cảm giác thấy có một cái bóng lớn bao trùm trước mặt, Mục An mở mồm ngẩng đầu lên. Du Khâm nhìn cô, vẻ mặt cô đại ra, trong mắt không có một chút thần sắc nào.

Du Khâm khom lưng xuống định kéo cô lên, Mục An vô tình nghiêng người, tránh cánh tay anh đang vươn tới. Tay Du Khâm ngừng ở giữa không trung.

Du Khâm khẽ thở dài, mở cửa nhà, đi thẳng vào trong.

Mục An nhìn vào cánh cửa đã mở, ánh mắt thay đổi ngay lập tức, nhưng rất lâu sau mới chậm rãi đi vào. Vào trong phòng, Mục An cũng không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn sàn nhà đến phát ngốc. Từ sau khi Mục Vĩ Hào xảy ra chuyện, phòng Du Khâm đã thay tất cả các vật dụng, Du Khâm thấy Mục An không nói lời nào thì không biết cô đang suy nghĩ gì. Nhiều lần muốn nói gì đó nhưng lại bị ai phát hiện, anh không biết nên nói cái gì. Bất luận nói gì bây giờ đều sẽ chạm đến vấn đề kia.

Hai người cứ nặng nề ngồi như vậy rất lâu, thấy đã muộn, Du Khâm mới thấp giọng hỏi Mục An: “Buổi tối... muốn ở lại không?”

Mục An vẫn không đáp lời, chỉ nhìn chằm chằm vào sàn nhà, Du Khâm nhú mào, cảm thấy Mục An có chút kỳ quái, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào vai cô: “Mục An?”

Mục An hình như bị làm cho khiếp sợ, giật mình nhảy vọt lên một góc ghế sofa, ánh mắt phòng bị nhìn Du Khâm. Du Khâm bị hành động khác thường của cô làm cho ngây ngẩn cả người, thấp giọng gọi cô: “Mục An, em... không sao chứ?”

Ánh mắt Mục An hoảng loạn rời đi, lắc lắc đầu, tự đi thẳng vào phòng ngủ.

Du Khâm thay cô đắp chăn, ngồi bên giường nhìn Mục An từ từ nhắm mắt lại, đến lúc chuẩn bị đứng dậy rời đi, bỗng nhiên Mục An nắm lấy tay anh, khẽ nói: “Ngủ cùng em.” Bởi vì lâu rồi không nói chuyện, giọng cô trở nên khàn khàn, thậm chí Du Khâm nghĩ mình đã nghe lầm.

Nhìn thấy mắt cô dần hồi phục lại thần trí, Du Khâm kích động ôm lấy cô, cảm giác lúc này chỉ còn thiếu chút nữa có thể đạt đến độ mừng phát khóc: “Anh không đi, dù có chuyện gì cũng không đi.”

Buổi tối, Du Khâm ôm Mục An nằm yên tĩnh, bỗng nhiên Mục An xoay người, ngồi ở bên hông Du Khâm. Du Khâm nhìn Mục An từ từ cởi bỏ từng lớp y phục trên người mình mới hiểu rõ cô định làm gì. Một tay nắm chặt tay cô: “Mục An!”

Da cô trắng nõn run rẩy dưới gió điều hòa, sợi tóc đen nhánh nhẹ rủ xuống bên má: “Em sợ lắm... Du Khâm.”

Du Khâm dần buông bàn tay đang giữ tay cô, Mục An cầm tay anh chậm rãi vuốt ve chính mình, nhiệt độ cơ thể anh ấm áp khiến cho khoảng trống trong lòng cô như được lấp đầy.

Tay anh lướt qua mỗi nơi đều mang theo một cảm giác gần như tuyệt vọng, ưu thương, Du Khâm đặt cô ở dưới người, ôn nhu hôn lên mặt cô, rõ ràng nhiệt độ cơ thể mình rất cao, nhưng người Mục An vẫn lạnh giá. Du Khâm ôm chặt cô, muốn dùng sự ấm áp để vỗ về cơ thể không ngừng run rẩy của cô: “Xin lỗi.” Nếu như không phải do anh, cuộc sống của Mục An đến giờ vẫn là một cuộc sống trong sáng, nụ cười của cô đều là do anh cướp đi. Ngoại trừ hai chữ này, anh cũng không thể nói được gì.

Mục An nhắm mắt lại, cười, cũng nói hai chữ: “Không sao.”

Động tác Du Khâm rất ôn nhu, không làm cho Mục An đau. Mục An gắt gao bám chặt lấy anh, thật quyến luyến hơi thở và nhiệt độ cơ thể anh. Lúc này, cô chỉ muốn quên đi tất cả mọi chuyện, trầm luân trong vực sâu, ở nói đó, chỉ có anh và cô.

Du Khâm dừng lại, vẫn ở trong cơ thể cô, dịu dàng hôn vành tai cô, ở ngón giữa của cô đeo vào một chiếc nhẫn anh đã mua từ lâu: “Ba năm sau chúng ta kết hôn nhé!”

Mục An úp mặt vào cổ anh, mỉm cười, giọt nước mắt mặn chát chảy vào khoe môi: “...Được.”

Ngày hôm sau, Du Khâm vươn tay muốn ôm cô vào lòng mới phát hiện bên gối đã trống không, độ lạnh trong chăn nói cho anh biết, Mục An đã đi từ sớm. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một dự cảm không lành, lấy điện thoại ra, đến lúc ngón tay chạm vào bàn phím mới nhớ ra điện thoại của Mục An đã bị cô ném đi, số điện thoại hiện tại cô đang dùng anh lại không biết.

Di động bị anh ném trên mặt đất, đập mạnh vào góc tường. Một mình ngã lên giường, một tay Du Khâm đặt lên trán, hai mắt khép hờ.

Mục An giống như là mất tích, không tìm thấy cô ở bất cứ đâu. Tìm tới trường học, đồng nghiệp nói cô đã xin nghỉ. Ở cổng khu nhà chờ, cũng không thấy người. Du Khâm không nghĩ ra được Mục An còn có thể đi đâu.

Lần thứ hai nhìn thấy cô lại là thấy cô cùng Du Ưc Sinh, lúc đó Du Khâm về nước là vì Du Ưc Sinh. Nhận được điện thoại của quần gia nói Du Ưc Sinh lấy vợ, anh lập tức về nước, trở về Du gia.

Từ sau khi mẹ anh mất, Du Ưc Sinh hình như không có ý định tái hôn, vậy mà bây giờ lại nói muốn tái giá, mặc dù bất ngờ nhưng Du Khâm cũng không ngăn cản. Du Ưc Sinh tính cách phong lưu, ở bên ngoài còn

nuôi ba tình nhân, ngày đó mẹ anh mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ có Du Khâm biết, mẹ mình vốn cũng không yêu Du Ưc Sinh. Nói thẳng ra, hôn nhân của hai người chính là kết quả của hôn nhân chính trị. Chỉ nghe nói người sắp gả cho Du Ưc Sinh còn rất trẻ, mới 23 tuổi, Du Khâm cảm thấy coi thường Du Ưc Sinh, cái cô gái kia, làm con gái ông cũng còn được nữa là.

Tận mắt nhìn thấy Mục An mặc bộ quần áo trắng nắm tay cha mình xuất hiện ở Du gia, Du Khâm chỉ cảm thấy tại giờ phút ấy anh thật muốn giết người, thậm chí muốn xông tới bóp cổ cô gái kia, lay thật mạnh để cô tỉnh lại.

Du Ưc Sinh không biết quan hệ của Du Khâm và Mục An, ngay trước toàn bộ người của Du gia tuyên bố, ông và Mục An đã đăng ký kết hôn. Cái gì gọi là trời đất trong nháy mắt hoá băng? Một khắc đó Du Khâm cảm giác mình đứng như thế, nhìn Mục An mật thiết khoát tay Du Ưc Sinh, từng khớp xương trong ngón tay Du Khâm gần như đều bị anh bóp nát. Đăng ký? Mục An, tim của cô gái này rốt cuộc làm từ cái gì.

“An An, đây là con trai anh, Du Khâm.”

Mục An mỉm cười, đưa tay về phía Du Khâm: “Mục An.”

Ánh mắt Du Khâm tối tăm trừng lớn nhìn Mục An, lập tức trong hàm răng khê rít lên hai chữ: “Du Khâm.”

Sau bữa cơm chiều, Du Ưc Sinh đến thư phòng xử lý công việc, Du Khâm kéo Mục An tới vườn hoa phía sau, giận dữ căn môi cô: “Nói, vì sao?”

Mục An cười cười, vuốt ve gò má anh, người đàn ông này, ngay cả lúc tức giận cũng đẹp trai đến thế, cô nhẹ giọng nói: “Anh đã quên sao, tôi đã nói rồi, nếu như anh gạt tôi, tôi sẽ làm cho anh hối hận cả đời.”

Du Khâm nhìn Mục An, sau một lát, tự giận mà cười to: “Mục An, vậy em thực sự nên vui mừng đấy, việc trả thù này em làm rất thành công.”

“Cám ơn, tôi rất vui.” Mục An nghiêng đầu nhìn anh, nụ cười tươi đẹp trên mặt như đâm vào mắt Du Khâm đau buốt.

Anh nắm lấy hàm dưới của cô, cắn răng nói: “Mục An, em... làm loạn đủ rồi.”

“So với anh, hành động của tôi đã là cái gì?” Mục An nói từng chữ một, ánh mắt cô có vẻ thực sự rất hận Du Khâm.

Tim Du Khâm lại đau nhói từng cơn, bàn tay nắm cầm cô dùng thêm sức, thấy Mục An nhả mảy, anh buông lỏng một chút.

Mục An nheo mắt, vòng tay ôm cổ anh: “Làm sao vậy, còn yêu tôi?”

Du Khâm mím chặt môi, một cánh tay khác bên cạnh âm thầm nắm thành quyền. Mục An ngẩng đầu, kiễng chân, lưỡi liếm nhẹ trên môi anh: “Yêu tôi, tại sao anh lại làm tổn thương tôi? Bây giờ mới yêu, có phải đã muộn?”

Nắm tay của Du Khâm cuối cùng không nhịn được nữa, phát cuồng đánh vào cái cây bên cạnh cô, anh tức giận đến mức gân xanh nổi đầy trán: “Mục An, em muốn anh hận em? Anh cho em biết, anh sẽ không, đừng dùng loại hành động ấu trĩ này kích động anh.”

Nhìn bóng lưng giận dữ của anh rời đi, trong lòng Mục An cay đắng thở dài.

Tuyệt vọng, Du Khâm chuẩn bị trở về Mỹ. Lúc này, Lục Bác Giản đột nhiên đến tìm anh, nói rằng Mục An mất tích.

Điều mà Mục An giỏi nhất chính là đem vết thương đã khô của anh xé rách một lần nữa. Tìm cô không được, cô lại một lần nữa mai danh ẩn tích. Đi ngang qua cửa kính trưng bày của một công ty du lịch, bên trong là chuyến du lịch Vân Nam, Du Khâm nhớ tới Mục An đã từng nói, muốn cùng anh tới núi tuyết Ngọc Long ở Lệ Giang. Coi như tìm may cũng được, Du Khâm liền lấy vé máy bay, bay suốt đêm tới Vân Nam, giữa đường không hề nghỉ ngơi, một mạch đi từ Côn Minh tới Lệ Giang.

Khi đó, cùng Mục An xem một bộ phim truyền hình có đề cập tới một nơi gọi là Vực tình nhân trên núi tuyết Ngọc Long. Truyền thuyết kể rằng, những đôi yêu nhau nhảy xuống từ nơi này thì kiếp sau vẫn có

thể làm một đôi tình nhân. Mục An cũng nói đùa rằng, nếu như tương lai bọn họ bị đứt đường duyên ương, nhất định phải cùng nhau đi đến “Vực tình nhân”. Du Khâm cũng pha trò nói với Mục An, đã là thời đại nào rồi mà còn có chỗ tự tử quê mùa này nữa.

Ở núi tuyết Ngọc Long có thể gặp được Mục An, Du Khâm không biết nên nói là mình may mắn hay vẫn là số phận đã quyết định tất cả.

Từ xa, Du Khâm đã nhìn thấy Mục An mặc một bộ váy đen, tóc dài bay trong gió đang đứng bên vách núi, ánh mắt ngây dại: “Du Ưc Sinh... chính là cha ruột tôi.”

Du Khâm ngẩn ngơ tại chỗ không biết nên phản ứng thế nào, lúc này, Mục An làm cho anh cảm thấy run sợ. Mục An quay đầu cười với anh: “Em vốn nghĩ rằng, chờ anh đi rồi... Em có thể an tâm rồi đi, an tâm đi theo cha em. Tình yêu của anh kiếp này em đành phải phụ, chỉ có thể gả cho cha nuôi của anh mới có thể buộc anh chấm dứt mọi ý tưởng, yêu kẻ thù giết chết cha mình, cảm giác này không dễ chịu chút nào.”

Mục An bắt đầu nghẹn ngào, khoe miệng lộ ra một nụ cười mỉa rứt rề: “Du Khâm, anh nói xem... con người có phải thật sự sẽ có kiếp sau không?”

Tim Du Khâm gần như đã nhảy đến cổ họng, anh dè dặt nhìn thái độ của Mục An, lặng lẽ xê dịch bước chân về phía trước: “Mục An, trước tiên hãy qua đây rồi nói.”

Mục An nhìn Du Khâm, trên khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt đột ngột mở to hết cỡ, cô hít sâu một hơi: “Cuộc đời này, em nợ anh. Em chờ anh ở kiếp sau. Du Khâm, vì em, hãy sống thật tốt.” Cởi bỏ chiếc nhẫn ở ngón tay giữa ném trả Du Khâm, chiếc nhẫn bạch kim có đính kim cương dưới ánh nắng của đỉnh tuyết Ngọc Long loé lên tia sáng yếu ớt.

“Mục An!” Du Khâm nhìn Mục An biến mất dưới “Vực tình nhân” thì toàn thân toát mồ hôi lạnh, anh không nghĩ ngợi gì mà bỏ nhào về phía Mục An, một mình em nhảy xuống, làm thế nào mà đợi anh kiếp sau được.

...

Du Khâm ngồi ở trên sôpha, gơ tay nhìn chiếc nhẫn, chiếc nhẫn mà trước khi Mục An đi đã lưu lại cho anh, một giọt nóng hổi rơi trên mặt anh, anh run rẩy hôn lên chiếc nhẫn kia: “Mục An, anh không có lòng tham, cho tới bây giờ cũng không có lòng tham, anh chỉ muốn, kiếp này được ở bên em. Em lại tàn nhẫn hèn anh kiếp sau...”

29. Chương 29

Moon_xinh

Mục An chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình lại phải ở trong ngục như thế này, án tử còn chưa được xử công khai, Mục An vẫn đang bị cảnh sát cách ly. Một người khi phải ở trong một không gian nhỏ hẹp thì sẽ có rất nhiều thời gian yên tĩnh để suy nghĩ.

“Mục An, có người tới thăm cháu.” Chú Chu là cảnh sát lão luyện ở đây, có mối quan hệ quen biết với Chung Việt nên đối với Mục An tương đối lịch sự.

Mục An không cử động: “Cháu không muốn gặp.” Bây giờ dù là bất kỳ ai, cô cũng chưa chuẩn bị tâm lý để đối mặt, mẹ cũng vậy, Du Khâm cũng vậy, cũng có thể là Lục Kiền, Lục Bác Giản... Trừ bọn họ ra cô không nghĩ được ai sẽ đến thăm mình.

“Lần này là một người tương đối đặc biệt, do trên cử xuống, cháu vẫn không muốn gặp à? Đừng làm chú Chu khó xử, được không?”

Nghe vậy, Mục An kinh ngạc nhưng nhìn bộ dáng khó xử của chú Chu, cô đành đứng dậy cùng chú ấy ra ngoài.

Ngồi xuống ghế, nhìn hai người đối diện Mục An cảm thấy ngoài sức tưởng tượng, cúi đầu không dám nhìn người kia: “Chị, chị... sao lại đến đây.”

Tần Hỉ Lạc trừng mắt nhìn cô: “Chị không thể đến sao, mặt mũi của em lớn như vậy, ai em cũng không chịu gặp, dì sắp phát bệnh tới nơi rồi.”

“Mẹ em, bà không sao chứ ạ?”

“Vẫn còn biết lo hả? Biết lo mà dám tự ý quyết định, chuyện gì cũng không để tâm đến suy nghĩ của mọi người trong nhà.” Hỉ Lạc vẫn còn tức giận mà quát lớn, cô em họ này đúng là không để người ta bớt lo được, lúc dì gọi điện đến nhà, Chung Tình vô cùng lo lắng đã bảo cô cùng Lâm Hạo Sơ đến thăm.

Thấy Mục An vẫn không nói gì, Hỉ Lạc thấy lời nói của mình không có tác dụng, giận dữ không kìm lại được đang định đưa tay đập vào đầu Mục An, Lâm Hạo Sơ giữ lấy cánh tay cô đang đưa ra, lắc đầu ý bảo bên cạnh còn có cảnh sát.

Hỉ Lạc ngượng ngùng hạ tay xuống, Lâm Hạo Sơ nói với Mục An: “Bây giờ vụ án chưa bắt đầu xử lý, vẫn còn cơ hội, chỉ cần em đừng buông tay, mọi việc còn lại đều giao cho bọn anh, luật sư anh đã tìm xong rồi.”

Mục An cắn chặt môi dưới, vẫn cúi thấp đầu không nói lời nào. Hỉ Lạc thở dài: “An An, em nếu phải ở trong ngục cả đời, một mình dì sẽ sống thế nào, em có nghĩ tới chưa?”

Mục An ngẩng đầu, Hỉ Lạc sững người, nhìn những giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống kia cô mới ý thức được giọng nói của mình không mềm mỏng lắm, đành hạ thấp giọng: “Bây giờ dì chỉ còn lại mình em, Du Khâm đều đem tất cả sự tình nói cho chị biết hết rồi, kết cục đó là do chính đương lựa chọn, em cần gì phải tự dằn vặt, không tha thứ cho bản thân.”

“Em... không bỏ xuống được, cha nói, ông ấy... luôn chờ em.” Giọng nói của Mục An rất nhỏ, đứt quãng, Hỉ Lạc và Lâm Hạo Sơ nghe không rõ ràng.

Hỉ Lạc ngồi thẳng người, giọng nói nghi hoặc: “Em nói ai đang chờ em?”

Mục An bỗng nhiên nắm chặt tay Hỉ Lạc, hơi thở bất ổn nói: “Chị, chị biết không, là cha em muốn em tự thú. Từ khi em bắt đầu nhớ tới chuyện quá khứ, cha em thường xuyên xuất hiện, ông ấy cũng nói với em rất nhiều thứ.”

Hỉ Lạc và Lâm Hạo Sơ nghi hoặc nhìn nhau, ra điều đã hiểu rõ, Hỉ Lạc nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mu bàn tay của cô: “An An, đó là dương đang đùa giỡn với em thôi, ông ấy thương em như vậy, hơn nữa ông ấy cũng không thể bỏ dì lẻ loi một mình được, đúng không?”

Cảm xúc của Mục An từ từ bình tĩnh lại, sắc mặt cũng nhu hoà đi: “Thật chứ?”

“Tất nhiên là thật, An An, em nghĩ đến dì một chút đi.” Hỉ Lạc hơi do dự rồi nói tiếp, “Còn có Du Khâm nữa, cậu ta bây giờ... cũng không tốt lắm.”

“Anh ấy làm sao?” Mục An lập tức căng thẳng.

Hỉ Lạc thở dài trong lòng: “Em ở trong này một tháng, cậu ta đều tự giam mình trong phòng, không ra khỏi cửa, không nói lời nào. Chị cũng không thể tưởng tượng nổi nếu em thật sự buông tay, cậu ta sẽ ở trong đó ngây dại cả đời...” Có đôi khi nói một nửa lại hiệu quả hơn nói hết toàn bộ, Mục An đã bị lời nói của Hỉ Lạc làm cho lo sợ, bất an trong lòng.

“Chị ở đây là dùng quan hệ của bố chồng mới có thể gặp được em, em xem em có thể sẽ phải chịu sức ép thế nào. Hãy cùng Du Khâm ổn định cuộc sống gia đình, sau đó đưa dì đi cùng. Kết cục như vậy không phải là tốt sao, tạo sao phải tự dằn vặt bản thân, cũng là dằn vặt rất nhiều người bên cạnh luôn quan tâm đến em.” Hỉ Lạc tiếp tục dụ dỗ, biết rằng nếu không nắm lấy cơ hội này mà chặn đứng lại những mềm yếu trong lòng cô thì rất khó làm cho cô phối hợp với bọn họ.

Mục An không nói gì, vẫn tiếp tục trầm mặc, thế nhưng Hỉ Lạc biết cô nghe hiểu được, tiếp tục sử dụng chính sách dụ dỗ: “Nếu muốn chuộc tội, cũng không cần phải dùng cách này. Hãy chiếu cố dì cho tốt, dương chắc chắn sẽ rất vui. Tiệc nuôi của dương ở kiếp này chính là không thể cùng với dì đi đến cuối đời, bây giờ em bỏ lại dì một mình, dương sẽ càng không thể tha thứ cho em.”

Bàn tay Mục An đặt lên bàn, ngón tay run nhẹ, lông mi cũng run rẩy lay động, Hỉ Lạc biết mình đã gần như tác động được cô. Kỳ thực cô cũng không tìm ra được lý do gì khác để tiếp tục dụ dỗ. Trước khi đi cô còn nói: “Em suy nghĩ thật kỹ, ngày mai bọn chị lại đến.”

Lúc Hỉ Lạc và Lâm Hạo Sơ đứng dậy, Mục An kêu lên: “Chị... Ngày mai... em muốn gặp Du Khâm.”

Hỉ Lạc thấy biểu hiện không được tự nhiên của em họ, cười nói: “Biết rồi, khổ lắm!”

“Ông xã, anh đang nghĩ gì thế?” Ra khỏi trại giam vẫn thấy Lâm Hạo Sơ đang suy nghĩ chuyện gì đó, dáng vẻ rất tập trung, nửa ngày cũng không cử động, Hỉ Lạc nâng cánh tay anh lên, bàn tay ngang ngạnh luồn vào túi áo khoác anh.

Lâm Hạo Sơ nắm lấy bàn tay hơi lạnh của cô, thầm nghĩ mới nói: “Em không cảm thấy tinh thần Mục An có chút...” lời còn chưa dứt đã thấy Hỉ Nhạc trừng mắt, Lâm Hạo Sơ biết điều nuốt lại. Anh cũng không tin là Hỉ lạc không nhìn ra.

Hỉ Lạc kéo cánh tay anh, nhắm mắt đi theo chồng mình, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Em cũng nhận ra nhưng phần lớn thời gian con bé lại rất bình thường, phải không?”

“Trước đó, Du Khâm không đề cập đến chuyện này sao?” Lâm Hạo Sơ giúp Hỉ Lạc thắt dây an toàn nhưng chưa vội khởi động xe.

“Có đề cập qua, cậu ta còn cầm rất nhiều bệnh án của Mục An cho em xem nhưng cậu ta nói những thứ này đều là do cậu ta chuẩn bị để ngụy tạo chứng cứ thoát tội cho Mục An.” Hỉ Lạc lẩm bẩm, trong đầu rất nhanh xuất hiện một ý nghĩ, cô kinh ngạc há hốc mồm: “Lâm Hạo Sơ chẳng lẽ là...?”

Lâm Hạo Sơ liếc nhìn phản ứng của vợ mình, bình thường suy nghĩ luôn chậm nửa nhịp, khó có dịp lại thông minh như thế: “Chẳng lẽ cái gì?” Lâm Hạo Sơ chậm rãi khởi động xe.

“Chẳng lẽ, Mục An vì ở cùng với cậu ta nên đã qua mắt chúng ta? Hành động của Mục An khi nào lại nhanh như vậy? Hoá ra hai người đó đều thuộc trường phái hành động. Lâm Hạo Sơ! Thiếu chút nữa em bị gạt rồi.”

Ngón tay bật lửa của Lâm Hạo Sơ run run, khe khẽ thở dài, quả nhiên Tần Hỉ Lạc luôn suy nghĩ chậm nửa nhịp vẫn không bao giờ theo kịp tư duy của người bình thường.

Anh khởi động xe: “Từ một năm trước, Du Khâm đã bắt đầu chuẩn bị chứng cứ, chứng cứ lại rất đầy đủ, phen này ra tòa sẽ không khó đánh. Bây giờ chỉ cần Mục An chịu phối hợp là ổn.”

Hỉ Lạc phớt lờ, lẩm bẩm: “Khẳng định không có vấn đề, ngày mai Du Khâm lại trình diễn cho cô ấy xem một tiết mục thâm tình, sau đó di sẽ tranh thủ khơi dậy tình cảm của con bé. Dù nó có là núi băng cũng sẽ bị làm tan chảy.”

Lâm Hạo Sơ nhếch miệng cười: “Em lạc quan thật đấy.”

Hỉ Lạc nhíu mày, vươn tay ôm lấy cổ Lâm Hạo Sơ: “Đương nhiên, nhớ ngày đó anh chính là một núi băng bị em làm cho tan chảy mà, Mục An kia chỉ bằng một góc băng tuyết, không khó lắm đâu.”

Cảm xúc trên mặt Lâm Hạo Sơ vẫn tiếp tục lạnh lẽo như băng vạn năm: “Tần Hỉ Lạc, thu móng vuốt của em lại đi, không thấy anh đang lái xe sao?”

Hỉ Lạc lại cọ cọ vào người anh, tiếp tục mặt dày nói: “Lâm bí thư, vậy là rất không tốt nhé, rõ ràng là thích thú, tại sao phải giả vờ khó chịu rụt rè, ở trước mặt vợ mình không cần như vậy đâu.”

Lâm Hạo Sơ không nói gì, đành để Tần tiểu thư tiếp tục vòng qua cổ mình, trong lòng âm thầm suy xét, có phải do chính mình gần đây quá thông cảm, cưng chiều cô ấy để cô ấy có gan dám đùa bỡn mình.

Ngày hôm sau gặp mặt, một nhóm bốn người ngoại trừ hai vợ chồng Lâm Hạo Sơ và Hỉ Lạc, Du Khâm còn có thêm 1 vị luật sư.

Bởi vì Mục An có bệnh, vì thế khi tranh tụng trên tòa, khả năng thắng rất lớn. Mục An do dự thật lâu mới nhỏ giọng hỏi: “Em thật sự bị bệnh?” Cô vẫn cảm thấy mình rất bình thường, bao lâu nay chưa từng phát sinh chuyện gì kỳ quái.

Câu hỏi này Du Khâm nên trả lời, đáng tiếc là từ lúc theo người nhà vào thăm lại không hề có phản ứng nào với cô. Một khoảng im lặng, Mục An cảm thấy hơi xấu hổ, Hỉ Lạc phiền lòng vì nhìn thấy biểu hiện không được tự nhiên giống như vợ chồng son, em họ cô không được tự nhiên, Du Khâm lại càng không tự nhiên, cô nhận nhiệm vụ hòa giải nên nhỏ giọng nói: “Yên tâm, ngay cả có đi chẳng nữa, gia đình cũng sẽ không ghét bỏ em.” Ắn ý nhìn Du Khâm một cái.

Mục An ngượng ngùng liếc trộm Du Khâm, thấy anh vẫn mím chặt môi không có phản ứng gì với mình, trong lòng Mục An lạnh đi phân nửa, hơn một tháng nay không gặp, thực sự cô rất muốn gặp anh, bây giờ nhìn rõ anh đã gầy nhiều đi nhưng ngay cả muốn quan tâm anh cũng không có cơ hội hỏi ra miệng.

Lâm Hạo Sơ nháy mắt với Hỉ Lạc, Hỉ Lạc hiểu ý vội nói: “Hai người trò chuyện đi, chúng tôi chờ bên ngoài.”

Ba người thức thời đi ra ngoài, dành thời gian cho Mục An và Du Khâm. Du Khâm nhìn Mục An, thủy chung không nói lời nào, Mục An thấp thỏm nhìn anh, từ khi vừa vào đến giờ, Du Khâm không nói với cô một câu, ngay cả ánh mắt cũng ít khi tiếp xúc.

“Anh... tức giận?” Mục An dè dặt nhìn nét mặt anh.

“Không có.” Du Khâm lãnh đạm nói ra hai chữ mà không bổ sung thêm.

Mục An thà rằng anh cứ nói mọi chuyện rõ ràng hoặc lạnh nhạt châm chọc cô một phen còn tốt hơn nhiều so với việc không có phản ứng gì như lúc này. Mục An giống một đứa nhỏ biết mình có lỗi, cúi thấp đầu, lo lắng siết chặt vạt áo.

Du Khâm im lặng một lúc mới trầm giọng nói: “Mục An, ở trong lòng em, rốt cục có anh hay không?”

Mục An mím chặt môi, cúi đầu, cô biết Du Khâm đang giận cô, nếu có giận... sẽ có làm hòa.

“Vì sao em chưa từng nghĩ tới anh, đã đồng ý với anh rồi mà vẫn tự mình quyết định, ‘tín khẩu khai hồ’ phải không?” Du Khâm bực bội, lớn giọng quát.

Mục An nhin không được, phì cười: “Là ‘tín khẩu khai hà’” (ăn nói ba hoa)

“...” Du Khâm chống tay dưới cằm, không nói không rằng, Mục An lặng lẽ nhìn anh rồi vội vàng cúi đầu.

Nhìn điệu bộ cô có vẻ rất oan ức, lửa nóng vừa bốc phát lại được anh ép xuống, hai tay anh khoanh trước ngực, khụ khụ ho một tiếng, điệu bộ vẫn lạnh nhạt nói: “Mục An, anh hỏi em một lần cuối cùng, rốt cuộc em có muốn cùng anh sống hết kiếp này không?”

Mục An nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, sợ hãi gật đầu như bả củi: “Muốn.”

Trong lòng Du Khâm đã mềm nhũn nhưng vẫn bày ra bộ mặt Trương Phi có thể hù chết người: “Anh cho em biết Mục An, gặp phải em, Du Khâm anh xui 8 kiếp, kiếp này anh phải chấp nhận nhưng đừng mong có kiếp sau nữa. Kiếp sau anh sẽ không thích em nữa đâu.”

Mục An cong cong khóe mắt, cúi đầu nói nhỏ: “Vây...kiếp sau em sẽ thích anh là được rồi.” Mục An chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười, “Kiếp sau, em thích anh là đủ rồi.”

Du Khâm thấy biểu hiện của Mục An đã ôn nhu mềm mại, có đôi khi anh cũng hận chính bản thân mình, anh hết lần này đến lần khác bị cô phứt trước cho lên thiên đường, phứt sau lại đày xuống địa ngục, giằng co không biết bao nhiêu lần. Nhưng anh lại yêu thương cô tha thiết như vậy, chính vì yêu cô đến luyến tiếc, không thể buông bỏ.

Du Khâm vươn tay nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Hứa hẹn lần này không được đơn phương bội ước”

“Vâng.” Mục An nhẹ gật đầu.

Ngài cảnh sát đáng thương đứng bên cạnh nhìn cặp đôi này chà xát bàn tay đến nổi cả da gà, bèn ho khan: “Khụ... chú ý hình tượng.”

Thật là, cũng không phải sinh lý tử biệt, kiếp này kiếp sau gì chứ, bi không ra bi, cứ làm như đang đóng vở kịch nghèo nàn suốt mướn vậy.

30. Chương 30

Moon_xinh

Bởi vì vụ án liên quan đến vấn đề nhạy cảm nên không công khai thẩm vấn.

Căn cứ vào quy định pháp luật, nếu bệnh nhân tâm thần không thể nhận rõ hoặc vào thời điểm giết người không thể khống chế hành vi của mình thì thông qua quá trình giám định sẽ không phải chịu trách nhiệm hình sự. Nếu như giám định phát hiện trong quá trình giết người, tinh thần bệnh nhân vẫn trong trạng thái bình thường thì sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự với tội danh cố ý giết người.

Việc giám định có bệnh hay không nhất định phải do bệnh viện thuộc cơ quan nhà nước cấp tỉnh chỉ định.

Ngày thẩm phán tuyên bố kết quả, Du Khâm không vào trong mà ngồi chờ bên ngoài viện. Cho dù biết rõ kết quả sẽ không ngoài dự đoán, anh vẫn lo lắng, không dám đối mặt. Nhiều người nhanh chóng đi ra, không nhìn thấy Mục An nhưng thấy Chung Việt khóc vì quá vui mừng, trái tim bị treo ngược của Du Khâm cũng được buông lỏng. Chung Việt tất nhiên là rất kích động, ôm chầm lấy Du Khâm.

Nhìn qua vai Chung Việt, Du Khâm thấy Mục An đứng ở bậc thềm trên cao đang nhìn mình cười, nụ cười tươi đẹp, kiều diễm giống như lần đầu gặp nhau. Trời đầu đông, ánh nắng ôn hoà chiếu lên người cô, toàn thân cô như khoác một lớp áo ngoài vàng ánh. Sắc mặt cô hơi tái, môi nhìn như thiếu máu. Khoảng cách xa là vậy, bậc thềm cao là vậy, nhưng Du Khâm lại nhìn thấy rõ ràng, cô đang dùng môi, ẩn ngữ nói với anh: “Em nhớ anh.”

Từng bước lên bậc thềm, hai người lại gian nan đi về phía nhau, lúc anh hướng bàn tay anh về phía cô, cả người Mục An đổ nhào vào anh. Trên bậc thềm, hai người ôm chặt nhau như muốn đem người kia sáp nhập vào thân thể mình. Đoàn người dưới bậc thềm đều yên lặng nhìn họ và mỉm cười.

Mục An chỉ biết dùng toàn lực ôm chặt anh, tất cả tình cảm đều biến thành nước mắt, không cất nên lời. Con đường này đã đi bao lâu, lạc lối bao xa, chỉ có anh và cô biết, thiếu một chút nữa họ đã thực sự bỏ lỡ nhau.

Mục An dụi mặt vào chiếc cổ ấm áp của anh, nhẹ nhàng dụi qua dụi lại, để lại một mảnh ẩm ướt. Có một người đàn ông yêu cô hơn sinh mạng như vậy, cuộc đời này với cô đã đủ lắm rồi.

Cảm giác được vai cô hơi run rẩy, Du Khâm khẽ khàng hôn lên tóc cô: “Mục An, anh 22 tuổi rồi.”

Mục An sững sốt nửa giây mới hiểu ý tứ của anh, nụ cười vừa mới nở đã cứng lại trên môi, mặt vẫn chôn trong ngực anh, cô không lên tiếng.

Du Khâm nghi hoặc nâng mặt cô lên hỏi: “sao thế?”

Mục An mím chặt môi, thần sắc giằng co trong mắt cô làm Du Khâm bất an, Du Khâm nhắc nhở: “Mục An, em bây giờ vẫn còn muốn suy tính so sánh qua lại?”

“Không phải... chỉ là... em còn chưa nghĩ đến.” Mục An nhỏ giọng nói.

Du Khâm nhìn cô, trong mắt hiện lên độ lạnh lùng: “Cái gì gọi là còn chưa nghĩ đến?”

Giọng nói của Mục An lại thấp thêm mấy phần: “Là... chưa nghĩ đến.”

Sắc mặt Du Khâm đã rất khó coi, giọng điệu trở nên cứng nhắc: “Em hối hận?”

“Không phải.”

“Là cảm thấy anh quá nhỏ? Không có cảm giác an toàn?”

“Không phải.”

“Là cảm thấy mình còn chưa đủ lớn, chưa muốn kết hôn sớm?”

“Không phải.”

“Là sợ sau khi kết hôn, anh muốn quay về Mỹ nên lưu luyến mẹ em? Chúng ta có thể không trở về Mỹ, ở lại luôn nơi này.”

“Cũng không phải nguyên nhân này.”

“Vậy thì là cái gì?” Du Khâm không còn kiên nhẫn, hiện tại anh không còn tâm tình cùng cô đoán phải đoán trái nữa.

“Em... có bệnh, anh không để ý sao?” Mục An lo lắng siết chặt áo khoác ngoài của anh, biết rõ đáp án của anh nhưng trong lòng vẫn để ý, như vậy cô có thể sẽ trở thành gánh nặng của anh hay không?”

Du Khâm cau mày, nhìn cô không nói. Vài giây sau, Mục An cảm thấy mình không dám thở mạnh, bỗng nhiên Du Khâm cười, đưa tay kéo cô vào lòng: “Ngốc ạ, em vốn không có bệnh, là bọn anh muốn đưa em ra ngoài mới lừa gạt em. Vì thế đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Tâm trạng Mục An dần lắng xuống, trên mặt nở nụ cười ấm áp: “Thật chứ? em bị mọi người gạt?”

Du Khâm nhẹ thở dài trong lòng, ‘sợ hãi của em, anh sao lại không nhìn ra. Lo lắng của em, anh thế nào lại không hiểu được.’

Nắm tay Mục An đi tới trước mặt Chung Việt, Du Khâm trịnh trọng nhìn Chung Việt: “Thưa dì, cháu muốn kết hôn với Mục An, hy vọng dì có thể đồng ý.”

Chung Việt và Hỉ Lạc nhìn nhau, Du Khâm lập tức nói tiếp: “Dì à, dì yên tâm, mặc dù cháu nhỏ tuổi hơn cô ấy nhưng chuyện kết hôn là chuyện cháu rất thận trọng.” Anh kéo Mục An lại gần bên mình, nhìn Mục An đang trầm mặc, vài giây sau mới nói tiếp, “Chúng cháu đã bỏ lỡ ba năm, thiếu chút nữa là bỏ lỡ cả đời. Cháu hi vọng dì có thể thành toàn cho chúng cháu, cháu không muốn cùng Mục An bỏ lỡ giây phút nào nữa.”

Chung Việt nhẹ vỗ vào vai anh: “Cậu vì An An làm bao nhiêu việc, tôi sao có thể không thấy. Chỉ là con bé...” Du Khâm vì Mục An thậm chí không tiếc cùng cô nhảy xuống vực, chuyện này bà cũng đã nghe Hỉ Lạc kể lại, thế nhưng trong lòng vẫn còn tồn đọng một chuyện trọng yếu nhất, tuổi Du Khâm còn quá trẻ. Bây giờ anh có thể không để ý, tương lai cũng không nhất định sẽ không để tâm. Tình trạng Mục An lúc này...

“Cháu không quan tâm! Dì à, cháu chỉ cần Mục An, những cái khác cháu đều không quan tâm.” Du Khâm biết kể tiếp Chung Việt sẽ nói gì, cũng biết bà đang lo lắng điều gì. “Bây giờ nói gì cũng chỉ là lời hứa đầu môi trót lưỡi mà thôi, dì cho cháu chút thời gian, sau này hãy xem cháu thể hiện.”

Hỉ Lạc bên cạnh lắc lắc tay Chung Việt, nhỏ giọng nói: “Dì ơi, dì đừng lo lắng nữa, tình yêu vốn không có đáp án chuẩn mực mà.”

Chung Việt cười, nhìn về phía hai người đang căng thẳng: “Tôi cũng không nói là không đồng ý, sao bây giờ lại thành ra tôi đang định chia loan rẽ thủy thế này.”

“Mẹ, mẹ đồng ý?” Mục An bị Du Khâm nắm lấy, lòng bàn tay cũng chảy ra một lớp mồ hôi, cô thật sự rất sợ Chung Việt quá để ý đến thân phận của Du Khâm mà không đồng ý.

Chung Việt mỉm cười: “An An, cho tới bây giờ mẹ cũng chưa từng cầu điều gì xa xôi, chỉ muốn con vui vẻ, chỉ cần có thể nhìn thấy con vui vẻ, hạnh phúc là đủ rồi.”

“Cám ơn mẹ!”

Không đợi Mục An nói hết câu, Du Khâm đã sung sướng kéo Mục An chạy ra ngoài, Chung Việt kêu lên phía sau: “Các con đi đâu vậy? Không về nhà à?”

Du Khâm xoay người vẫy tay với bà: “Nhân dịp cực dân chính còn chưa đóng cửa, đi đăng ký kết hôn trước.”

Lục Kiều lải nhải với người bên cạnh: “Anh à, đến mức kết hôn rồi, anh cũng không ghen sao?”

Lục Bác Giản nhìn bóng lưng hai người nắm chặt tay nhau đang chạy trên đường, cúi đầu cười: “Giữa bọn họ, anh cho tới bây giờ chưa từng ghen tỵ.”

Đoàn người đi được mấy bước, Chung Việt bỗng nhiên vỗ trán: “Tiểu tử ngốc Du Khâm này, hộ khẩu còn để ở nhà, chúng nó đăng ký thế nào?”

“...”

Cho nên mới nói, trong tình yêu, người mù quá không chỉ có phái nữ. Lúc yêu cuồng nhiệt, IQ của đàn ông cũng có thể giảm xuống.

Nửa năm sau...

Du Khâm từ phòng làm việc của bác sĩ đi ra, thấy trên băng ghế dài ngoài hành lang bệnh viện không có bóng Mục An thì sửng sốt một giây, sau đó lập tức chạy ra phòng khách, vừa mới tới đã thấy Mục An đỡ một phụ nữ có thai đi về phía ghế đợi ở phòng bệnh khác. Anh thở phào nhẹ nhõm, dừng bước lại.

“Cẩn thận.” Mục An dè chừng từng bước đỡ người phụ nữ có thai ngồi xuống.

“Cám ơn cô.”

Người phụ nữ có thai nhẹ nhàng vuốt bụng, Mục An chăm chú nhìn vào cái bụng tròn tròn của cô ta, mỉm cười: “Đừng khách khí, cô thật hạnh phúc.”

“Cô cũng sẽ hạnh phúc.” Người phụ nữ có thai không cố ý nhưng lại lộ ra biểu hiện ôn nhu của người làm mẹ.

Mục An ngẩn người, cũng khẽ cười: “Đúng vậy, tôi cũng sẽ có lúc làm mẹ.”

Tạm biệt người phụ nữ có thai, Mục An xoay người thấy Du Khâm đứng cách đó không xa đang nhìn cô mỉm cười, Du Khâm đến gần cô, nhẹ nhàng vỗ đầu cô: “Sao lại chạy lung tung thế?”

“Tại thấy cô ấy đi lại không tiện nên em tiện tay đỡ cô ấy một chút thôi mà.”

Du Khâm nhìn Mục An cười dịu dàng, trong lòng khe khẽ thở dài, đưa tay cầm bàn tay hơi lạnh của cô: “Bà xã... Chúng ta về nhà đi.”

“Vâng.”

“Ông xã... ?”

“Ừm?”

“Không phải là em không bị bệnh sao, tại sao vẫn phải đến bệnh viện?”

“Chỉ là kiểm tra chiếu lệ, không muốn làm cảnh sát Chu khó xử.”

“Ờ.”

Du Khâm nắm chặt tay Mục An, chậm rãi đi ra cổng bệnh viện, ánh mặt trời chiếu lại, Du Khâm nhìn bầu trời xanh thẳm với vài đụn mây trắng tinh khiết, tâm tình cũng thả lỏng hơn.

Vang bên tai lời nói của bác sĩ: “Du tiên sinh, bệnh tình của vợ anh không chế rất tốt, nhưng hy vọng tạm thời hai người gác lại kế hoạch sinh con. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, xem tiến triển bệnh tình của Du phu nhân một năm sau, đến lúc đó sẽ suy nghĩ thêm cũng không muộn.”

Mục An, tha thứ cho anh, ở bên em mà lại luôn nói nhiều những lời nói dối, thế nhưng lời nói dối của anh, mỗi câu đều vì yêu em.

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-binh-an>